

ŞİLE KALEMİ

EĞİTİM VE KÜLTÜR DERGİSİ

ŞİLE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ SÜRELİ YAYINIDIR OCAK 2019 SAYI:1

* ÖĞRETMEN AKADEMİLERİ

* LÂL OLMUŞ ON ÜÇ KASIM

* BİR HAYATA DOKUNMAK

* ŞİLE BEZİ'NİN HİKÂYESİ

* NEREYE GİDİYORUZ?

* DİZİ'İZMLER

<http://sile.meb.gov.tr>

silemilliegitim

Bedensel ve Zihinsel Sağlık için Bisiklet Turu

GELENEKSEL LİSELER ARASI MÜNAZARA YARIŞMALARIMIZ

Her yıl "Çanakkale'deyiz"

Doğayla İççe İzci Öğrencilerimiz

"...İnsan Tanrı'yı daha iyi anladıkça, O'nu daha iyi tanır. Tanrı'yı daha iyi tanıdığı zaman da, O'na daha yakınlaşır, böylece O'nun iyiliğini, merhametini ve sevgisini daha iyi örnek alabilir..." TOLSTOY

Merhaba...

Bir dergi çıkarmanın ne kadar meşakkatli bir iş olduğunu bu işle uğraşan herkes bilir. İlk sayı olması ise ayrı bir heyecan ve tedirginlik uyandırır. Şile Milli Eğitim adına çıktığımız bu yolda siz değerli okuyucularımızın gözlerine ihtiyacımız var. Yolumuzu aydınlatacak her bir ışık bizim için çok değerli.

İnsana dair her şeye değinmeye çalıştığımız bu ilk sayımızda , emekledik; sizlerin desteğiyle koşmaya başlayacağız inşallah

"İnsan ne ile yaşar?" Yemekle mi? Su ile mi? Sevgi ile mi? Nefret ile mi? "İNSAN NE İLE YAŞAR?" Acaba ümitle mi?

Ümidi olmayan bir insanı hayata bağlayan nedir?

Yaşama arzusu, ölümden ölesiye korkmak, yaşama sıkı sıkıya bağlanmak....

Saygı, vicdan, merhamet sıkı sıkıya bağlandığımız hayatın neresine not düşüldü? Rüzgarın ters yönden esmesiyle bu notlar uçuşup gözden kaybolur mu?

Sevgi, ümit, aşk güzel kelimeler değil mi? Peki bunları nereye yapıştırdık? Bunlar da uçup gider mi rüzgarla beraber? Bunlar da giderse geriye kalanlar insan olmak için yeter mi?

Tolstoy'un "İnsan Ne ile Yaşar?" kitabındaki soruyu kendimize soralım bir kez de? Zulme uğramış, çocukları, eşini, ailesini kaybetmiş bir insanı yaşatan nedir? Bütün kırılmalıklarımıza rağmen nasıl hala hayatta kalmayı başarabiliyoruz? İçimizde bizi var eden, ayakta tutan, yaşama sıkı sıkıya bağlayan nedir? Katiller insansa, hırsızlar insansa, yalancılar insansa, kötülüğün kaynağı insansa; iyiler, ezilmişler, dürüstler, yalnızca iyiliğin kaynağı olanlar nedir o zaman?

Yokluktan geldik varlık yolculuğunun sonu yine yokluk. İçimizde yaratıcıya ait sevgi olmadan yaşamak olur mu? Dua olmadan yaşamak olur mu?

İnsan inanç ile yaşar, karşılaştığı bütün olaylardan içindeki aşk ile kurtulur, onu yaşatan aşktır, içinde aşk olmayan zaten ölüdür.

Elimizde yetişen genç beyinlere, olgunlaşmamış kalplere üfleyeceğimiz inanç onları insan yapacaktır, aşk ile yoğrulmuş bir kalbin insanlara dağıtacağı tek şey sevgidir. Sevgi olmadığı için dünya yaşanılmaz bir halde. Çocuklarımıza , öğrencilerimize sevgi aşılalım. "İNSAN" olmaları için elimizden geleni yapalım.. İçine dolan sevgi ile en güvenilir doktor, en iyi öğretmen, en dürüst esnaf, en iyi arkadaş, en iyi eş, en iyi evlat olacaktır. Eminim...

İnsan ne ile yaşar? -İnsan inançla, sevgiyle, aşkla yaşar.. Sizce de öyle değil mi sevgili okurlar!

Sayfaları çevirirken inanç, sevgi ve aşka dair kırıntılar bulmanız dileğiyle....

Fatma ASLAN

EĞİTİM VE KÜLTÜR DERGİSİ

2019- Sayı 1

İmtiyaz Sahibi

Şile Milli Eğitim Müdürlüğü
Adına
Mustafa ÖZEN

Genel Yayın Yönetmeni

Fatma ASLAN

Yayın Kurulu

Fatma ASLAN
Sultan ORHAN
Hasan KARA
Hatice ÇELİK
Ayla BEŞİR
Ayla ERGEN
Mehmet ÖZDEMİR
İbrahim ÇELİK

Dergi Tasarım

Melihat KIRIM
Adem KAYIKÇI

Baskı

Şile Belediyesi Tarafından
Bastırılmıştır.

İletişim

Çavuş Mah. Üsküdar Cad. No:123
Şile/İstanbul

siledergisi@gmail.com

   @silemilliegitim

Yazarlar yazılarından
sorumludurlar.

UYGARLIK YOLU

Eğitim uygarlığa ağılan bir penceredir ve uygarlık geri dđnüşü olmayan bir yoldur. 21. yüzyıl dđnyasının insan merkezli kalkınma modellerinde eğitim meselesi tabiatıyla bütün bir insanlık aleminin üzerinde kafa yorduğu, tartıştığı, sürekli olarak daha iyiye ulaşmanın yollarını aradığı bir mevzuudur.

Bir millet dđřünelim ki, günlük gailelerin ağırlığı altında ezilmiş, toplumsal sorunlara karşı ilgisiz ve duyarsız, tarihini bilmeyen, kùltüründen uzaklaşmış, milli ve manevi değerlerine yabancı, çocuklarından ve gençliğinden umutsuz olsun. İşte maalesef o millet, bugününden, yarınından ve dahi geleceğinden de mahrum ve umutsuz olur. O halde çağımızın insanı nasıl olmalıdır? Bu milletin fertleri nasıl yetiştirilmeli, hangi bilgi ve beceriyle donatılmalıdır? Bugünün çocukları, gençleri daha iyi, daha aydınlık, daha müreffeh bir istikamete nasıl yönlendirilmelidir?

Evvela çağdaş bir toplumun, çağdaş bir devletin ancak ve ancak çağdaş bir eğitimle mümkün olduğunu anlamalı ve bunu evlatlarımızın zihinlerine ve gönüllerine nakşetmeliyiz. Devletini ve milletini seven, ailesini seven, çevresini seven, kendisiyle ve çevresiyle barışık, barışsever, dđnyanın her yerinde ve her sahada emsalleriyle rekabete hazır, hukukun üstünlüğüne inanan, demokrasiye sıkı sıkıya bağlı, bu vatan için, bu millet için, bu devlet için gerektiğinde hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacak nesiller yetiştirmeliyiz. Bu nesilleri, bu muhteşem eseri vücuda getirecek olanlar da cumhuriyetimizin kurucusu büyük önder Atatürk'ün işaret ettiği öğretmenlerimizdir. Geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de bu büyük sorumluluğun bilincindeki kıymetli öğretmenlerimize ve milli eğitim camiasının tüm mensuplarına şükranlarımı sunuyorum. Yüce devletimize, milletimize üstün hizmetler sunacaklarına yürekten inandığım sevgili gençlerimize sevgilerimi ve üstün başarı dileklerimi iletiyorum.

Bu vesileyle bir eğitim gönüllüsü olduğuna inandığım kıymetli çalışma arkadaşım İlçe Milli Eğitim Müdürü Mustafa ÖZEN'e ve şile Kalemli dergisinin yayınlanmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyor, eğitim ve kùltür hayatına faydalı olacağına inandığım dergiye uzun bir ömür ve başarılar diliyorum.

İbrahim Süha KARABORAN
şile Kaymakamı

GELECEĞİMİZİN İNŞASI

Kültür ve tarih şehri Şilemizde eğitim ve kültür içerikli bir dergi çıkarmanın mutluluğunu ve heyecanını yaşıyoruz. Hayırlı bereketli istifadeli olmasını ümit ediyor, emeği geçen herkese çok teşekkür ediyorum.

Her yönüyle büyük bir değişim ve gelişim süreci yaşayan ülkemizde biz eğitimcilere düşen sayısız görevler bulunmaktadır. Eğitim sadece okulda değil hayatın her alanında ve herkesçe sahiplenilmesi gereken önemli bir vazifedir. Öğretmenlik de öyle... Öğretmen herkese esin kaynağı olan kişidir. Çünkü toplumun bütün katmanlarına hükmeden, onları yetiştiren, şekillendiren eğitimidir, öğretmendir. İşimiz, sorumluluğumuz çok; vaktimiz ise azdır. Kıymetini ekmek ve su gibi bilmemiz gereken vakit, hızla geçmekte.

Eğitim bizi biz yapan maddi ve manevi kültürümüzü geliştiren, geleceğimizi inşa eden olmazsa olmazlarımızdandır. Eğitim çalışmaları çileli, zor ve uzun; ama çok gerekli ve önemli. Semereleri yıllar sonra ortaya çıkmaya başlayan ama faydaları yüzyıllar boyu süren çok ulvi ve kıymetli bir çalışmadır.

Hayatını milli kimlik, kültür ve medeniyetine uygun inanç, düşünce ve davranışta yaşamış ve yaşayan örnek şahsiyetleri tanımak, anlamak ve onlar gibi olmaya çalışmak çok önemlidir. Bizim tarihimiz bu anlamda çok doludur ve zengindir. Keşke kıymetini bilebilsek, istifade edebilsek, tanıtabilsek...

Toplumsal gelişim ve kalkınmanın en iyi yolunun eğitimden geçtiğinin farkındayız. Ülkemizde öğrenci ve öğretmen sayımız oldukça fazla. Hakkını verebildiğimizde bu büyük bir nimete dönüşecek, ülkemiz bir atılım gerçekleştirecektir. Kendimizi, etrafımızı, eğitimle, kültürle, sosyal ve sportif faaliyetlerle donatmalı, en önemlisi onunla yaşamalıyız.

Özel bir gayret, azim ve sabırla iyi insan yetiştiren, geleceğimizi ilmek ilmek dokuyan ve yarınlarımıza umutla bakabilmemize neden olan koca yürekli Öğretmenim!..

Sen önemlisin ve özelsin!.. Geleceğimiz senin ellerinde. Sana emanet edilen öğrencilerimize sahip çık. İyi iz bırak, unutulma, güzelliklerle hatırlan ve hep yaşa... Bizler kendimizi yetiştiren ve bilinçlendiren kimseleri unutup muşuz sanki!..

Gelecek sayılarda buluşmak ümidi ve başarı temennisiyle...

Mustafa ÖZEN
Şile Milli Eğitim Müdürü

İÇİNDEKİLER

8	ÖĞRETMEN AKADEMİ İZLENİMLERİ	22	BİR ÇİFT PARLAK ÇİZME
12	İSTANBUL ÖĞRETMEN AKADEMİ İZLENİMLERİ	25	KEŞKE
13	ÖĞRETMEN SEMİNERLERİMİZDEN	26	VATAN KİTAP GİBİDİR
14	ANNE	27	VATAN
15	BİR HAYATA DOKUNMAK	28	KARDELEN
16	HOŞÇAKAL	29	AKİF-SAYGI VE RAHMETLE ANIYORUZ
18	SELAM OLSUN	30	DİZİİZMLER
19	BOĞAZDA YANGIN VAR	36	ŞİLE BEZİ'NİN HİKAYESİ
20	ŞİLE KUMBABA	37	ŞİLE BEZİ MOTİFLERİ

39 ŞİLELİ KIZ

40 FATMA ÇETİN'LE RÖPORTAJ

42 BAŞARININ SIRRI

44 BİR NEŞAT ERTAŞ GEÇTİ

46 BİR HAYALİN HİKAYESİ-ŞİLE

48 NEREYE GİDİYORUZ?

51 TARİH İBRETTİR

52 ÇOCUKLUĞUM

53 HACER

54 KORE SAVAŞI VE AYLA FİLMİ

56 ŞİLE'DEN ESEN HOŞ KOKU-MERCANKÖŞK

58 KİM ENGELLİ?

59 İNSANIN FARKLI BOYUTU-GÜZEL AHLAK

60 LÂL OLMUŞ ON ÜÇ KASIM

62 BUĞDAY FİLMİ ÜZERİNE

64 KEDİ VE EDEBİYAT

66 FAALİYETLERİMİZDEN

SANAT ATÖLYESİ

01.11.2017 tarihinde sanat atölyesi derslerimiz İsmail ERDOĞAN hocamızın koordinatörlüğünde başladı. Öğretmen Akademileri çok değerli projedir. Değerli çünkü böyle bir projenin İstanbul'daki tüm eğitim camiasına katkıları gerçekten çok büyük. Şimdiye kadar düşünülmüş en kapsamlı proje. Sanata bakış açınız değerli iken daha da değer kazanıyor. Ülkemizin sanatçıları, sanat eserlerini, İstanbul'un zengin tarihindeki gizli kalmış hikâyeleri bu atölye çalışmalarında yakından takip edebilme şansınız var. Bu akademi İstanbul'un zenginliklerini kültürel ve tarihi eserlerini yerinde inceleyerek ve sanatın, bilimin içinde yer alan daueyen dediğimiz değerli şahsiyetleri yakından tanıma, onlardan farklı bilgiler dinleme ve yerinde uygulayarak öğrenme fırsatı buluyorsunuz. Akademi ve atölyelerden tüm öğretmenlerin faydalanmasını isterim. O yüzden bize bu güzel fırsatı tanıyan yöneticilerimize, değerli projede emeği geçen İsmail ERDOĞAN hocamıza ve Şile'den bu atölyelere gitmem de her türlü desteği veren İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne teşekkür eder saygılarımı sunarım.

Sanat atölyesi İsmail ERDOĞAN hocamız ile ilk dersimiz.

İLHAMİ ATALAY

Kimdir? 1948 yılında Artvin'in Arhavi ilçesinde doğdu. 1972 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirdi. Duvar halıcılığı dalında ihtisas bursunu kazanarak Avrupa'ya gitti. 1973-1978 Berlin Devlet Güzel Sanatlar Akademisi ve Tatbiki Sanat Akademilerinde resim ve duvar halısı ihtisasını tamamladı. 1974-1975 Fransa'da duvar halısı ve sanat araştırmalarında bulundu. 1975-1976 İsviçre'de, İspanya'da tekstil obje, duvar halısı ve sanat çalışmalarında bulundu. 1976 Londra'da sanat araştırma ve incelemeleri yaptı. 1977-1978 tekstil obje duvar halısı dalında tez hazırlıkları ve kitap çalışmalarını yaptı. 1981-1983 serbest desinatör olarak çalıştı. 1983 İstanbul'a döndü ve yeniden resim çalışmalarına başladı. 1984 İLHAMİ ATALAY SANAT GALERİSİ'ni açtı ve DİNAMİZM grubunun hazırlık çalışmalarını sürdürdü.

Ders notları:

"Yazıyla sanatı anlamak için sanat bir ilim sahasıdır, güzelde sanat olduğu için güzeldir." Çizgi noktanın hareket halidir." Onun ünlü tablosunun adı: "Berlin Parkında Türk Kadını".

İMOGA SANAT GALERİSİ

Süleyman Saim TEKCAN kimdir?

Süleyman Saim Tekcan 1940'da Trabzon'da doğdu. Gazi Eğitim Enstitüsü Lisans Diploması, Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Lisans, Mimar Sinan Üniversitesi Sanatta Yeterlilik, 1968-1975 Atatürk Eğitim Fakültesi'nde öğretim üyeliği, 1970-1971 Almanya'da baskı eğitimi üzerine araştırma, 1975 Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde öğretim üyeliği, 1985 profesörlük unvanı, Grafik Ana sanat Dalı Başkanlığı görevi, 1994-1995 Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanlık görevi, aynı fakültenin Grafik Bölüm Başkanlığı görevi, 1996 Büyükdada da kurulan Yeditepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Kurucu Dekanlığı, 2004 İMOGA - İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi Kurucu Yönetim Kurulu Başkanlığı.

Kurduğu Atölyeler:

İstanbul Atatürk Eğitim Fakültesi Gravür, Litografi, Serigrafi Atölyeleri, İstanbul Teknik Üniversitesi Gravür, Serigrafi Atölyeleri, İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Gravür, Serigrafi Atölyeleri, Çamlıca Sanat Evi Gravür, Serigrafi, Litografi, Özgün Baskı Atölyeleri

Ödüller:

1993 Sanat Kurumu Yılın Sanatçısı ödülü. 1992 Devlet Özgün Baskı Sergisi ikincilik ödülü. 1988 49. Devlet Resim ve Heykel Sergisi Özgün Baskı Dalında üçüncülük ödülü. 1986 Türkiye Asya-Avrupa Bienali Özgün Baskı Dalında Başbakanlık Dostluk ve Barış Ödülü. 1986 Bangladesh Asya Bienali Özgün Baskı Dalında büyük ödül. 1985 Viking Kâğıt Sanayi Baskı Resim Yarışması başarı ödülü. 1982 Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Günümüz Sanatçıları baskı ödülü.

İstanbul Museum Grafik Art'da 50 yıllık bir emeği var. İmoga Sanat Galerisi 14 sene önce açılmış. Almanya'da

gören eğitim Süleyman Saim Devlet Güzel Sanatlar Akademisinde 30-40 yıl hocalık yaptı. Yeditepe Üniversitesi'nde

dekanlık yaptı. Işık Üniversitesi ve Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi kurucuların-dandır.

Prof. Dr. Süleyman Saim'in Tekcan kendisine ait olan Sanat galerisi İMOGA.

MARMARA ÜNİVERSİTESİ İLAHİYAT FAKÜLTESİ HAT SANATI Doç. Dr. Fatih ÖZKAFA

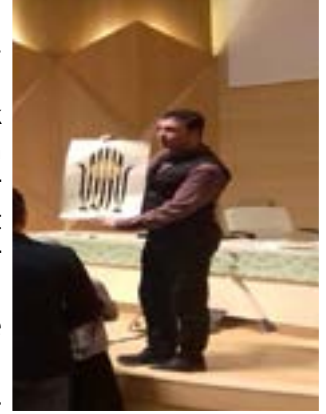
1974 Konya doğumlu. 1996 yılında Selçuk Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümünden mezun oldu. 1994 yılında başladığı hat eğitiminin ardından 2002 yılında Hattat Hüseyin Öksüz'den sülüs-nesih dallarında icazet aldı. Ardından divani, celi divani ve talik yazılarını meşh etti. Mehmet Özey ve Osman Özey'dan da temeşşuk ve yazı müzakeresi ile istifade etti. Yüksek lisansını tamamladıktan sonra farklı branş hazırlık eğitimi olarak Sanat Tarihi Anabilim Dalında doktora yaptı. 2005 yılında Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümünde araştırma görevlisi, 2009 yılında yardımcı doçent, 2013 yılında doçent, bölüm başkanı ve fakülte yönetim kurulu

üyeyi oldu. Çok sayıda uluslararası ve ulusal sergiye, sempozyuma, kongreye iştirak etti. İrcica ve Albaraka tarafından düzenlenen milletlerarası yarışmalarda sülüs, celi talik ve muhakkak gibi muhtelif hat nevilerinde beş uluslararası ödül aldı. Bazı uluslararası yarışmalarda jüri üyeliği yaptı. 2011 yılından beri iştirak ettiği ve Ramazan aylarında Dubai'de düzenlenen Milletlerarası Mushaf Projelerinde nesih, sülüs-nesih, muhakkak-sülüs-nesih ve muhakkak-reyhanî sülüs-ince sülüs gibi muhtelif yazı nevileriyle toplam altı cüz yazdı. Bazı sanat projelerinin küratörlüğünü ve bazı kitapların editörlüğünü yaptı. Çok sayıda bilimsel makalesi ve tebliği neşredildi. 2016 yılında Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Tarihi ve Sanatları Bölümüne naklen atandı. Klasik ve modern hat kategorilerinde eserler vermekle birlikte akademik çalışmalarını sürdürmektedir.

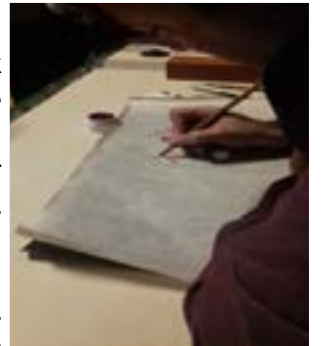
"Hat sanatı, cismani aletlerle ruhani geometrik sanattır, malzemeleri kalem, kâğıt, mürekkeptir. Kaleme hürmet bu sanatın gereğidir." Fatih Özkafa

Ders notları:

*Hat sanatı manevi bir sanattır. Hattatlar kalem yongalarını atmazlar, onları yakarak gömerler. Hat sanatında ince bir java kalemi kullanılır Gazyağı, çıra, beziryağı yahut lastikten elde edilen isler bir kapta toplanır. İs elde edilirken yanmamasına, yani isin elde edilme anında toplanan kabın çok kızmamasına dikkat edilir.

Daha sonra yetecek kadar zamk (zank-ı arabi) alınarak temiz kap içine konur. Bir miktar damıtılmış veya temiz su ilave edilir. Zamk suda iyice erimesi için bekletilir. Bal kıvamına gelince, yabancı maddelerden temizlenmesi için süzülür. Zamk belirli bir oranda hazırlanmış is ile birlikte bir havana konur. Ayrıca, mazi, ekşimiş nar kabuğu suyu, bakır sülfat ve demir pası belirli ölçülerde ilave edilerek ateşte şerbet haline gelinceye kadar kaynatılır. Daha sonra bu karışım havan içinde, ağır ağır ve döve döve karıştırılır. Bu şekilde dövme işleminin en az beş bin defa olması gerektiği ifade edilmektedir. Güzel koku vermek istenirse

bir miktar da gülsuyu ilave edilebilir. Zamk fazla olursa mürekkebin akıcılığı zorlaşır. Mürekkep yapılması her ne kadar nazari olarak anlatılırsa da üstaddan bizzat öğrenmek gerekir. Tatbiki olarak ehlinden öğrenilmezse istenilen özellikte mürekkep yapılması oldukça güçleşir.

Hikmet BARUTÇUGİL

BARUT EBRUSU SANATININ USTASI

1952 yılında doğan Hikmet Barutçugil, 1973 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Uygulamalı Endüstri Sanatları Yüksek Okulu'nda tekstil eğitimine başladı. İlk ebru çalışmalarını öğrenciliğinin ilk yılında

tanıştığı hat hocası Prof. Emin Barın'ın teşvikiyle gerçekleştirdi. Kendi kendine sürdürdüğü aralıksız çalışmalar sırasında, geleneksel ebruyu öğrenen Barutçugil, 27 yıldır sürdürdüğü bu sanatı, bir bilim gibi geliştirdi. 'Barut Ebrusu' diye bilinen yeni bir ebru türü geliştiren Barutçugil, genellikle kâğıt sanatı olarak tanınan ebruyu çok

değişik malzeme yüzeylerine uyguladı. Birçok müzede eseri bulunan Barutçugil, 4. Ebru Zenler Kongresi'ni İstanbul'da yönetti. Kurduğu İstanbul Ebru Evi-Ebristan'da M.S.Ü. Geleneksel Türk El Sanatları Bölümünde ve Avusturya'da eğitim faaliyetini sürdüren Barutçugil bugüne kadar 54'ü yurtdışı olmak üzere toplam 96 sergi açtı.

"Allah gökyüzünü güzelleştirmek için yıldızı yaratmış, yeryüzünü güzelleştirmek için insan-ı kâmilî yaratmış."
Hikmet BARUTÇUGİL (Dersimize bu sözlerle başlıyoruz.)

Ders Notları:

- *Venüs Gezegeninin yüzeyi ebruya benziyor.
- *Makro-mikro kozmos arasındaki zenginlikler ve her şeyin özünde gizli olan sudan herkesin haberi var mı?
- *Hat sanatının sultanı Hafız Osman'dır.
- *Fitrat-mizaç arasında büyük bir ilişki vardır.
- *Kakaç keçesi; Çinliler bizden öğrenmiştir.
- *M.Ö.3 yy- 793 Harun Reşit kâğıt tabletlere ebru yapmıştır.
- *Gün Batımı isimli ilk resimli ebruyu Salacakta İlhami ATALAY ile yaptı.
- *Ebru yapmaya dua ile başlanır, ebrunun duası vardır.
- *Necmeddin OKYAY, Aziz NESİN'e icazet vermiştir.
- *Kendini bilersen Allah'ı bilirsin.
- *Üç kitap vardır: Kainat-insan-Kur'an-ı Kerim

Hikmet BARUTÇUGİL ve İsmail ERDOĞAN Hocamızla barut ebrusu üzerine söyleşi yaptık.

MEHMET ÖĞÜN - Mimar

1955 yılında Ankara'da doğan Mehmet Öğün, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Mimarlık Fakültesi mezunudur. Mimarlık kariyerine 1979 yılında Turgut Cansever Mimarlık Bürosunda başlamış ve çalışmalarını aynı büroda 2009 yılına kadar sürdürmüştür. Halen 1993 yılında eşi Emine F. Öğün ile birlikte kurdukları kendi firmalarında tasarım çalışmalarına devam etmektedir. 1992 yılında Ağa Han Mimarlık Ödülü'nü kazanan Bodrum Demir Evleri'nin proje müelliflerindedir. Eşi ile birlikte tasarladıkları Amanruya Otel'i'ne TSMD Türk Serbest Mimarlar Derneği'nin 2016 Yapı Dalı Ödülü tevdi edilmiştir. Doğal yaşama dokunulmadan, çevreyle ilgili mimarinin önemine vurgu yapar. Ayrıca rezidansta yaşamaktansa Mardin'de kerpiç bir ev de yaşamayı tercih etmektedirler.

Ders Notları:

- *Mimari hayattır.
- *(Ronzo Piyano) İtalyan mimar "Mimarlık tarihi oluşturmaz ancak tarihi belirler." sözünden yola çıkarak, Örencik Kır Evleri/Çatalca (2000-2005 yıllarında depremde sonra) yapılmıştır. Geleneksel mimari kullanılarak ahşaptan yapılan bu evlerin çatısında Çorum'da yapılan Osmanlı kiremidi tarzı kullanılmıştır.
- *Sanat dünyaya tahammül etme gücümüzü arttırır.
- *Sanat ve inanç insan için gereklidir.
- (İsmail Erdoğan'la Ayasofya, Sultanahmet, Beyazıt Meydanı'na kadar tarihi gezi ve İstanbul'un gizli kalmış tarih bilgilerine yolculuk yaptık. Gezimize Ayasofya'dan başladık. İsmail ERDOĞAN hocamız bizlere İstanbul'un

ve Ayasofya'nın bilinmeyen tarihi hikâyelerini anlattı. Başlangıç noktamız Ayasofya olup, Beyazıt'a kadar yürüdük. Cadde üzerindeki iki taraflı olmak üzere her yanından tarihi bina ve yapıların, camilerin, türbelerin, medreselerin, çeşmelerin bulunduğu tarihi eserlerin bilinmeyen yanlarını anlattı bizlere. Birçok kez önünden geçip

gittiğimiz ama hiçbir zaman tam olarak göremediğimiz tarihi güzelliklerin hikâyeleriydi bizlere sunulan bu imkân. İsmail ERDOĞAN hocamızın engin bilgisi, akıcı anlatımı bu gezide bulunan şanslı insanlardan biri olduğumu hissettirdi bana.)

MİLYON TAŞI (milyon taşı) dünyanın merkezi olarak kabul ediliyor. Milyon Taşı, İstanbul'da Yerebatan Sarnıcı'nın giriş kısmının yakınında bulunan bir taştır. Bugüne kadar birçok kişinin fark etmeden yanından geçtiği bu taş, tarihi bir özellik taşıyor. 4. yüzyılda Roma İmparatoru I. Konstantinus tarafından dikildiği kabul edilen taş, İstanbul'a ulaşan Antik Roma yollarının başlangıç noktası ve dünyadaki diğer şehirlerin İstanbul'a olan uzaklıklarının hesaplanmasında kullanılan sıfır noktasıdır.

Cafer Ağa Medresesi:

Cafer ağa Medresesi, Kanuni Sultan Süleyman dönemi (1520-1566) Babüssaade ağalarından Cafer Ağa tarafından, 1559 yılında Mimar Sinan (Koca Sinan)'a yaptırılmıştır. Atölye çalışmaları yapılmaktadır. Cafer Ağa Medresesi'nde, Geleneksel Türk Sanatlarını yeni nesillere tanıtmak, öğretmek, yaygınlaştırmak, doğru üretimler yapmak ve yeni sanatçıları yetiştirmek amacıyla atölye çalışmaları düzenlenmektedir.

Ayasofya Caminin arka çıkış kapısı bu kapı Osmanlı imparatorluğu zamanında sonradan yapıldı.

* Necda Moralıgil İlk-Ortaokulu Müdürü

Hikmet BARUÇUĞLU

İSTANBUL ÖĞRETMEN AKADEMİLERİ AKADEMİ İZLENİMLERİ

Prof. Dr. Abdulkadir EMEKSİZ*

T.C. Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü tarafından uygulanan öğretmen akademisi programında dersler verdik. Ders vermenin aynı zamanda ders almak olduğunu bilerek dersler verdik. Öğretmenlik, yani kürsünün anlatıcı tarafında bulunmak sadece konuşmayla sınırlı değil. Dinlemeden ve muhatapı gözlemeden konuşmanın bir anlamı yok. Meraklı sorularıyla, sorgulayıcı bakışlarıyla, aktif dinleme tutumlarının eseri olan mimikleriyle muhatapların da dersleri vardır. “Anlaşılmadı anlattıklarınız” derler kaşlarını kaldırarak veya gözleri daha büyük büyük bakmaya başlar “Meğer neler varmış bu metnin alt metninde” diyebilirler.

Öğretmen akademisinin kapsamlı programının “Her dem yeniden doğarız/ Bizden kim usanması” anlayışıyla bir yenilenme faaliyeti olduğu söylenebilir.

Öğretmen meslektaşlarımızla yeni metinlere bakma, eski metinlere yeniden bakma ve kolektif hafızayı canlandırma fırsatı yakaladık. Akademide danışmanlık yaparak, kürsüde ders vererek, panellerde başkanlık görevi icra ederek bu programlara dâhil olunca mezun edip gönderdiğimiz öğrencilerimizin öğretmen ve idareci hallerine şahit olabildik. En büyük mutluluğumuz ve yarınlara daha ümitli bakışlar geliştirme vesilemiz katılımcıların “zoraki” değil, gönül adımlarıyla geliştirdi. Derslerin ardından gerçekleştirilen sıcak sohbetlerdi. “İrtibatı koparmamak” için sosyal medya kanallarında adres alış verişleriydi.

Türk halk edebiyatı ve halkbilimi ağırlıklı derslerimiz edebiyat akademisine katılan öğretmen arkadaşla sınırlı kalmadı. Okullardan davetler alıp gençlerle bir araya gelme imkânımız oldu. Edebiyatın his, fikir ve hayâl üçgenin her çizgisini ayrı ayrı ve bir arada görmek güzeldi. Aynı sevinç ve kederi hissetmeyenlerin ortak fikir etrafında birleşemeyeceğini, hayâl kuramayanların gerçeğinin eksik kalacağını bilerek üçgeni kurduk. Programı organize edenler, anlatıcılar ve dinleyenler olarak bu üçgen kuruldu, iyi ki de kuruldu.

Gelişen dünyada öğretimle ilgili materyaller, yöntemler ve yönelimler sürekli değişiklik gösteriyor, yarın da böyle olacak. Öğretim, öğrenim faaliyetinin vaz geçilemez öznesinin öğretmen oluşunu hiçbir gelişmenin değiştiremeyeceği ise bundan daha büyük bir gerçekliktir. Kendisini öğrenmeye kapatmış ve tekrara düşmekten alıkoymayan öğretmen tehlikesinden bertaraf olabilmenin yolu da eğitimden geçmektedir. Bu yolun en güvenli limanlarından biri olma sıfatına layık öğretmen akademileri yapılacak anket, düzenlenecek panel ve yorumlara, tenkitlere açık, bütün paydaşları bir araya getirecek çalıştaylar vasıtasıyla yeni yollar açmalıdır. Böylece değerlendirme yapılabilir, yani “değer” yerini bulabilir. Ülkemizin daha müreffeh yarınları için, fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür nesiller için, yarınları için edebiyat akademileri devam ettirilmelidir.

*İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi

YIL İÇERİSİNDEKİ ÖĞRETMEN SEMİNERLERİMİZDEN İZLENİMLER

Öğretmenlerimizin kişisel ve mesleki gelişimleri artırma amaçlı ilçe müdürlüğümüzün koordine ettiği, İstanbul Gönüllü Eğitimciler Derneği'nin destekleriyle yıl içerisinde yayılmış ders çıkışı, akşam saatlerinde, gönüllülük esaslı gerçekleştirilen öğretmen seminerlerimiz düzenlenmiştir. Şile'nin İstanbul'a uzak olması nedeniyle öğretmenlerimiz İstanbul'da yapılan etkinliklere katılamıyorlardı. Sosyal kültürel aktivitelere hafta sonları katılabilirler de hafta içi yapılan konferans, seminer vb. eğitici öğretici, kendilerini akademik ve mesleki anlamda geliştirici faaliyetlere gidemiyorlardı. Gerekli planlamalar yapılarak farklı konu başlıkları altında öğretmenlerimiz için düzenlenen sosyal, kültürel ve akademik yönden geliştirici etkinlikler, eğitim alanında faaliyet gösteren ve Bakanlığımızla protokolü olan akredite STK'lardan destek alınarak planlanmıştır.

Akademik seminerlerden Etkinliklerle Değerler Eğitimi, Etkili Sunum Teknikleri ve Çözüm Odaklı Koçluk seminerlerini gerçekleştirdik. Şu ana kadar seminerlere katılım gayet iyiydi. Alanında uzman hocaların sunumları öğretmenlerimiz tarafından çok beğenildi. Seminerlerde çay vb. ikramlarda olunca sohbet muhabbet hiç eksik olmadı. İlçemizde bu tür faaliyetlerin ilk defa yapılıyor olması da ayrı bir sevinç kaynağı oldu.

Akademik seminerler planlandığı şekliyle bundan sonra da devam edecektir. Önümüzdeki günlerde Liderlik ve Takım Yönetimi, Eğitimde Drama, İletişimde Beden Dili, Akıl Oyunları, Etkili Sınıf Yönetimi ve Kodlama seminerleri yapılacak faaliyetlerden bazılarıdır. Öğretmenlerimizin bu faaliyetlerden azami derecede faydalanmalarını sağlamak ve kişisel gelişimlerine katkı da bulunmak için çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Başta İlçe Milli Eğitim Müdürümüze, İstanbul Gönüllü Eğitimciler Derneği yetkililerine, fedakarlık göstererek gönüllü katılım sağlayan öğretmenlerimize çok teşekkür ederiz.

Mehmet ÖZDEMİR, İbrahim ÇELİK (Özel Büro)

ANNE...

SEVGİ EREN*

İnsanın yaşamı boyunca en çok sevdiği ama bir o kadar da üzdüğü, cennetin ayaklarının altına serildiği o yüce varlık...Ne doldurabilir ki yerini?

Babam yanımda olsaydı o bile dolduramazdı diye düşündüm. Ama olsaydı, ah bir olsaydı, başımı şu soğuk cama değil de omzuna yaslayabilseydim...

"Ruhum bedenime sığmıyor baba, bedenim de bu otobüsün içine.

Neredesin baba , neden yanımda değilsin ?!

Hiç değilse annem giderken yanımda sen olsaydın!.."

Yol boyunca ne yolcuların ne de muavinin sesini duydum. Kulaklarımda ölümün uğultusu; yüreğimde tarifi imkansız bir sızı, gözlerimde melek annemin güzel yüzünün hayaliyle kilometreleri geride bıraktım. Yollar bile utandı bu denli zor kat edildiği için kendinden...

"Ve ben

Yokluğunun elini öpeceğim artık,

İçim buruk tüm bayramlarda...."

**Ağva Kanan İlkokulu Sınıf Öğretmeni*

Not: Öğretmenimiz Şile Ağva doğumludur. 2014 yılında yayınlanmış "Mavi Umut" adlı bir şiir kitabı vardır. İlk romanı "Yalnız Satırlar" ile yazın hayatına yeni bir eser daha eklemiştir.

BİR HAYATA DOKUNMAK....

Şule ARMUT*

Yirmi sekiz yılımı geride bıraktım. Bu yirmi sekiz yılda binlerce hatıra biriktirdim. Öğretmen olmanın bütün hazlarını tattıran öğrencilerimin gözlerindeki sevgi huzmeleri hala içimi ısıtıyor. Öğretmen olmak her zaman benim için kariyerlerin en büyüğü oldu. Öğrencilerime duyduğum sevgi, öğretme aşkıma hiç bitmedi.

Çalıştığım kurumda bazen öğretmen arkadaşlarımla hasbihal ediyorum. O hasbihallerden birinde bir öğrencimle yaşadığım (benim için çok değerli bir öğrenciydi) beni derinden etkileyen bir olayı anlatıyordum. Bu olay bir öğretmen arkadaşımı çok duygulandırdı, benden bu anlattığım olayı kaleme almamı istedi, biraz utana sıkıla (çünkü kimseyi incitmek istemiyordum, özellikle de olayın merkezinde yer alan öğrencimi) bir yazı kaleme aldım, belki yeni atanan öğretmenlerimize bir ışık olurum düşüncesiyle, kendimce, dilim döndüğünce.

Bundan yıllar önce, Kayseri’de çalıştığım Anadolu Lisesi’nde rehber öğretmenliğini yaptığım hazırlık sınıfında bir kız öğrencim vardı. Son derece terbiyeli, hanımefendi ve çalışkan bir öğrencimdi. Okula ilk geldiğinde hedefi tıp fakültesini kazanıp iyi bir doktor olmaktı. Ailesi maddi ve manevi büyük sıkıntılar içerisindeydi. Göz yaşlarının ardında sakladığı ne ıstırapları vardı kim bilir? Aile ziyareti yaptığımda durumunu biraz daha idrak edebildim.

Son sınıfa kadar bu öğrencimize, okulumuzda öğretmenlerimizle birlikte kurup yürüttüğümüz sosyal yardımlaşma ve dayanışma fonundan yardım ederek destek verdik. Fakat son sınıfa geldiğinde evde ders çalışmak için bir masası bile olmayan, yatağının üzerinde ders çalışmak zorunda kalan bu öğrencime bu destekler yetersiz kalıyordu. Çok değer verdiğim bu öğrencim için biraz daha fazla gayret göstermem gerekti sanırım, düşündüm ve kendimce bir çözüm yolu buldum.

Evde eşime ve çocuklarıma bu öğrencimi anlattım. O yıllarda kızım ve oğlum ortaokulda okuyordu. Yeni bir ev almıştık. Onların odalarını ayırmıştık. Onlara bu öğrencimi yanıma almak istediğimi söyledim, eşim

büyük bir destek verdi, oğlum da odasını öğrencime verebileceğini söyledi. Böylece oğlum, kızımın odasında kalacak, öğrencim de kendisine ait odada üniversiteye istediği gibi çalışacaktı. Hep birlikte öğrencimi II. dönem yanımıza almaya karar verdik.

Tabii önce öğrencimin ailesine bu durumu anlatmak gerekiyordu. Kızın annesiyle konuştum. İzin istedim ondan. Annesi çok mutlu oldu bu teklifime ve bizde kalmasına izin verdi. Ancak bir şartı vardı, bu durumdan babasının haberi olmayacaktı. Anlaştık hemen, babası ve diğer akrabaları kızı bir yurtta kalıyor bileceklerdi, bu aramızda bir sırды.

Öğrenciyi yanımıza aldık, oğlum kızımın odasında kaldı, o da oğlumun odasında. Sabahlara kadar ders çalışırdı. Hafta sonları ailesinin yanına giderdi. O artık ailemizin bir ferdi olmuştu, evimizin büyük kıızıydı, çocuklarımız da onu çok sevdiler.

Okula ilk geldiğinde Tıp Fakültesi’ne gitmek isteyen öğrencim, 6 yıl sürenin maddi olarak ailesini zorlayacağından dolayı bu fikrinden vazgeçmişti. Onu ikna etmek için çok uğraştım. Okuldan beyaz önlük getirdim, ona giydirdim, çok yakıştığını söyledim ama onu bir türlü ikna edemedim.

Üniversite sınavında İstanbul Üniversitesi Kimya Mühendisliği’ni kazandı ve bölümünü başarıyla bitirdi. Belki doktor olamadı ama iyi bir mühendis oldu şimdi İstanbul’da tanınmış bir firmada çalışıyor. Yıllar geçmesine rağmen birbirimizi hiç unutmadık. Bu öğrencimin başarısı tamamıyla kendisine aittir. Ancak çorbada tuzumuz olsun misali ufacak da olsa yardımcı olabildiysek ne mutlu bize.

Öğretmenlik de bu değil mi zaten? Öğrencinin gönlüne dokunabilmek... Hayatında iz bırakabilmek....

Bu örnek 28 yıllık meslek hayatımda yaşadığım birçok olaydan sadece bir tanesi... “İyi ki öğretmenim dediğim o kadar çok şey var ki...”

*Şile Halk Eğitimi Merkezi İngilizce Öğretmeni

Rüzgârın yönünün belli olmadığı ve saçlarımın yakarışlar kopardığı bir mendirekтейdim. Ayağımı büyük bir yükten kurtaran şeffaf suların içinde tutunmaya çalıştığım benliğimde belki de yapmamam gereken en büyük hatayı yapmaktaydım. Ellerimin sıkı sıkıya tutunduğu eski ve yer yer sökülmiş, çökmeye hazır olan ahşap mendireğin üstünde dengemi sağlamaya çalışmaktaydım. Ayaklarımın kendini serbest bıraktığı soğuk suların, bir kısmı paçalarımı ıslatmış ve paçalarımın ağırlaşmasına neden olmuştu. Aldırmadım. Daha da derinlere inmeliydim. Belki unutmak belki de kurtulmak için. Sebeplerini çözmeye çalıştıkça daha çok battığımı fark etmeden. Rüzgârın sebebiyet verdiği meddücezir hızını arttırmış, dalgaların büyük çığlıklar koparmasına göz yummaktaydı. Olan biten kargaşayı izlerken istemeden de olsa kendimi kargaşanın içinde bulmuş, ayaklarımın rüzgâra ve denize meydan okumuştum. Gözden kaybolan güneş arkasında ufuk çizgisinde yağlı boyanın fütursuzca akıttığı turuncu mürekkebi bırakmıştı. Bu görüntüyü izlerken aklım yalnız aydaydı. Onun gelip beni kurtarmasını, bu leş, bu keşmekeş şehirden beni sürmesini hiç umut etmediğim kadar etmekteydim. Çünkü dünyada adı yaşamak denilen bu boyut, kasvetli bir karanlığa dönüşmekteydi. Acılarımı dindirmek yerine kor ateşi harlayıp vücuduma nüfuz etmesine göz yumuyordu. Bu acılar artık bedensel hissiyatlar barındırmıyor sadece ruhen kalbimi ve aklımı yorup ikisini de fişten çekip bitkisel hayata bağlıyordu. Kayıtsız kaldığım her dakika için giyotinin altına giren başımla beraber düşünceler ruhun parçası değildi artık. Hayatımı idame ettirdiğim ve sonucunda hiçbir kazancım olmayan bu dünyada karın tokluğuna çalışmak zaten büyük bir azapken yanına eklenen kalp kırıklıklarım da cabasıydı. Soğuyan havayla birlikte ağlamayı unutan bulutlar da gelince dişlerim takırdayacak kıvama gelmişti. Üzerime mont almayı bile akıl edemeyecek kadar dolu olan beynimle ahşap ve eski mendirekte titremekteydim. Elime batan her kıymıkla beraber içime nüfuz eden acı, yanına vicdanın kör aynasını da almış; kör aynayı yüzüme tutmaktan hiç çekinmemişti. Yavaşça doğrulmaya çalıştıkça, sekteye uğrayan bedenim kafama büyük noktalı ünlemler göndermekte ve acınası

halime gülmekteydi. İçini çorba yapıp yediğim düşüncelerim, yer ve yön duygusunu kaybetmiş; adımlarını zikzaklar eşliğinde sürdürmekteydi. Gözlerimin önüne gelen firari mor noktaları saymaya çalıştıkça içimi yiyip bitiren duyguların esiri olmuştum. Uçuyor muydum? Yoksa yüzüyor muydum? Yok, yok ben düşüyordum! Yanımda düşmeye mahkûm olan benliğim ve küçük çakıl taşları ile yüzeye çakılmaya hazırdım. Bir el tutsa ya elimi, kaldırsa ya bedenimi. Sarsa ya yaralarımı. Peki, neden bunları düşünmeden beni içine çeken bencil, boş ve soğuk sokaklar var? Boşluktaydım, hissettiğim sonsuz bir boşluk... Düzensiz nefeslerim arkamdan yarış atı misali koştururken, bağımlısı olduğum bu illeti neden daha fazla arzulamaktaydım? Sorduğum sorular aklımı kazan yapmış, beni de içine atıp cayır cayır yakmaktaydı. Çıplak çığlıklar atan denizin içinden çıkan soğuk ayaklarımın, yere bıraktığı kara izleri izlerken bulmuştum kendimi. Adım atmaya kalmadan takıldığım sol ayağımla beraber beton zeminle buluşan, içinde hiçbir hüznü barındırmayan vücudumu toparlamaya çalıştıkça daha çok kontrolümü kaybetmekteydim. Dönüşü olmayan bir yolculuktaydım. Kollarımdan aldığım güçle beraber çelimsiz vücudumu beton zemin üzerinde oturur pozisyona getirdim. Bedenimi kaldırmak için tükettiğim kollarımda kaldı kömür karası gözlerim. Kollarımın üzerine bezenmiş ve göz alıcı olmayan her noktanın çığlığı saklıydı ve sonsuza dek beni takip edecek olan kâbusların esiriydim. Bu kâbuslar beni ele geçirmekle kalmayıp bütün benliğimi son damlasına kadar kullanıp kurutmaktaydı.

Umut var mıydı? Kurtuluş neredeydi, kimdeydi, nasıldı? Kim, ne, nasıl merhem olabilirdi gözyaşlarımın. Şırınganın attığı her altın vuruş acı yerine yalnızca gözlerimde bir durgunluk ve boşluk bırakmıştı. Gözlerimin artık ferisi yoktu. Gözlerim artık boştu. Gözlerim benim mezarım olmuş, mezar taşım da şırıngalarım. Peki, celladım kimdi? Celladım haplar mıydı? Celladım vücuduma hükmeden sıvılar mıydı? Dışlanmak mıydı hayattan? İnsanların çok sevmesi miydi beni kötü yapan yoksa sevilmemek miydi? Toprağımla kimse avuçlamayacaktı. Kimse mezar taşıma beyaz yemeni bağlamayacaktı. Kimse, güzel sözler bahşetmeyecekti ruhuma. Bedenim, herkesin

günahlarından arınmayı umut ettiği gasilhanede, kollarımın üzerine serpiştirilmiş küçük günahlarla, önyargıların hapsi altında olacaktı. Bu dünyada yalnızdım. Ben bu dünyada kimsesizdim. Derdimi anlatıp bu illetten kurtulmama yardım edecek kimsen yoktu. Neden kimse duymadı çığlıklarımı? O kadar mı görünmezdim, o kadar mı umutsuz, işe yaramaz? Kimsesizliğin kimsesi olmuştum ben. Sonuna kadar zorladığım ve kurtulmak umuduyla kana kana içebileceğim içi dolu su bardağım bile yoktu. Belki de bu yüzden her gece beni takip edip bana göz kulak olan ışığını güneşten almasına rağmen beni kollayan ayın yanına gitmeliydim. O beni anlardı. Her gece takip ettiği gibi beni merak ederdi. Şefkat ederdi. Şefkat? Şefkat gerçekten neydi. Küçük bir kızın babası tarafından başının okşanması mı? Ya da kanı ısıtacak sıcak bir buse mi? Belki ay bana bunu öğretirdi... Belki hem dost olurdu, hem baba olurdu. Belki de bir annenin şefkati... Her şey ve herkes... Benim altın vuruşum bile olabilirdi ay.

Beton zeminin üzerinde savrulmuş, boş ve gereksiz bir çuval gibi oturduğum her dakika içimi kavuruyordu. Denizin suyuna ihtiyacım vardı benim. Belki benim yatağım olurdu deniz. Rüzgâr da ninni söylerdi bana. Bedenim ve zihnim sızdığı yerden kalkmıştı. Ayrılmış zihnim, düşünmemesi gereken en büyük günahı düşünmüştü. Kem gözlü şeytan, kızıl gözlerini bana dikmişti. Okudu aklımı, verilebilecek en kanlı öğüdü verdi bana. "Ayın yanına git kömür gözlü. Gittiğin an kollarındaki her günah yavaşça kaybolacak inan bana. "Şeytan konuştu, zaman sustu. Şeytan konuştu zihnim kanadı. Susmamalıydım. Susamazdım. Zikzaklar çizdiğim ayaklarımla kalktım ziftlenmiş zeminden. Kirli bakışlarımla döndüm denize. O bana ışık tutardı ya. Ahşap mendireğe doğru adımladım. Her adımda acısını içinde tutamayan ahşap yol, gıcirtısını bütün sokaklara duyurmuştu. Adımlarım hızlandı zihnim durdu. Mendireğin sonuna gelmiştim. Sona gelmiştim. Çığlık çığlığa bağırarak deniz beni kıyısına çağırıyordu. Rüzgâr iteledi beni. Bir adım. İki adım. Yavaşça oturdum soğuk ve ıslak bir taş. Ayaklarımı uzattım. Dejavu hissi bütün bedenimi kapladı. İri damlalar uzun süren meşakkatli bir yolun ardından çığlıklarını serbest bıraktılar. Koca damlalar bütün yanağımı kapladı. Boğulduğumu

hissettim. Gözyaşlarım sarmıştı yüzümün her bir yerini. Sağ bacağımı usulca uzattım, denizin durulmaya ramak kalmış suyuna. Beni hemen kabul etti sarayına. Sağ bacağımı sardı köpüklü su. Ardından sol bacağımı da denizin yüzeyine dokundurdu. Sağlam olmayan adımlarımı denizin yüzeyine sabitledim. Bir adım. İki adım. Aya yaklaştığımı hissettim. Adımlarımı hızlandırdım. Bir adım. İki adım. Su bacaklarımı ısıttı. Bedenim suya değebilmek için ağladı, yakardı, tepindi. Ellerimi saf suyun üzerinde dolaştırdım. Denizin tuzlu suyu kollarıma aktı. Koluma serpiştirilmiş noktalarıma merhem oldu. Bedenim aya ulaşabilmek için yanıp tutuştu. Bir adım. İki adım. Su omuzlarıma akmaya başladı. Ense köküm sızladı, saçlarım suyun içine firar etti. Beyaz, büyük ve benim için mekân olduğuna inandığım ihtişamlı parlaklığa daldı gözlerim. Adımlarımı artık saymıyordum. Bedenimin izin verdiği kadar koştum ona. Takip etti beni. Ellerim gök kubbeye uzandı. Adımlarım hızını kaybetmedi. "Canım ay; ne de güzel ve parlaksın!" İhtişamlı yüzüne dokunmak için uzattım ellerimi. Uzattım da uzattım. Yüzüne dokundum ve çehremi sardı köpükler. Ben kavuştum sana. Şefkat aradığım kollara. Kollarım artık paktı. Kollarım altın vuruşu şimdi ayın yanında yapmıştı. "Hoşçakalın".

Yaşayamadığım tüm güzellikleri ardımda bırakmaktaydım. "Ve kucaklayın beni kırdıklarım, üzdüklerim. Affedin! İnanın söylemek istediğim çok şey vardı, anlatmak istediğim hikâyeler, yazmak istediğim şiirler, gitmek istediğim şehirler. Anne olmak isterdim mesela, kıvrık saçlı bir kız çocuğum olsun. Ve isterdim ki karanlık yola sürüklenen yüreklere tutunacak bir dal, paylaşılacak mutluluklar. Kimsesizlerin ablası, yoksulluğa çare, yalnızlara arkadaş, dost, kardeş..." Ben olmak çok zordu. Daha da zor olan beni benden kurtaracak bir el bulmaktı... "Allah'ım çok acıyor, çaresizim, iyileşmek istiyorum, soğuk çok soğuk, karanlık, korkuyorum..."

Sesimi duyan yok mu?"

(15 TEMMUZ DESTANI'NI KANLARI İLE YAZAN AZİZ ŞEHİTLERİMİZİN VE
KAHRAMAN GAZİLERİMİZİN ANISINA HÜRMELE!..)

“SELAM OLSUN!..”

Sultan ORHAN*

“Mektebinde şehadet olanın, kaderinde esaret olmaz!..” sözüne inanlara,

“Bu yola can feda” diyerek yola çıkanlara,

Karanlık geceyi “Aydınlatan Cesur Genç Yüreklere”...

Selam Olsun... .

Ölümlü ölümlü öldürenlere,

Vatan bana emanet diyerek,

Emanet canım mübarek vatan toprağına feda olsun diyenlere... .

Tanklar köprüyü tuttuğunda, jetler kâhpece havalanıp bomba yağdırdığında,

Hıyanete bulaşmış karanlık eller millet iradesine silah doğrulttuğunda,

Eldede bayrak, kâhpe iman,

Şahadete yürüyenlere... .

Selam Olsun... .

“Ben Hakık'ın ve Millî İradenin üzerinde hiçbir irade tanımadım” diyen liderimize,

Selam Olsun... .

“Sen yürüyeceksin, millet yürüyecek ardından” sözünü,

Hakıqate erdirenlere,

Selam Olsun... .

Kulağında küpesi, kolunda dövmesi, örtülüsü, açığı, Türk'ü, Kürt'ü, Gürcü'sü, Laz'ı, Çerkez'i, Sünni'si, Alevi'si, o karanlık gecede evlerinden çıkıp vatan için al bayrağın gölgesinde birleşen yüce milletimize,

Selam Olsun... .

“Ben gidiyorum baba!” diyen oğullara,

“Oğul ben hazırım, Allah bizimle” diyen babalara, cennete koşan annelere, oğullara, kardeşlere... .

Başı olmayan eşini kıyafetinden tanıyan “Vatan sağ olsun” diyen Rukıye DAĞ kardeşimize,

Selam Olsun... .

Darbeleri susturan, selalar göğü çınlatırken vatan sathındaki ikinci ÇanakKale Destanını yazanlara,

Selam Olsun... .

Paşası emredince eli titremeden baş haini başından vuran, otuz kurşunla şehit olan Ömer Halis DEMİR'e,

Selam Olsun... .

15 Temmuz Gecesi, Medine'de, Bosna'da, Gazze'de, Anayurt'ta, Arakan'da, Filistin'de, Kerkük'te, Süleymaniye'de gönül coğrafyamızda ülkemiz için gözyaşları içinde Allah'a dua eden mazlum milletlere, kardeşlerimize,

Selam Olsun... .

Birçoğumuzun “Ülkenin geleceği bunlar mı?” diye hayıflandığımız, o gençlerin vatan aşkıyla nasıl yandığını, küllerinden yeniden doğduğunu, şahlandığını, 'DİRİLİŞ'i bize gösteren Rabbimize,

HAMDOLSUN.

HAMDOLSUN.

Şehitlerimize,

Gazilerimize,

Al Bayrağına,

Mübarek Vatanımıza,

15 Temmuz Destanımıza... .

SELAM OLSUN!..

BOĞAZ'DA YANGIN VAR

*Bir temmuzdur ki o yürekleri yakan,
Bir gecedir ki o anaları gururlandıran,
Bir vatandır ki bir ölür bin diriliriz,
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*"Dik durun!", dedi Başkomutan, "Dik durun!"
"Bunlar geçici, kalıcı olan sizsiniz!"
Omuz omuza vereceğiz, Türk, Kürt hepimiz
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*Bir millet düşünün ki tankın altına yatan,
Bir bayrak düşünün ki alı kanla boyanan,
Tüm dünya görsün, korkun bu ulustan!
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*"Üzülmesin dedi, babam bir kere öleceğiz"
"Vatan uğruna ölmeyen ne gerek bedenimiz"
Şehadet şerbetidir bizim asıl gayemiz,
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*Erol, Fatih, Demet, Ayşe cennettedir yeriniz
Otuz kuş uçtu vuruldu Ömerimiz
Sarılmayız zinhar, Muhammed ümmetiyiz
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*Genci yaşlısı iki yüz kırk yiğidimiz
Azrail'e diklendi duysun hain sesimiz
Rehberimiz Kur'an, İslam'dır dinimiz
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

*Esselatu vesselamaleyke ya resulallah
Allahu Ekber, Hak la ilahe illallah
Kulağımızda ezan sesi, kalbimizde felah
Ey gençlik uyan! Boğaz'da yangın var.*

Betül YALÇIN

Ağva Anadolu Lisesi 11. Sınıf Öğrencisi

ŞİLE KUMBABA - TERMAL KUMLAR BÖLGESİ

Hatice ÇELİK*

Mısırlıların kendilerini kum banyoları ile tedavi ettiklerini gözlemlemiş, bu durumu Osmanlı ülkesine döndüğünde yıllarca araştırmış ve Şile Kumbaba'nın "FİZİYOTERAPİ" için en uygun bölge olduğunu anlamıştır.

Yedi kardeşten biri olan bu araştırmacının mezarı şu an itibariyle etrafı basit şekilde duvarla çevrili olarak Kumbaba Termal Kumlar Tepesi'ndedir!..

Yakın tarihimizde Şile'de yaşayanlar ve namını duyup da başka memleketlerden gelen insanlar da kumlardan yıllarca istifade etmişlerdir.

Bizans İmparatorlarınının 1500 Yıl önce fark ettiği doğal bir zenginlik Kumbaba Termal kumlar. Teodosius, Justinianus ve eşi Teodora, Konstantinos, Communes... Ve diğer İmparatorlar, haziran ve temmuz ayları süresince saray gemisi ile aileleri ve hizmetkârları olmak üzere, Kumbaba'ya gelip orada, müzik ve şarkılar eşlinde yer, içer, çeşitli eğlenceler düzenleyip hoşça vakit geçirirler, güneş ve kum banyosu yaparlar, tekrar deniz yoluyla saraya dönerlerdi. Kum banyosu yaptıkları bölgeye de Kum Hamamı derlerdi. Muhtemeldir ki, bu seferler, Sultan Mehmet'in İstanbul'un fethine kadar sürmüştür.

1640 Yılında Şile'yi ziyaret eden Evliya Çelebi, Şile'nin yapısı ve Şile ahşap evlerinden söz ederken Kumbaba'dan da bahsetmiştir.

Kumbaba'ya ismini veren kişinin gerçek adı bilinmemekle beraber, uzun yılları geçirdiği Mısır'da, Babil ve

Kumbaba tepesinin güney düzlüğünde Teke Pınarı ve Kaynarca Pınarı'nın karşısında bahçıvanlık yapan Arnavut Beyazıt Ağa'nın oğlu, Arnavut Abdullah ve oğlu Arnavut Faik'in ürettiği, domates, biber, patlıcan, salatalık, karpuz... Fizyoterapi için gelenlere bir nevi aşevi vazifesi görmüş, özellikle uzaktan gelip de hafta boyu çadırlarda kalıp, orada tedavi alan hasta ve yakınları için büyük kolaylık sağlamışlardır. Sonraları da cevizli kos helvası ve macun işine girmişlerdir.

Şile'de yoğun yaşanan yaz ayları, 20 Haziran ile 20 Temmuz 'dur. Kumbaba Tepesi bu aylarda günde 14 saat güneşe maruz kalır. Bu da o özel kumların bünyesine daha fazla radyoaktivite tutmasına sebep olur ki; zaten hastaların şifa bulmasına da sebep odur.

Kumbaba Tepesi termal kumları, sahil kumlarından farklılık arz eder. Orası, "Kara kumlarından oluşmuştur."

Bakır ve demir ihtiva eden ve mikron ölçeğinde silisyum parçacıkları sayesinde güneş ışınlarından iki kat daha fazla istifade edilir.

Ayrıca... O bölgede yer altı suları tepenin 20 Metre altında olduğundan ve 14 saat süren güneş ışınlarının altında kalması nedeniyle yoğun bir ısınmaya maruz kalır ve ısı güneş battıktan sonra da devam eder. Bölgeyi özel yapan nitelikten biri de budur.

Eskiden vasıta az olduğundan hastalar, üzerine yatak serilmiş at ya da öküz arabalarının üstünde, ancak yatırılmak suretiyle oraya getirilirler. (Başka il ve ilçelerden otomobilleriyle gelenler bir hafta on gün çadırlarda kalırlar.

Kımıldayamayacak kadar rahatsız olan hastalar, kızgın kumların üzerine sırt üstü yatırılır, üzeri yine kızgın kumlarla iyice örtülüp kapatılır, başına güneş geçmemesi için ya bir şemsiye dikilir, ya da etraftan uygun bir çalı kesilip başa gölge yapması için konulurdu.

İki, ya da üç, saat kadar orada kalan hastalar bakır ve demir oluşumlu, silisyum parçacıklı, kızgın radyoaktifiteli kumlardan alınan enerji ile, boncuk boncuk terlerler, vücutları gevşer, kasları yumuşar... Tüm eklem, kemik ve kas ağrıları geçerdi.

Orada terleyen hastalar, vakti geldiğinde üstündeki kumlar alınır en küçük bir üşütmeye bile maruz bırakılmadan derhal terleri sinir ve sıkıca giydirip acele ile eve götürürdü. At, öküz ve manda arabasında yatar vaziyette getirilmiş olan hastalar, oturarak evlerine geri dönerlerdi.

En iyi kum tedavisi alınacak ayların 20 Haziran ve 20 Temmuz olduğunu söylemiştik. Nedeni de şudur...

Bu aylardan sonra, kuzey doğu yönünden, güney batı yönüne poyraz rüzgârları esmeye başlar. Poyraz rüzgârları hem serin hem de kuvvetli estiğinden, Kumbaba Tepesi kumlarını uçurup savurur. Savrulan mikron inceliğindeki kumlar insan tenine şiddetle çarptığından, sürekli ve sonsuz taneler, ince iğne batarcasına rahatsızlık verir.

Bizans İmparatorluğu döneminden bu yana, değeri bilinen ve kullanılan Kumbaba Termal Kumlar Tepesi'nin, romatizmal rahatsızlıklar için şifalı olduğu bilimsel olarak ispatlanmıştır. Fizyoterapi-rehabilitasyon kapsamında değerlendirilen rahatsızlıklar...

Boyun, sırt, bel, omuzlar, eklem yerleri, kas ağrıları, kaslardaki yorgunluğun giderilmesi, ağrıların azaltılması ve buna bağlı olarak, ruhsal gerginliğin azaltılması ve vücutta gevşeme sağlar ki, bu da, insanın ağrı ve sızılardan kurtulduğu için, kendini iyi hissetmesini sağlar.

İnsanların, tedavi sonrası daha sağlıklı bir vücuda kavuşmaları, çalışmayan eklemlerin tekrar çalışması, el ve kollarının fonksiyonlarının artması nedeniyle yaşam kaliteleri yükselir. Yeniden toplum içinde yer alırlar...

Şile Kumbaba mevkinde bulunan harabe binalar restore edilerek yeniden düzenlenmiştir. Çok yakında hizmete açılacak olan bu alan Diyabet Eğitim Merkezi olarak hastalara şifa dağıtmaya devam edecek, böylece Kumbaba'nın Şifalı kumları ve Diyabet Eğitim Merkezi Şile'nin sağlık turizm merkezi haline gelmesini sağlayacaktır.

*Şile Oya-Ali Osman Keçici Sosyal Bilimler Lisesi Müdür Yard.
Kaynakça:<http://kendingez.com/kumbaba-termal-kumlar-bolgesi-gezi-yazisi>

BİR ÇİFT PARLAK ÇİZME

İshak ASLAN*

Spor ayakkabısını iki eliyle tuttu, çember biçiminde döndürdü. Ön, kenar ve arka kısmındaki renkler, dönmenin etkisiyle ebemkuşağımsı bir renk izdüşümüne döndü, inceledi, sonra;

- Sizden bu ayakkabıyı mı istemiştiniz! diye bağırdı. Bu ne?

Şaşırdım. Halbuki beğeneceğinden emindim.

- K...kızım, diyebildim. Odasının kapısını hışımla kapadı. Çığlık atarcasına bağıırıyor, söyleniyor, sonra tekrar cırtlak bağıırtı, ardından hıçkırıklar ile karışan ilençler, odayı doldurmuş kapı dışına taşıyordu. Annesi, yatıştırmak istediye de, kolundan tuttum, "Sus, karışma!" dercesine işaret parmağımı dudağıma götürdüm.

Sessizce salona geçtim, salonun giriş kapısının solunda pencereye yakın duran, her zaman oturduğum koltuğa geçtim. Yaslandım. Yarı açık duran pencerenin ince tülünü, deniz dalgası gibi havalandıran rüzgâr, yüzümü adeta yalayarak geçti. Beklenen bir sevgilinin, beklenmeyen bir anda aşığının yanağına buseyi kondurması gibi, buz gibi serin, derin ve akabinde sara nöbeti gibi bir titreme haleti ruhiyesi bedenimi sardı. Bu aralar, şehrin nemi, yüksek sıcaklık ile karışınca çekilmez oluyor. Anlımdan kabarcıklar halinde belirip sonra göğsüme ve vücuduma yayılan damlaların hareketlerini hissediyordum. Gömleğimin düğmesini açtım, kravatu boynumdan çıkardım, yanımdaki masaya bıraktım.

Yine de şükür, dedim, Rabbim! Rahmetin olmasa, bu şükürsüzlüğümüz ve isyanımızla derimiz altında kaynayan magma olsa bile, hak ediyoruz azizim, dedim. Yaşadıklarımız amelimizin nihayetleridir. Neticede ayağıımıza takılan taş, yolumuza koyduğumuz hatalarımızın ontik sonuçları değil midir? Hepimiz şükürsüz değil miyiz? AVM'lerde çılgınca koşuşturan tüketim insanı, israf ve iflas ile sonunun başlangıcında değil mi?

Kızımın sesine tekrar kulak kesildim; sesi iniltili, kesik kesik... Sakinleşecek gibi.

Tekrar pencereyi pamuksu müşfik bir el açıyor gibi o munis rüzgâr hanım; yüzüme, boynuma buselerini kondurmaya başladı. Sıcaklık-nem karışımı şehrin bu kaotik ikliminde, imdadıma köyümüzün serin havası ve buz gibi suları gelirdi. O anda hayal alemine dalar, akabinde aşkın bir sıçrayışla köyümü adımlardım..

Köyümüz şehrin 11 km uzağında yüksekçe bir

mevkiye kurulmuştu. Şehir,şuanki yerleşim yerine kurulmadan 70 yıl evvel, İshak Paşa Sarayı eteğine kurulu sancak beyliği iken, köyümüz sancağın yaylası d u r u m u n d a y d ı . Kung boruları ile köyden kente su ve süt akmaktaymış. Bu borularınıyeraltındaki damarlarına yakın zamana kadar şahit olmuştum. Saraya girdiğinizde hemen solunuzda iki borunun mevcut olduğu çeşme sizi karşılar. Üzerinde su ve süt çeşmesi yazılı levha var, ancak kurumuş haliyle

hüzünlü yüzünü hemen hissedersiniz. Zaman ve mekânın anaforundan geçersiniz o an; elinde pirinç bardaklarda su ve süt içen çocuklar, hanımlar, halayıkları görürsünüz. Sonra elinizi bardakların asılı olduğu kulpa uzatır; muhayyilenizde tadına doyumaz buz gibi su ve Kevser tadını andıran süt içerken, dudaklarınızın kenarından akan damlalar görürsünüz. Metruk sarayın, kuru çeşmelerinde yine de anlayınızda saklı hayal ile buluşan bu an bile ruhunuza tatlı bir esinti vererek tinsel bir gezintiye çıkarır, Mem ve Zin'in yanından geçersiniz. Sonra sancağın en yüksek tepesine çıkar vınlayan meltem eşliğinde şehri seyre koyulursunuz. Ah! Diyorum, kendi kendime, içimi çekerek; neden güzellikleri devam ettirmiyoruz? Estetiği, duyuş ve algılayışıyla özümsemiş, tasarımılamış; Allah'ın Bedii ve Cemal sıfatından pay almış eserler ortaya koyan bir gelenekten nasıl kopukluk? Bu çeşme hala akıyor olsa idi çok mu şey istemiş olacaktık, ya şu sarayı terk etmeyi gerektiren yeterli ve gerek sebep ne ola? Peki, sarayın ihtişamının gölgesinde dağa yaslanmış bir şehir-i emin olan bu beldedeki birbirine yaslanmış, tek katlı, iki veya üç katlı kerpiç evleri terk edip, az ilerideki ovaya yerleşmenin bir anlamı var mı? Hâlbuki ecdat arkasını dağa yaslayarak ufku daha iyi görme

a m a c ı n d a y d ı .
B e k l e n e n i n
ufukta zerre
halinden tutun,
karşısına, vücut
bulmuş bir nesne
haline gelişine
kadar, seyri sefer
halini görme
emelindedir. Lakin
ş u an modern
insan ufku
göremediği gibi,
bırakın güneşi,
artık sadece
mağarasındaki
titreşen gölgesi ile
avunmaktadır. Ah!
Hoyrat, aceleci,
sabırsız, yıkıcı,
tahripkâr, nisyan
ve isyan insanı...
Ş ü k ü r s ü z l ü ğ ü n
k u c a ğ ı n d a
kendilerini yad
ellerde buldular.
Geçenlerde bu

şehre ait fotoğrafları, sosyal medyada görünce bize
yokluğu miras bırakan öncekilere kızdım, sonra
kendimi karşıma aldım. Gelecek nesil için güzel ve
estetik adına şey ve şeyleri bırakmadığımdan dolayı
beddualar savurdum.

Sancaktan çıktım. Yaklaşık 5 km ötesinde bulunan
köyümüze patika yollarından yokuş yukarı çıktım. En
yüksek tepeye gelince püfür püfür esen rüzgâr, en
nezih haliyle akciğeri sonra vücudumu sardı. Sonra
gömleğimi ve göğsümü şişirdi. Sancak, o esnada
buruşturulmuş bir gazete kağıdı gibi rüzgarda
savruldu. Akabinde ovaya yayılmış bir karaltı halinde
meydana çıkan yeni şehrin silüetini gördüm sonra bir
türkü yaktım kendimi devcileyin büyümüş hissetim
tabiat aynasında..

- Ama siz benim istediğimi getirmediğiniz. Diye cevap
verdi annesine.

- Tamam yavrum, üzülme, baban ayakkabıyı götürsün
sana istediğini getirsin.

....

Köyümüzün Kürtçedeki ismi gölgeli çiftlik
anlamına gelir. Bağrına yaslanmış meskûnlarını
gölgeleyen, serin, nezafetli bir yer. Çocukluğumun
en güzel günleri burada geçti. İlk gençliğimin tatil
günleri tarlada ve kuzuların peşinde yine burada

geçti. Uzunca bir aradan sonra kırlarda, derede ve
tepede velhasıl geçtiğim her yerde sinmiş anılarım
canlandı. Anılar, tabiatın her mevkisinde kodlanmış
halde kendilerini kamufle ederler. Hakikatte siz
mekânın yanından geçtiğinizde o an mazi dev bir
ekrana dönüşür, tarihçe-i hayatınızı içinizi çekerek,
göz yaşı, hüznün ve gülümsemeye izlersiniz. Tabiat
sözlükçesinde her yer, yaşantınızdan izlekler ile
anamlı olarak kendisini size okutur.

Köyün merkezinde gürül gürül akan çeşmenin
yanında durdum. Keskin, buz gibi olan suyunu
avuçlayıp içtim. Yüzümü yıkadım, başımı ve
boynumu mesh ettim. O an sanki görünmez şifalı
bir el bedenimde gezinmiş gibi serin dalgalar
yayıldı. Sonra yavaşça aşağıya doğru yürüdüm
ve çocukluğumun geçtiği eski evimizin yanına
geldim. Çocuklar en güzel oyunlarına daldıklarından
beni fark etmediler. Yıkılmış bir duvarın kenarına
yaslandım ve onları izlemeye koyuldum. Köyden
çıkalı epey bir zaman oldu. Yeni yetişen çocukları ve
gençleri tanıımıyordum, ancak her birine dikkatlice
baktığımda, kimin çocuğu olabileceğini tahmin
ettim. Çünkü ilk defa görseniz dahi her çocuğu, anne
ve babasından taşıdığı izler ile izler ve tanırırsınız.
Her çocuk, gerek anatomik yapısı, gerek tavırlarıyla
ebeveynlerinin imasını ve imzasını taşır. Onlardan
bir ayna ile dolaşırlar. Anne ve babalar bu dünyadan
göçtüklerinde dahi çocuklarında varlıklarını
sürdürürler. Kendimi babama, ağabeylerime çok
benzetmem. Lakin benimle ilk tanışanlar veya
sonrasında benimle karşılaşanlar babama veya
ağabeylerime benzerliğimi anlatırlar. 'Rahmetli
babanız' diye söze başlar başlamaz, karşımda
babamın gülümseyen mesrur çehresini görür
gibi olurum. O halde ben de anlamlı davranışlar
sergilemeliyim ki muhatabım olan her kesten okunan
dua ile annem ve babam yeniden vücut bulsun der
ve kendime ödevler veririm.

Çocukların her birinin kim olduğunu tahmin ettikten
sonra onları seyretmeye devam ettim. Çünkü her
çocuk aynı zamanda onu izleyenden yani sizden,
bir iz taşıyordur. Kimliğini araştırdığınız her çocukta
kendinizi arıyor, eşkalinizi teşhis ediyorsunuz.
Hakikatte oynayan, seken, zıplayan, saklanan,
sıçrayan, yere düşen, ağlayan, inleyen, nazlanan,
sarılan, öpen sizsiniz. Onlarda kendinizi görüyor,
seyrediyorsunuz. Oynayan çocukların gerisinde,
tahminimce 6-7 yaşlarında bir kız çocuğunu, belinde
4 yaşlarında bir erkek çocuğuyla yürürken fark ettim.
Kızın sarı saçları örülüydü. Güneş ışınından çil çil
olmuş yüzündeki belli belirsiz gülümsemesini fark
ettim. Sırtındaki oğlan çocuğu boynuna dolanmış,

belli ki halinden memnundu. O esnada içimi bir hüzün kapladı, bu an beni çocukluğuma götürdü.

Köy yaşamı, beraberinde bir takım zorlukları getiren ağır bir süreçtir; yokluk, yoksunluk vardır. Herkes bu süreci beraber yaşadığından, zorluk potasında birlikte erirler. Koşulları zordur, hele yağmur, kar ve fırtına zamanlarında... Özellikle çocuklar bu sıkıntıları bütün kırıntıları ile yaşarlar. Yağmur yağdığında vıcık vıcık çamurda yürümek zordur, canhıraş yürürsünüz, kara lastiğiniz çamura batınca, betonlaşmış kurşuni çamurda yırtık çorapla ayaklarınızdan belinize kadar bronz bir heykele dönüşürsünüz. Hadi gel de kaybolan ayakkabıyı bul! Bir kolunuzu çamura batırıp tedirgin halde çıkarmaya çalışırsınız, çünkü başka bir ayakkabınız yok. Ayakkabının ise önü veya arkası yırtık, içerisine su, çamur veya kar dolar, yine o halde yürürsünüz. Eve vardığınızda çamurdan simsiyah olan küçümen ayaklar, derisi soyulmuş, pembemsi kanlanmış, diken batmış halde, keskin acıyla baş başa kalırsınız. Çizmenin hayalini bile kuramazdık o zamanlarda...

Yanılmıyorsam 4 yaşlarındaydım. Evimize giden yoldan aşağı doğru inerken yanından geçtiğim evin çoban köpeği havladı. Bir sıçrayışla sağıma baktım, köpeğin bana doğru koştuğunu gördüm. Kaçmaya başladım ama köpek penye pijamamdan tutmuştu. İkinci hamlesinde de baldırımından ısırıldı. BağırDIM. Çevredekiler köpeği kovdular. Sonra herkes başıma üşüştü. Hemen su getirip içirdiler. Annem böğrünü döve döve kalabalığı yararak beni kucakladı. O akşam acıdan uyuyamadım. Birkaç gün sonra yara kapandı ancak köpek korkusunu üzerimden uzun yıllar atamadım. Şimdi düşünüyorum da sağlık hizmetinin olmadığı o zamanlarda iyi ki köpek kuduz değilmiş.

İlerleyen zamanlarda bir gün babam, ilçeden geldiğinde, akşam gülümseyerek bana, lambanın ölgün ışığında parlayan lacivert bir pantolon uzattı. Akabinde ışığın bütün izlerini yansıtan pırl pırl yanan parlak bir çift lastik bot göstermez mi? Tarifi imkânsız sevinçlere boğulmuştum. Gecenin geç vakitlerine kadar gözüme uyku girmedi, ancak geç saatlerde kendimi uykunun kanatlarına teslim ettim. Sabah gözlerimi açar açmaz yastık ucunda bekleyen lacivert keten pantolon ve çizmeleri uzun uzun inceledim. Sonra yataktan doğruldum, ayağa kalktım; özenle pantolonumu üzerime çektim, ayakkabıyı giydim. Başımı eğerek inceledim. İki adım attım sonra tekrar yukarıdan kuş bakışıyla inceledim, harika görünüyordum. Avluya, ardından sokağa çıktım mahalle çocukları etrafımı sardı. Herkes fiyakalı halime imrenerek bakıyordu. Hele ablam etrafımda

fir dönüyordu. Kendisi yırtık çizlavit ayakkabı ile kâh işe, kâh koyun ve kuzuların peşinde anneme yardım ediyordu.

Bir gün evin avlusunda gerine gerine yürüyordum, yanıma yaklaştı;

- Sırtıma binmek ister misin? Dedi,

- Çizmeni bana vermen koşuluyla, diye devam etti.

Teklifini kabul ettim. Çizmemi çıkardım ablama verdim, dikkatlice giydi. Sonra eğildi, ben de bir sıçrayışta sırtına bindim. Avluda kare çizerek yürümeye başladı. Sonra bahçe kapısını açarak yan sokakta oynayan çocukların yanına gitti. O an, ablamın sırtına binmenin tarifsiz mutluluğunu tadarken, o ise özlem duyduğu ama bir türlü kavuşamadığı bir çift parlak çizmeye geçici de olsa sahip olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

...

- Nihayet, dedi hanım; "Sesi kesildi." Uyudu herhalde.

Daldığım düşüncelerden sıyrıldım, sözcükler boğazıma düğümlenmişti, oturduğum kanepeden başımı pencereye çevirdim. Gözüme hücum eden yaşları durduramadım.

*Üsküdar İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü

KEŞKE

Keşke bu kadar yormasaydın beni
Tüketmeseydin insanlara olan güvenimi,
“Mutlu olmak” korku ile kaplamasa en derinleri
O zaman bir nebze umut olurdu içimde belki

Keşke bu kadar yormasaydın beni,
Yıkmasaydın “kalp” denen sevgi evimi,
Çaresizlik ile bağlamasaydın ellerimi,
O zaman bu yıkıntının altından kalkardım belki.

Nigar Nur TALAS
Şile Anadolu İmam -Hatip Lisesi 12. Sınıf Öğrencisi

VATAN KİTAP GİBİDİR

İLAYDA ÖZDEMİR*

Geçmiş, tozlu raflarda unutulmaya yüz tutmuş kitaplara inat düşüncelerde ve benliğimde tekerrür ediyordu. Zihnimde, çevrilen sayfaların sesini duyarken kitapları hızla karıştıran ruhum, eline kalemi almış altını çizmeye değer şeyler arıyordu. Sayfalar çevrilmeyi bıraktı, kitap koca tok sesiyle olduğu yerde ihtişamlı bir şekilde durarak beni Çanakkale Zaferi ve Şehitler Günü başlıklı bir sayfayla tanıştırdı...

Sayfada gözlerini gezdiren zihnim harflere ve noktalama işaretlerine dokunabiliyormuşçasına birlik ve beraberliğin, milli değerlerin ilmeğini boynuma geçiriyormuş gibi hissettim.

Toprağın altında yatan ellerin birbirlerine hançerlerle, mızraklarla kenetlendiğini tahmin edebilen yanım, "Bastiğın yerleri toprak diyerek geçme, tanı. Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı!" cümlesinin sonundaki ünlemde kudret, birlik ve beraberlik kavramlarını; gözümün önünde canlanan savaşın ve gururla dikilen Türk bayrağının ahenkle dalgalanışının eşliğinde onurla anılmaktan, cesetlerinin asla çürümeyeceğini bildiğim şehitlerimizin kanında payidar kalabiliyordu.

Bir savaşı kazanmak elbet ki kolay değildi. Hele de Çanakkale gibi bir zafere şanlı harflerle Türk adını yazabilmek, bu zaferin altına imzamızı atabilmek çok apayrı, paha biçilemez bir duyguydu.

Mehmetçiğin 'Çanakkale Geçilmez!' parolasıyla yola çıktığını bilen, İtilaf Devletleri' nin Gelibolu' ya asker çıkarmasıyla kara savaşlarında sadece bir savaşçı değil de çocuklara, kadınlara zarar vermeyin diyebilen koca yürekli askerler olduğunu, büyük küçük ayırt etmeden öldüren ANZAK askerlerini Arıburnu, Anafartalar, Conkbayırı cephelelerinde mağlup ettiğini bilen kalemimin, M. Kemal' in 'Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum!' cümlelerinde altını çizirken ucunun kırılması... 18 Mart 1915 senesinde Nusret Mayın Gemisi ile düşman gemilerini denize gömen Mehmetçiklerimizin ruhlarında hissedebildiklerini tahmin edebiliyorum...

Türk bayrağını gururla diktikleri her toprakta o anın onuruyla ölmeyi dileyen, kelime-i şehadet getiren, Boğazlar üzerinde İstanbul'da yani başkentte kurulan Çanakkale Cephesi başlı başına bir tarih... Binlerce şehitle denizde kazanılan zaferin karada da sürmesi, şehit kanlarımızın vatan aşkıyla beraber denize karıştığı bir tarih...

Nitekim bu destan sonucunda şanlı askerimiz düşmana sadece savaşmayı değil, insanlığı da gösterdi. Yalnızca silahlarla mücadele vermeyip insanlık onuru mücadelesi vererek... Kadın, erkek, yaşlı, çocuk ayırt etmeksizin halkımızla, askerimizle bu savaşta herkesin rolü büyüktü.

Ve bu altı çizilesi bir destandı...

Bizler bugün ülkemizde bağımsız yaşayabiliyorsak cephede mermiyle çarpışan insanımızın, cephe gerisinde kınalı kuzularına çorap ören kadınlarımızın hakkı Hakk' da

büyük olduğu kadar bizlerde de büyüktü.

Ve bu yüzdendir ki; kitabın kelimeleri sayfalardan soyutlanıp vatan topraklarında payidar kalabilecek... Biliyorum.

Üstad Selahattin ÖLMEZ' in de dediği gibi;

"Vatan kitap gibidir, iyi okunmalıdır,

Her sayfasından binlerce ibret alınmalıdır.

İçinde yaşanıp, toprağın kutsallığı bilinmelidir,

Gerekirse uğruna can değil, canlar verilmelidir..."

*Şile Oya-Ali Osman Keçici Sosyal Bilimler Lisesi
10. Sınıf Öğrencisi

VATAN

Bir milletin yüreğidir bayrağı
Vatan, vatan diye atan
Her dalgalanışı bir kalp atışı
Anadır vatan, evlattır vatan.

Bayrak düşerse yere, vatan ölür
Üzerinde itler, çakallar ürür

Sen yoksan ve gönlüm değilse şen,
Neye yarar damarımda dolaşan kan?
Gönlümden süzülüp dilime düşen
Türküdür vatan, ağıttır vatan

Bayrak düşerse yere, vatan ölür
Üzerinde çakallar, itler ürür

Mustafa USLU
Şile Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

KARDELEN..

"Eş hele dağları örten karı, Ot değil onlar dedenin saçları."

"İlk sırada diz çökmüş beş kahraman. Omuz çukurlarına yasladıkları mavzerleri ile nişan almışlar. Tetiğe asılmak üzereler. Ama asılamamışlar. Kaput yakaları, Allah'ın rahmetini o civan delikanlıların yüreklerine akıtılabilmek istercesine semaya dikilmiş, kaskatı... Hele bıyıkları, hele hele bıyıkları ve sakalları! Her biri birer fütuhat oku gibi çelik misal. Ya gözler?.. Dinmiş olmasına rağmen su kahredici tipinin bile örtüp kapatamadığı gözleri!.. Apaçık!.. Tabiata da, başkumandana da, karsısındaki düşmana da isyan eden ama Allah'ına teslimiyetle bakan gözler... Açık, vallahi apaçık!..

İkinci sırada öyle bir manzara ki, hiçbir heykeltıraş benzerini yapmayı başaramamıştır. O ürkütücü ayaza rağmen, sağlarında fişekleri debelenerek üzerlerinden atmaya tenezzül etmemiş iki katırın yanında başları semaya dönük, altı masal güzeli Mehmet... Sandıkları bir avuçlamışlar ki, hayati biz ancak böyle bir hırsla avuçlayıvermişizdir. Öylesine kaskatı kesilmişlere sağ başta binbaşı Mustafa Nihat. Ayakta... Yarabbi, bu bir ayakta duruştur ki, karsısında düşmanı da, kâfiri de, lanetlisi de Allah'ın huzurunda diz çöküş halinde gibi. Endamı, düşmanı dize getiren bir tekbir velvelesi gibi. Belinde, fişeklerinin yuvalarını tipi ile kapatmaya bütün gece düşen kar bile razı olmamış. Sol eli boynundaki dürbünü kavramış. Havada donmuş, Kale sancağı gibi... Diğer eli belli ki, semaya uzanıp rahmet dilerken öylesine taşlaşmış. Hayrettir, başı açık. Gür erkek kömür karası saçları beyaza bulanmış..."

Rus Kurmay Başkanı Pietroroviç

Bir Beyaz Ölüm

"Sarıkamış'ta kırılan gonca gülün tazelerine..."

Söndü çıram, dalında yandı gülüm
Mehmedimi aldı bir beyaz ölüm

Mezarın yer değil, kardan kazılmış
Yavrum kefen diye buza sarılmış...
Anonim

AKİF

SEVGİ VE RAHMETLE ANIYORUZ

"Bir garip ölmüş diyeler..."

Burnumun direği sızladı, birkaç damla gözyaşı ve acının burktuğu gönül kırıklığı...

Neyi nasıl anlatsak da bir koca ömre sığmayan bu dava adamını kelimelerin basitliğiyle küçültmesek.

Öz ve söz... Birlikte hep güzel. Özümüz doğru olmadığından mıdır bir türlü sözümüz doğrulmuyor. O kadar muhtacız ki özün ve sözün bir olmasına. Halbuki onu anlatırken başlayacağımız her anlatımda ilk aklımıza gelen: Özü sözü bir, adam gibi adam.. Kendiliğinden dökülüyor dudaklardan.

Bir insanı tanımlamak için kullanacağımız bütün iyi sözcükler sıralanıyor sonra. Pervasız bir hayat. Makam ve mevki hayali kurmayan, dilini ve sanatını iyiliğin dal budak salmasına hizmet ettiren, atalet nedir bilmeyen münevver.

Aydın... Aydın; çünkü kalplerimizde aydınlattığı sevda kıyamete kadar yanmaya devam edecek. Aydın; çünkü aydınlattığı dimağların her biri de ilim yolcusu, aydınlatmaya devam ediyor. İyiliği katlanarak çoğalıyor. Yüreğinden taşan acıyı ellerimizle hissedebileceğimiz bir anlatıma boyayan sanatı, İslam coğrafyasında iniltileri duyulmayan çaresizlerin imdadına yetişiyor. Dramları ölümsüzleştiriyor, haykırıyor bütün dünyaya, vicdanın yuva yaptığı bütün bedenlerden.

Gür bir ses. İslam'ı çarpık inançlarına alet edenlere. Gür bir ses. Bahane üreten zayıf ukalaya. Gür bir ses. Ölü toprağı dökülmüş bedenlere. Gür bir ses. Esarete yenik düşenlere. Gür bir ses. Zalimlere. Gür bir ses. Nimet-i dünyaya. Gür bir ses. Yaşamadan ihtiyarlayan gençlere. Gür bir ses. Faniliği unutan ölümlülere. Gür bir ses. Şahadete yürüyen vatan sevdalıklarına.

"Bir garip ölmüş diyeler..."

Yüreğim burkuluyor, ıstırapın yol olduğu gözlerden damlalar boşalıyor.

Kelimelere sığmayan, anlatabilmek için çırpındığımız bu koca yürek, bir kuru tabuta nasıl sığıdı?

Sözün efendisi nasıl da sessiz sedasız mekân değiştirdi?

Bir kuru tabut... Kimsesiz bir cenaze mi? Nasıl olur?

'Cenaze Beyazıt'tan kalkacak. Oraya gittim. Kimseler yok; bir cenazenin geleceği belli değil. Çok sonra birkaç kişi görüldü biraz sonra çıplak bir tabut geldi. Bir fukara cenazesi olmalı dedim. O anda Emin Efendi Lokantası'nın sahibi Mahir Usta, elinde bir bayrakla cenazeye koştu. Sebebini anlamadım. Yine o anda yüzlerce genç peyda oldu. Üniversitenin büyük sancağına çıplak tabutu sardılar. Ellerimi yüzüme kapadım. Cenazeyi tanımıştım.' *Mithat Cemal Kuntay*

girerek yerleşmektedir. Her hafta gününü sabırsızlıkla beklediğimiz diziler, her gün ortalama üç-dört saat kişileri televizyon ekranına adeta bağlamaktadır. Öyle ki yemek masasını hazırlamak için reklam arasını beklediğimiz, sonra yemeği ekrandan gözümüzü ayırmadan yediğimiz ve masanın toplanması için tabiki yine reklam arasını beklediğimiz dizilerin, kaç tanesi acaba bu durumu hak etmektedir? Büyüklerimize namaz kılma saatlerini reklamlara göre ayarlatıp

DİZİİZMLER

Hasan KARA*

Zaman zaman çeşitli haber kanalları ya da gazetelerde, ülke olarak televizyon karşısında çok zaman harcadığımız fakat, kitap okuma gibi bazı faaliyetlere çok daha az zaman ayırdığımız hatta hiç ayırmadığımız haberlerini görürüz. Bu kıyaslamanın yapılmasında kriter olarak seçilen ülkelerde ise bu durum genelde ters orantılıdır. Aslında ortada sorun olarak görülen bir durum varsa insanlara alternatifler sunabilmek sorunun çözümünde önemli bir yer tutabilir. Madem ki çocuk ve gençlerimiz, televizyon karşısında ya da internette çok fazla zaman harcıyorlar o zaman neden bu kanalları kullanarak onlara bazı duyguları ve değerleri aşılamayalım?

Bir şeyi engelleyemiyorsanız onu kendi doğrularınız için kullanmak önemli bir strateji olabilir. Zira günümüzde televizyonu, akıllı cep telefonlarını ve de interneti yasaklamak çok mümkün görünmüyor. Kaldı ki bu teknolojiden zaten yoksun kalmak da mantıklı bir düşünce olmasa gerek. O zaman, her gün evimize televizyon ve diğer yollarla giren programlardan faydalanarak, onları kullanarak, onları izleyenlere kendi kültür ve değerlerimizden bir şeyler sunarak çözüm üretebiliriz.

Televizyon dizileri, günümüzde insanımızı eğitmek için kullanabileceğimiz araçların başında gelebilir. Zira her gün çok sayıda kanalda, azımsanmayacak sayıda dizi, televizyonlar aracılığıyla evlerimize girmekte daha da önemlisi, bu diziler her yaştan insanımızın zihnine kadar

reklam arasında namaz kıldırılan, gençlerimizin ise çoğunun zaten öyle bir derdi olmadığı için reklam arasında dahi ekranda tutmayı başaran dizilerin, içeriğinde acaba ne anlatılmaktadır? Ayrıca olur da kaza ile yeni bölümü kaçıranlar olmuşsa onlar için aynı bölüm o hafta birkaç kez tekrarlanmakta, üstelik yeni bölüm öncesinde de uzunca bir özet, ekrana gelmektedir. Peki, bu dizilerde konu nedir, ne anlatılmaktadır? Kültürümüzden, medeniyetimizden, edebiyatımızdan, tarihimizden, sanatımızdan, dilimizden, dinimizden, benlik ve benliğimizden kısacası bize bizden bir şeyler fısıldamakta mıdır? Bilinçaltımıza yerleştirmek istediği bir şeyler var mıdır?

Son dönemde ülkemizin ihraç kalemlerimizden biri de dizilerimiz olmaya başladı. Özellikle Ortadoğu, Orta Asya, Balkanlar ve hatta Latin Amerika ülkelerinde dahi dizilerimizin çok sevilip izlendiği haberlerini duymaktayız. Dolayısıyla durum biraz daha hassaslaşmakta. Yani ülkemiz dışında yaşayan insanlar, ülkemiz hakkında bu diziler yoluyla fikir edinmektedir. Dizilerdeki başrol oyuncularını, sadece ülkemizde değil dizilerin izlendiği diğer ülkelerde de şaşılacak derecede ilgi görmektedir. Fakat gençlerimizin ilgi gösterip, hayranlık beslediği ve örnek aldığı dizi oyuncularını, kişilik, karakter ve ahlaklarıyla ne derecede gençlerimiz için örnek oluşturmaktadır?

Söylediğimiz gibi sorunu tespit ettikten sonra alternatifler sunmak sorunun çözümünde önemli bir rol oynayabilir. Biz gençlerimize, kadınlarımıza, tüm milletimize izledikleri zaman kendi milli ve manevi değerlerimizden bahseden, anlatan, onlara bu değerleri aşılamaya çalışan ve de onları bu yolla eğiten alternatif dizi ve programları sunmak zorundayız. Ülkemizde bu konuda ne yazık ki uzun bir dönem, televizyon kanallarının dizi çekerken

böyle bir kaygısı olmadı. Fakat son dönemde bu durum biraz değişmiş gibi görünüyor.

TRT'nin bu konuda son birkaç yılda başarılı projelere imza attığını söylemek durumundayım. Esasen böyle bir konuda da diğer kanallara öncülük etmesi gereken kurum, TRT'dir. Ülkenin ilk televizyon kanalı olarak ayrıca devletin ve de bu ülkenin resmi bir kurumu olarak zaten böyle bir misyonu her zaman olmalıdır. Bu yazı da ailemizle özellikle çocuk ve gençlerimizle izleyebileceğimiz bazı dizileri konu almaktadır.

Bunlardan ilki "Diriliş Ertuğrul" dizisidir. Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu Osman Bey'in babası Ertuğrul Gazi'nin hayatını anlatan dizi, 1200'lü yıllar Anadolu coğrafyasında geçmekte ve 600 yıldan fazla sürecek bir imparatorluğun, nasıl temellerinin atıldığını başarılı bir şekilde anlatmaktadır. Ayrıca dizi için seçilen "Diriliş" ismi son derece isabetli ve yerinde bir tercihtir. Zira Ertuğrul Gazi dönemi Türk Milleti için tam bir diriliş dönemidir. Çünkü bu dönem, artık Selçukluların zayıfladığı ve tarih sahnesinden çekilmeye başladığı bir dönemdir. Dolayısıyla Türk Milleti için yeni bir diriliş gerekmektedir.

Tarih boyunca gerektiği zaman kendi dirilişini gerçekleştirmeyi başarmış bir millet, bu kez de her türlü tuzağa, hainliğe ve engellemelere rağmen dirilişini gerçekleştirecektir. Elbette kolay olmayacaktır ama olacaktır.

Dört sezondur ekrana gelen dizide, Ertuğrul Gazi ve beraberindeki obası ilk sezon Haçlılarla, ikinci sezon Moğollarla ve sonrasında Bizans ile ve tabii ki Selçuklu Sarayı'nda devletin içine yuvalanmış hainlerle mücadele halindedir. Her dönemde hainlik hiç bitmemektedir. Türkleri tamamen bu coğrafyadan atmak isteyen, isimleri farklı da olsa amaçları bir olan düşman, türlü tuzak ve hainliği ile Türklerle karşı birleşmektedir. Buna karşı Ertuğrul Gazi ve yiğit alpleri, hiçbir zaman doğruluk ve adaletten ayrılmadan İ'lây-ı Kelimetullah uğrunda cenk etmede, zaferden zafere koşmaktadır.

Aslında TRT'nin özellikle bu tarz tarihi dizilerde tecrübesi de vardır. Yıllar önce çekilen "Kuruluş" dizisi bu konuda önemli bir referanstır. Osmanlı Devleti'nin kurucusu Osman Gazi'yi anlatan dizi, "Osmancık"ın nasıl Osman Bey olduğunu ve devletini kuruluşunu, başarılı bir şekilde ekrana yansıtmıştı. Ayrıca kullanılan dilin şimdiki diziye göre daha başarılı olduğunu da söylemek gerekir. Aradan geçen zamanda ne yazık ki TRT ve diğer kanallar, bu misyondan uzak kaldılar. Aslında burada bazı özel kanallarda, Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli dönemlerinin anlatıldığı ve yüksek seyirci kitlesine ulaşan dizilerin çekilmesinin de TRT'yi böyle yapımlar hazırlamaya zorladığını düşünüyorum. Zira özel kanallardaki bu tarz tarihi diziler, ülkemizde genellikle muhafazakâr çevrelerce eleştirilmiştir. Özellikle padişahların harem hayatlarının fazlaca konu edinilmesi, buna karşı dini hassasiyetlerine

çok fazla değinilmemesi, eleştirilerin başında gelmekteydi. Yapılan bazı eleştirilerin haklılık payı olsa da nedense doğrusunu çekmek eleştiri yapan çevrelerce düşünülmedi. Ancak özel kanalların tarihi dizileri çekmesi izlenilmeyeceği düşünülen bu tarz dönem dizilerinin izlenebileceğini, hem de çok yüksek reyting oranlarına çıkılabileceğini gösterdi. Ayrıca bu dönemlerde ülkemizde insanların tarihe olan ilgisi arttı, tarih kitapları bir anda çok satanlar listesine girmeye başlarken, müzelerimiz hiç olmadığı kadar ziyaretçi akınına uğradı. Özellikle de dizide geçen tarihi şahsiyetlerin türbeleri, çok sayıda kişi tarafından ziyaret edildi. Dizilere konu olan tarihi mekânlar ise yurt içi ve yurt dışından gelen turistlerin adeta akınına uğradı. Dolayısıyla bu tarz diziler, insanları bu şekilde bir faaliyete de itmiş oldu. TRT'nin son dönemdeki başarılı dizi projeleri ile de bu ilgi artarak sürdürüldü.

"Diriliş Ertuğrul" dizisi ile yapılan bazı eleştirilerin de giderildiğini görmekteyiz. Özellikle Ertuğrul Gazi ve beraberindeki halkın dini hassasiyetleri vurgulanmakta, olması gerektiği gibi müslüman bir toplumun yapması beklenen davranışlar, ibadetler yapılmaktadır. Dizi de vatan ve ülke sevgisi, şehitlik, cihad, devlete sadakat, fetih, İ'lây-ı Kelimetullah gibi kavramlar izleyiciye aktarılmaktadır. Aslında bu kavramları gençlerimize anlatmanın en kısa ve etkili yollarından biri de izlediği dizideki hayranlık duyduğu başrol oyuncusunun ağzından duyması değil midir? Hayranı olarak izlediği oyuncunun namaz kıldığını, Kur'an okuduğunu, Allah yolunda savaştığını, devletine sadakatle bağlı olduğunu, adaletle hükmettiğini, yalan söylemediğini, eşine ve çocuklarına sevgi ile yaklaştığını, örfüne töresine bağlı kaldığını, yardımsever olduğunu gören çocuk ve gençler, elbette bundan etkilenecektir.

"Diriliş Ertuğrul" dizisi, hak ile batılın, hilal ile salibin savaşını anlatmakta, şehitlerimizin kanları ile sulanan bu toprakları, ecdadın nasıl vatan yaptığını izleyicisine aktarmaktadır. Ayrıca o dönem Türk boylarının hayat tarzları, yaşayışları, kıyafetleri, oba yönetimleri, toy kurmaları, kullandıkları silahları, aile hayatları, düğünleri ve cenaze törenleri de anlatılmaktadır. Özellikle unuttuğumuz "alplik" kavramını da bize yeniden hatırlatmaktadır. Ertuğrul Gazi ve alpleri Allah yolunda cihad etmekte, gittikleri yere öncelikle adalet götürmekte, mazlumun yanında durup zalime fırsat vermemektedir. Bununla birlikte bağlı oldukları Selçuklu Sultanı ve devletine sonuna kadar sadakatle hizmet etmekte, devletleri için her türlü fedakârlığı yapmaktadırlar. Bizim için en ulvi değerler arasında olan bu düşünceleri insanlarımızımıza aşılama için bu dizi önemli bir seçenektir.

TRT'de "Diriliş Ertuğrul" kadar önemli olan ve bu sene yayına başlayan bir başka dizi de "Kût'ül Amâre Mehmetçik" dizisidir. Kût'ül Amâre ismini ne yazık ki üniversite mezunu çok sayıda insanımızın bile duymadığını ya da ne anlam ifade ettiğini

bilmediğini üzümlere söyleyebiliriz. Yenilgi ile sonuçlanan I. Dünya Savaşı'nda, Osmanlı Devleti'nin kazandığı büyük bir zaferin adı olarak bile diziyi izleyenlere küçük bir bilgi notu kalsa, amaç hasıl olmuştur diyebiliriz. Asıl amaç ise tabii ki daha fazlasıdır. Yıl 1916'dır ve bugün Irak toprakları içerisinde kalan Kut Bölgesi'nde, Osmanlı askeri, dönemin yenilmez süper devleti Britanya İmparatorluğu'nun ordusunu adeta hezimete uğratmış ve 10 binden fazla İngiliz ve sömürdükleri

olduklarını anlayabiliriz. Aradan geçen zamanda ecdadımızın kazandığı bu büyük zaferden ne yazık ki onların torunları bihaber olarak yetişti. Kaç nesil Kût'ül Amâre'nin ifade ettiği manayı bilmek şöyle dursun ismini dahi duymadı. Sanki isminin dahi anılması yasaklanmışçasına bu zafer milletimizden hep saklandı.

20.yüzyılın başlarında toprakları üzerinde güneş batmayan bir imparatorluk olarak övünen İngilizler, Kût'ül Amâre'de kesin bir yenilgiye uğramış zengin petrol kaynakları için işgale giriştikleri Irak topraklarında, ilerleyişleri durmuş üstelik on binden fazla askeri Osmanlı'ya esir düşmüştür. Bu durum onlar için ne anlatılabilecek ne de anlaşılabilir bir durumdur. Basra'dan işgale ve zulme başladıklarında, kısa bir süre içinde Bağdat'a ulaşabileceklerini ve tüm petrol kaynaklarını kontrol edebileceklerini düşünürken Kût'ül Amâre'de yedikleri Osmanlı tokadı, hemen unutulması ve unutturulması gereken bir durumdu. Zira bu durum yenilmez olarak görüldükleri sömürge bölgelerinde duyulursa, onlar için ciddi bir prestij kaybı olabilir ve ordularının içinde de binlerce askeri olan sömürgelerinde İngilizlere karşı bir isyana, insanları cesaretlendirebilirdi.

Bu dizi ile bir şeyi daha anlama fırsatını bulacağız diye düşünüyorum. Osmanlı Devleti'nin çöküş döneminde dönemin yönetici ve askerlerinin adeta hiçbir şey yapmadığı, hata üstüne hata yaptığı ve koca bir devletin çöküşünü sadece izlediği eleştirilerinin haksız olduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü dizide dönemin devlet adamı ve önde gelen komutanlarının, devleti kurtarmak için nasıl can siperane mücadele ettikleri de anlatılmaktadır. Özellikle bugünkü Milli İstihbarat Teşkilatının temelini oluşturan ve o günkü istihbarat teşkilatımız olan Teşkilat-ı Mahsususa'nın faaliyetleri, izlemeye değerdir. Yine Osmancık taburunun kahramanlıkları ise mutlaka öğrenilmelidir. Bunlar dönemin ileri gelen devlet adamları ile komutanlarının, devleti kurtarmak için yaptığı planların birer parçasıydı. Buna karşı dizi de İngilizlerin de özellikle ajanları vasıtasıyla nasıl halkı kışkırttığı ve Osmanlı'ya karşı isyana teşvik ettiği, bunu yaparken de türlü hile ve tuzaklara başvurduğu, ibretlik bir şekilde anlatılmaktadır. Özellikle Teşkilat-ı Mahsusa ile devlet, bu ajanların oyunlarına karşı koymuş, aşiret liderleri ile temasta olarak devlete karşı yapılacak isyanı önlemeye çalışmıştır. Yani sadece cephede değil geri planda da çok büyük bir savaş verilmiştir.

Yine, bu tarz tarihimizin unutturulmuş dönemlerini anlatan diziler sayesinde, önemli başarılar imza atmış ama yine çok acı bir durumdur ki isimleri unutulmuş, ordumuzun ünlü komutanlarının isimlerini de bir kez daha hatırlamamız ve öğrenmemiz mümkün olmaktadır. Süleyman Askeri, Sakallı Nurettin Paşa ve tabii ki Halil Paşa, Kut denilince akla gelen ilk isimlerdir.

yerlerden getirdikleri Hintli asker, yüzlerce subay ve başlarındaki generalleri ile birlikte esir edilmiştir. Üstelik İngilizler kendilerinden sayıca çok daha az olan Osmanlı ordusuna yenilmiştir ki burada silah, mühimmat ve savaş araç gereçlerindeki teknolojik üstünlüklerini belirtmemize de gerek yoktur.

Ne yazık ki uzun yıllar böylesine destansı bir zaferin kutlanması bir yana, ismi dahi anılmadı. Şaşılacak şekilde ders kitaplarında yerini almadı ve okullarımızda da anlatılmadı. 1952 yılına kadar bu zaferin "Kut Bayramı" adı altında resmi olarak kutlandığı bilgisini öğrenince hayretimin bir kat daha arttığını belirtmek zorundayım. Bu zaferin neden daha sonra kutlanmaktan vazgeçildiği sorusuna ise verilen cevap; genellikle Türkiye'nin NATO üyeliğinin ardından, İngilizlerin ricası ya da isteği ile bu zaferin artık kutlanmaktan vazgeçildiği şeklindedir. Hâlbuki dönem Adnan Menderes hükümeti dönemidir ve dönemin başvekili böylesine zafere daha fazla önem vermesi beklenecek bir devlet adamıdır. Bu yorumlar doğru ise İngilizlerin böyle bir yenilgiden ne denli rahatsız

İngiliz ordusunu esir alan Halil Paşa, Kut kahramanı olarak anılacak ve daha sonra da Kut soyadını alacaktır.

Kût'ül Amâre Mehmetçik dizisi ile ecdadımızın vatan sevgisini, şehitliğe nasıl koştuğunu, yazdığı destanı, özellikle de geçlerimize anlatabilir ve onların tarihimize olan ilgisini arttırabiliriz.

Osmanlı Devleti'nin tarih boyunca en fazla haksızlık yapılan padişahı zannımca II.Abdülhamid Han'dır. Bu haksızlığı gidermek ve bir padişahın vatanını nasıl savunduğunun anlaşılması açısından, "Payitaht Abdülhamid" TRT'de yayınlanan bir diğer önemli, bir o kadar da anlamlı dizidir. II. Abdülhamid'in ölümünün 100. yıldönümünde de böylesine bir programa ihtiyaç fazlasıyla vardı. Zira yıllarca "Kızıl Sultan" mı "Ulu Hakan" mı şeklindeki kısır ve manasız tartışmaların gölgesinde, Osmanlı Devleti'nin 34. padişahı, ne yazık ki hep unutturuldu ya da olduğundan çok farklı tanıtılmaya çalışıldı.

Dizi, II.Abdülhamid'in tahta çıktığı ilk dönemleri konu almaktadır. 1876 yılında çıktığı tahtta, her türlü hile, tuzak ve suikastlara rağmen 33 yıl kalan padişah, devleti başarı ile yöneterek 20. yüzyıla taşımayı başarmıştır. Özellikle son 10 yılındaki mücadelesi dizide başarı ile ekranlara gelmektedir. Zira bu dönemde devlet sıkıntılı günler geçirmektedir. Filistin topraklarında devlet kurmayı yüzyıllardır arzulayan Yahudiler, arkalarındaki emperyalist güçlerin desteğiyle bu arzularını başarmaya yakın olduklarını düşünmekte; ancak bu hedefin önündeki en büyük engelin, II.Abdülhamid olduğunun da farkındadırlar. Diğer bir sorun ise Osmanlı topraklarında geleceğin sanayisi ve ekonomisi için çok önemli bir yeraltı kaynağının fazlasıyla olduğu artık bilinmektedir. Neft arazilerine, başını İngilizlerin çektiği emperyalist güçler artık gözlerini dikmiş durumdadırlar ve bu toprakların ele geçirilmesi için de II.Abdülhamid'in tahttan indirilmesi elzemdir.

II.Abdülhamid tahtta kaldığı süre içinde bu iki önemli meselede de hep milletin menfaati ve ülkesinin bekası için mücadele etti ve bu amaç doğrultusunda kararlarını verdi. Filistin topraklarına asla yahudi yerleşmesine izin vermediği gibi her türlü baskıya rağmen burada bir Yahudi devletinin kurulmasına da müsaade etmedi. Osmanlı coğrafyasındaki neft arazilerinin öneminin farkına vararak gerekli araştırmaları yaptırdı, haritalar hazırlattı. Bu, geleceğin önemli yeraltı kaynağının,

milleti tarafından gelecekte çıkartılabilmesi için kendisinden sonraki nesillere bu toprakları bırakmak için mücadele etti ve bunu başardı da. Payitaht Abdülhamid dizisi ile ülkesi ve devletinin bekası ve menfaati için her türlü mücadeleyi veren bir İslam halifesinin, ne kadar çetin şartlar altında devleti ayakta tuttuğu görülebilir.

Zira II.Abdülhamid'in tahttan indirilmesinin ardından, önce Balkanlar, yaşanan facialarla elden çıkacak, ardından I. Dünya Savaşı sonunda tüm Filistin, Irak, Suriye toprakları başını İngilizlerin çektiği emperyalist devletlerce işgal edilecek ve

Payitaht Abdülhamid dizisi, bugünü anlamada da oldukça önemlidir. Zira Osmanlı'nın yıkılmasından sonra huzura hasret kalan Filistin, Irak ve Suriye'de yaşananları anlayabilmek için II.Abdülhamid'in mücadelesini anlamak gerekir.

bu topraklarda ki zenginlikler, bu güçlerce hem sömürülecek hem de orada yaşayan insanlar, türlü zulüm ve işkencelerle kendi topraklarında bir türlü rahat yüzü göremeyeceklerdir.

Bu yazımda izlenilmesini tavsiye edeceğim son dizi TRT'nin son projesi ve geçtiğimiz sene ekrana gelen "ALİJA" dizisidir. Bosna-Hersek'in lideri ve ilk cumhurbaşkanı Bilge Kral Aliya İzzetbegoviç'i anlatan dizi. Sadece Bilge Kral'ı mı? Elbette hayır. Sırların Bosna'da yaptığı soykırımı, bir ülkenin nasıl yakılıp yıkıldığını, müslüman Boşnakların nasıl katledildiğini anlatan, son derece anlamlı bir dizi. Güzel şeyler kısa sürmüş sözünü haklı çıkartırcasına ne yazık ki dizi kısa sürdü ve ekranlara veda etti. Ancak izlemeyenlerin izlemesi gerektiğini düşündüğüm belgesel tadında bir dizi.

Dizi ekrana gelmeden önce, TRT'nin Aliya İzzetbegoviç'i anlatan bir dizi çekeceğini ilk duyduğumda, son derece mutlu oldum. Ancak bir süre sonra, bu mutluluk, yerini burukluğa ve hüzne

bıraktı. Aliya İzzetbegoviç, hayatı ülkemizde mutlaka öğrenilmesi ve tanınması gereken örnek bir devlet adamıdır. O bilgelerin kralıdır. Böyle bir kişinin hayatının ülkemizde her hafta bölüm bölüm ekrana gelecek olması son derece büyük bir şans ve yerinde bir karardır. Fakat 1990'ların başında, Avrupa kıtasının ortasında Türkiye'ye sadece birkaç saat uzaklıktaki bir ülkede binlerce müslüman vahşice katledilip soykırıma uğrarken, hem de yaşlı genç çocuk kadın demeden katledilirken, ne yazık ki Türkiye de bu zulme dur diyememiş, binlerce müslüman Boşnaklının öldürülmesine engel olamamıştır. Acaba geçmişimizdeki bu mahcubiyetin pişmanlığı ile, bir nebze de olsa Bosna halkına karşı olan borcumuzu mu ödemek istiyorduk diye düşünmeden kendimi alamadım. Elbette bu borcun ödenmesi artık mümkün değildir. Fakat en azından ülkemizin insanlarına ve tüm dünyaya, kıta Avrupasında bize çoğu kez insan hakları dersi vermeye kalkışan Avrupalı devletlerin, gözetim, denetim ve izni ile vahşi Sırp'ların, nasıl binlerce müslümanı katlettiğini anlatabilmemiz açısından bu dizi önemlidir. Bu soykırımı Bilge Kral'ın hayatı ve verdiği mücadele ile birleştirerek adeta bir belgesel tadında ekrana getirmek alkışlanması gereken ve mutlaka izlenilmesi gereken bir projedir.

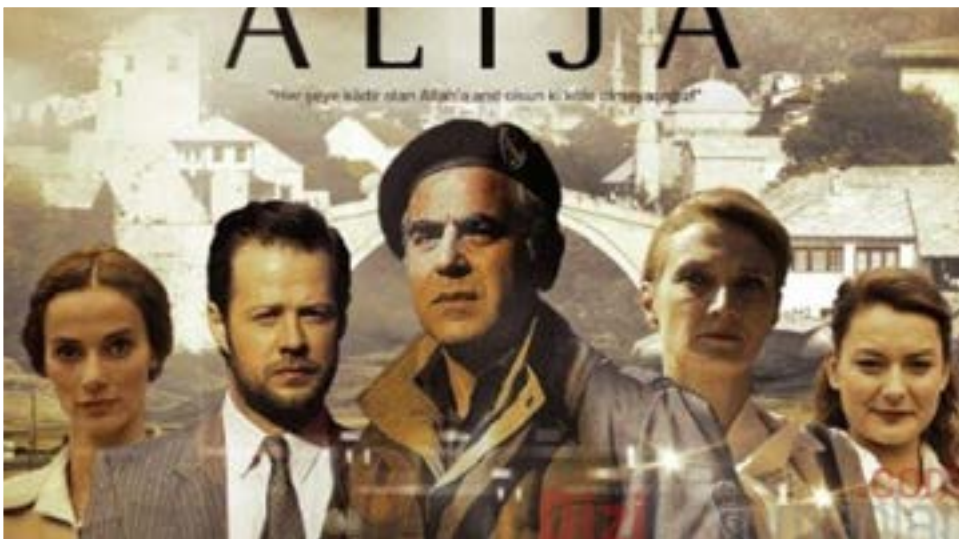
Bu diziyi izlerken merak ettiğim konulardan bir tanesi bu vahşet yaşanırken Türkiye'nin nasıl bir tavır takındığının ne şekilde ekrana geleceği idi. 1992-1995 arası uzunca süren bu soykırım döneminde Türkiye'de, Turgut Özal ve Süleyman Demirel'in cumhurbaşkanlığı dönemleridir. Kısa sürmesinden olacak bu durum dizide fazla ekrana gelmedi.

Türkiye elbette bu vahşilikten rahatsız olmuş ve bu zulmü engellemek için girişimlerde bulunmuştur; ancak ülkenin o dönem içinde bulunduğu şartlar ve uluslararası camiadaki etkinliği, bu zulme dur diyebilecek gücün çok gerisindedir. Neticede Fatih'in mirası olan Bosna vakılıp yıkılmış, binlerce müslüman katledilmiş,

ne yazık ki Türkiye de diğer İslam ülkeleri gibi bu zulme engel olamamıştır. 1,5 milyar civarında müslümanın yaşadığı bir dünyada, müslüman ülkeler canlı yayınlarda, Bosna'daki soykırımı sadece izlemişlerdir. Mimar Sinan'ın yadigarı olan Mostar Köprüsü, Sırp'lar tarafından canlı yayında havaya uçurulduğunda da, İslam ülkeleri bu zulmü ne yazık ki izlemekle yetinmişlerdir. Savaşın bitiminden sonra Fatihlerin, Sinanların torunu olduğunu unutmayan bu millet, Mostar Köprüsünü aslına uygun şekilde yeniden inşa etmiştir. Neretva Nehri üzerine Mimar Sinan'ın öğrencisi tarafından adeta bir gerdanlık gibi yapılan bu şahaser köprü, artık acının ve gözyaşının bir sembolü olmuştur. Bu anlamda "ALİJA" dizisi ya da belgeselinin Bosna'nın tarihini anlamada önemli olduğunu düşünüyorum.

Bizzat Fatih tarafından fethedilen ve ecdadımızın 400 yıl adaletle hüküm sürdüğü Bosna'nın, bir dönem nasıl kan ve gözyaşına boğulduğu, tamiri imkansız acıların nasıl yaşandığını anlamak ve anlatmak zorundayız. Üstelik Bosna'da yapılan katliam, görevleri orda barışı sağlamak olan Birleşmiş Milletler askerlerinin, adeta izni ya da daveti ile olmuştur. İsminde geçen milletler kelimesinin içinde, mensubu olmaktan her zaman şeref duyduğum Yüce Türk Milletinin hiçbir zaman yer alamayacağını düşündüğüm, bu adaletsiz ve ahlaksızlar topluluğu, esasen Bosna'da yapılan soykırımdan, Sırp'lar kadar sorumludur. Bugün bizi Ermenilere karşı sözde soykırımla suçlayan Hollanda, askerlerinin koruması altındaki Srebrenitsa'yı, güle oynaya vahşi Sırp canilerine teslim etmiştir. Onlar da silahsız binlerce masum Bosnalıyı ağır silahlarla katledip şehit etmişlerdir. Ne yazık ki söz konusu müslümanlar olunca kuruluş misyonuna hiçbir zaman uygun hareket etmemiş olan Birleşmiş Milletler, Bosna'da da müslümanların katledilmesine seyirci kalmış hatta bu zulmü desteklemiştir.

"ALİJA" dizisi hep bu duygularla hüznün ve gözyaşı ile izlenecek bir dizidir. Dizi de Birleşmiş Milletlerin sovkırıma verdiği desteğin de ekrana daha fazla yansıtılmasını ve yansıması gerektiğini düşünüyordum. Ne acıdır ki Bosna'da yaşanan zulmün hesabı, hiçbir zaman sorulmamış ya da daha doğru bir ifade ile sorulamamıştır. Vahşetin sorumlusu olarak birkaç siyasetçi ve general, yıllar sonra Uluslararası göstermelik mahkemelere çıkartılmıştır. Tabi ki hiçbir zaman gerçek suçlular cezalandırılmamış zaten ortada da bir suç bulunamamıştır. Ne kadar ilginçtir ki Hollanda'nın binlerce müslümanın katledildiği Srebrenitsa'da suçlu olmadığına hükmedilmiş sadece bir kaç tane Sırp general çeşitli yıllarda değişen hapis cezalarına çarptırılmıştır. Zaten suçlu devletlerden olan Hollanda'nın

Lahey kentinde bulunan ve BM'nin uluslararası yargı organı olan Lahey Adalet Divanı'ndan da, başka bir karar beklemek fazlaca iyimserlik olurdu. Geçtiğimiz aylarda, ceza alan bir generalin mahkemede zehir içerek intihar etmesi ekranlara yansdı. Aradan geçen bunca zamanda, ceza veremeyen bir mahkemeye nazire yaparcasına, kendi cezasını kendi veren bu caninin, esasen mahkemece bu cezaya çarptırılması gerekirdi. Bosna'da halen toplu mezarlar ortaya çıkarılmaktadır. Zaten binlerce insan kayıp konumundadır. Fakat yaşanan tüm zulüm dünyanın gözü önünde olmasına rağmen ortada suç da suçlu da yoktur. Yaşanan bu soykırım ve zulmü bu tarz projelerle televizyonda ve de internette ülkemize ve dünyaya anlatmak bu ülkenin, Bosna halkına karşı bir borcudur.

Son olarak, böylesine insanımıza vatan ve millet sevgisini aşılamaı amaçlayan, kültür ve medeniyetimizden seçkiler sunan, dilimizi ve dinimizi anlatan, kısacası bize bizden bir şeyler fısıldayan projelerin devam etmesi gerektiğini düşünüyorum. Yazımın bu işlere kafa yoran insanlarca okunmasını ümit ederek, mutlaka ekrana gelmesi gerektiğini düşündüğüm birkaç konuya da işaret etmek isterim. Örneğin Edirne Müdafii Şükrü Paşa ya da Plevne kahramanı Gazi Osman Paşa ve belki de şimdiye kadar çoktan filmleri yapıp dizilerinin çekilmesi gereken, Medine Müdafii Fahrettin Paşa, mutlaka insanımıza anlatılmalıdır. Kıtık zamanı çekirge yiyecek kadar zor durumda olan askerleri ile, son noktaya kadar şehirde kalmışlardır. Ecdadın kutsal topraklara verdiği önemi, Hz. Peygambere olan bağlılığını anlatabileceğimiz en güzel örneklerin başında, Fahrettin Paşa'nın Medine savunması gelir. Artık kaçınılmaz son geldiğinde, Hz. Peygamberin ravzası başında hıçkırıklarla ağlayıp her şeyi yapmasına rağmen kendini görevini yapmamış sayan Fahrettin Paşa, tarihimizin en şanlı komutanlarından. Gençlerimize, halk arasında, askerlik ocağına niçin Peygamber ocağı dendiğini anlatmamızın, en güzel

Aslında Fahrettin Paşa bu emanetleri payitahta göndermeyip İngilizlerin eline geçmesine razı olsaydı bu zihniyet için daha yararlı bir iş yapmış olacaktı. Zira bu cahil zihniyet müslümanlar için değerli ve emanet olan bu eşyalar İstanbul'da değil de Almanya, Fransa ya da bir başka Avrupa ülkesinin müzelerinde sergilenseydi eminim ki bununla gurur duyarlardı. Hele ki bu emanetler okyanusu aşmayı başarır da Amerika'ya ulaşırsa bu Arap bakan ve onun zihniyetindekilerin göğsü, bir kat daha fazla kabarırdı.

Yazımın son bölümünde şunu da vurgulamak isterim ki; elbetteki tarihi, dizilerden öğrenemeyiz. Fakat unutmamak gerekir ki, günümüzde televizyon ve internet, insanların bilgiye ulaşmasında önemli bir vasıta haline geldi. Özellikle gençlerimiz tv dizilerini izlediğinde, onların zihinlerinde geçmişlerine dair böylesine önemli konuları gündeme getirecek projeler, önemli katkılar sağlayabilir, onlarda bu konulara merak uyandırarak onları araştırmaya ve öğrenmeye sevk edebilir. Kaldı ki bu dizilerden sonra bu konularda insanlarda bir ilgi oluştuğu da açıktır. O zaman ailemizle, içerisinde bizden hiçbir şey olmayan milli ve manevi değerlerimizden bahsetmek bir yana tam tersi davranışları gençlerimize gösteren programlar yerine, bu tarz projeleri izleyerek, insanımızın zihninde, geçmişini, tarihini öğrenmeye dönük bir ışık yakabiliriz. Sonrasında onlarda oluşan bu ilgiyi kullanarak onları okumaya, anlamaya, öğrenmeye ve de öğretmeye teşvik edebiliriz.

Unutmamak gerekir ki, kültüründen, medeniyetinden, dilinden, dininden, tarihinden, edebiyatından, sanatından, kendi kimlik ve benliğinden habersiz bir nesil, o ülkenin ve toplumun sonu demektir. Zira böyle yetişmiş bir neslin, o ülkeye katabileceği hiçbir şey yoktur. Bu nedenle çocuk ve gençlerimize kimlik ve benliklerini doğru anlatabilmek için her türlü vasıtayı kullanmalı, özellikle de çocuk ve gençlerimizin ilgi duyup çok

O Fahrettin Paşa ki, Hz. Peygamber'e olan aşkı ile Medine'yi askerleri ile birlikte her türlü imkansızlık ve kıtlığa rağmen aylarca can siperane savunmuştur. I. dünya savaşını Osmanlı'nın kaybetmesine ve bu konuda teslim olması gerektiği şeklinde, Payitahttan gelen telgraf ve emirlere rağmen, savaşın bitiminden sonra da Peygamberin şehrini teslim etmemiş, şehri terk etmemiştir.

örneklerinden biridir Fahrettin Paşa. Üstelik teslim olmadan önce şehirdeki kutsal emanetleri gizlice İstanbul'a gönderecek ve bu emanetlerin düşman eline geçmesine engel olacaktır. Geçtiğimiz aylarda Arap ülkerinden birinin tarih cahili kendini bilmez bir bakanı bu paşamıza hırsız diyecek kadar kendini kaybetmiştir. Biz gerçekleri anlatmayınca öğretmeyince ve öğrenmeyince birileri tarihi kendi heveslerine göre şekillendirmeye kalkabilmektedir.

fazla zaman geçirdikleri araç ve gereçleri kendi medeniyetimizi anlatmak için kullanabilmeliyiz.

**Ağva Çok Programlı Anadolu Lis. Müdürü*

ŞİLE BEZİ'NİN HİKAYESİ

Coğrafyayı mühürlemek...Mühürü elinde bulunduran usta eller. Uzaktan duyulan dokuma sesleri...

Bir pamuğun son yolculuğu...İlmek ilmek dokunan bir bezin hikayesi... Ölmek için sıkı sıkıya hayata sarılan bir hikaye...Modern teknolojiye meydan okuyan bir DONKİŞOT...Belki de doğala dönüş bu hikayeyi yeniden canlandıracak...

Şile Bezi'nin dokuma tezgahlarındaki hikayesini Kültür ve Turizm Bakanlığı Geleneksel Sanatlar Derneği tarafından hazırlanan Türkiye'nin Ustaları Kitabında Şile Bezi Dokuma Ustası Olarak yer alan Ayşe TAŞPINAR'dan dinliyoruz:

Ayşe Taşpınar: Bir kazan su kaynadıktan sonra uygun miktarda suya un atılır. Unun erimesinin ardından çile halindeki pamuk ipler kazana atılır. İplik hamuru emene kadar karıştırma işi devam eder. Daha sonra çileler halinde çıkarılan iplik kuruması için ipe asılır. Kuruduktan sonra çıkırıkta makara ve bobine sarılır. Bobin haline gelen iplerimizi çözü yapıyoruz. Çözgü yapıldıktan sonra tezgahımıza ipleri takıyoruz. İplikleri tek tek tahar işlemi yaparak gücü teli ve taraktan geçirerek tezgahımızı dokunacak hale getiriyoruz. Dokumaya hazır tezgahımızda istenilen ürünü dokumaya başlıyoruz.

Yüzde yüz pamuk ipliğinden dokunan Şile Bezi Şile'ye özgü olması ve tamamen el tezgahlarında dokunması nedeniyle çok özel bir dokumadır. Türkiye'de sadece Şile'de el dokuma tezgahlarında Şile Bezi dokunmaktadır. Bunun dışında Şile Bezi yazın insanları rahatsız etmeyen dokusuyla oldukça kullanışlıdır. Şile Bezi üzerine yapılan işlemlerle kızlarımızın çeyizlerini süslemekte, güzel Şile'mizin kendine özgü dokumasıyla dünyaya reklamı yapılmaktadır.

Yerliyim yerli olmasına
İlmik ilmik damar damar
Yerliyim
Bir dilim Trabzon peyniri
Bir avuç tiftik
Bir çimdik çavdar
Bir tutam Şile bezi gibi
Dişimden tırnağıma kadar

Bedri Rahmi Eyüboğlu

ŞİLE BEZİ MOTİFLERİ

Şile bezi dokunduktan sonra motifler işlenerek bir çok alanda kullanılırdı. Bu motiflerin anonimleşmiş hikayeleri vardır. Nesilden nesile ya da değişmeden ya da ufak değişikliklerle geçerek kendine özgü belli isimlerle tanınırlar.

Sevda Çiçeği

Şile'nin geçim kaynaklarından biri de balıkçılıktır. Balıkçılıkla geçimini sağlayan evlerin denizden dönecek erkekleri beklemesi, ıstıraplı geçen saatler... Eskiden evlerin erkeklerinin beklediği yer Maşatlık Tepesi'ymiş. Bu tepede bayanlar hem eşlerini, çocuklarını beklerler hem de ellerindeki kasnaklarda Şile Bezi'ne hasretlerini işlerlermiş. Dalgaların arasından, ufuktan gözükecek bir karaltı... Gözler hem işlemede hem ufukta... Bir sevdalının dönüşü, endişeli bir bekleyişin adı SEVDA ÇİÇEĞİ...

Gazi Sofrası

11 Ekim 1934 yılında Mustafa Kemal ATATÜRK karadan Şile'ye gelir. Kemal Paşa Şile Tahlisiye'de misafir edilir. Kendisine ikramlarda bulunulur. Yeni Türkiye'nin kurucusu ve milleti zilletten kurtaran bu büyük insan için özenle hazırlanmış sofranın örtüsü de Şile Bezi'nden işlenmiş güzel bir örtüdür. Bu örtüdeki işleme de ondan kalan bir hatıra olarak Gazi Sofrası olarak adlandırılır.

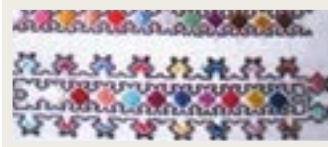
Yeminli Örnek

Kıskançlık bazen kardeşler arasında, bazen eltiler arasında, bazen dünürler arasında... Komşuların da kıskançlık duyması olağan hadiseler arasında yer alır. Bu örneğe ismini veren de birbirlerine örnek vermemek için yemin eden iki komşunun hikâyesidir aslında.

Kaynak: Yaşar TAN (70 yaşında olan Yaşar Teyze 1960'dan beri halk eğitimi merkezindeki kurslara geliyor. Şile Bezi Koruma ve Güçlendirme Derneği gönüllü üyesi)

Saçaklı Çekirdek

Tahtakurusu

Eğrelti

Zülûf Tarağı

Saray Süpürgesi

Yoncalı Yıldız

Yasemin

Sümbüllü Çatlak

ŞİLELİ KIZ

Bahçe yapar emeği var
Yemek yapar lezzeti var
Kumaş dokur hüneri var
Şileli kız Şileli kız.

Yanağında gamzesi var
Yazmasında gülleri var
Pek de güzel huyları var
Şileli kız Şileli kız

Kalem gibi kaşları var
Badem gibi gözleri var
İnci gibi dişleri var
Şileli kız Şileli kız

Annesinden öğütlüdür
Hatırlıdır görgülüdür
Kahve yapar köpüklüdür
Şileli kız Şileli kız

Yanağı gülün pembesi
Gülüşi bülbülün sesi
Herşeyi Allah vergisi
Şileli kız Şileli kız

Yanağında gamzesi var
Yazmasında gülleri var
Pek de güzel huyları var
Şileli kız Şileli Kız

Nur GENÇ
Şile Halk Eğitimi Merkezi Kursiyeri
Şile Belediyesi Musiki Cemiyeti Korist
ve Solisti

Tempo 140

ŞİLELİ KIZ
(Hiçaz Türkü)

Güfte: Nur Genç
Beste: Adnan Atılg

1
Intro

5

9
bah çe ya par e me ği var ye mek ya par le zze ti var

13
ku maş do kur hü ne ri var şile li kız ği le li kız

17
BAZ

21
ya na ğın da gam ze si var yaz ma sın da gül le ri var

25
pek de gü zel huyları var ği le li kız ği le li kız

DC

ŞİLE'NİN DEĞERLERİNDEN FATMA ÇETİN

Şile Kalemi:

Fatma Teyze sizin bal sirkenizin dünya birinciliğini elde ettiğini duyduk ve sizin gibi girişimci bir kadını tanıtarak genç girişimcilere ufuk açabileceğimizi düşündük. Tezgâhınızda binbir çeşit sirke görmekteyiz daha önce bal sirkesi diye bir sirkenin varlığından bile haberimiz yoktu sizin Yeryüzü Pazarı'ndaki tezgahınızı görene kadar. Bal Sirkesi yapmak nereden aklınıza geldi?

Fatma ÇETİN:

Ben 44 yıl önce evlendiğimde eşimin 100 yaşında dedesi vardı ve arıcılık yapıyordu. Kayınvalideme de baldan sirke yaptırıyordu. Ben de kayınvalidemi izleyerek bal sirkesinin nasıl yapıldığını öğrendim. Ama asıl bu sirkenin yapımı daha eskilere dayanır. Dedemiz bu sirkenin kendi dedelerinin de yaptığını anlatırdı. Biz Ahıska Türküyüz, Artvin'e göç eden atalarımız daha sonra buralara kadar gelerek Şile'ye yerleşmiş. Benim kullandığım sirke mayası dedelerimizden kalan mayadır, hiç maya zinciri bozulmadan bana kadar gelen bu maya ile bal sirkesi yapmaktayım. Yani anlatacağım odur ki bu sirke aslında benim icadım değil, atalarımın öğrendiğim bir bilgi ama ben bu bilgiyi herkesle paylaşarak ve bal sirkesi yapımını sürdürerek bu bilginin unutulmamasını sağlıyorum.

Şile Kalemi:

Fatma Teyze herkes sirke yapıyor bizim annelerimiz de sirke yapardı fakat sizin sirkeleriniz çok farklı, sizin sirkelerinizin özelliği nedir ve sizi bu kadar üne kavuşturan bal sirkenizin tespit edilmesi ve dünya çapında bir ödül almasının hikayesini anlatabilir misiniz?

Fatma ÇETİN:

Bir kere sirke yapmak çok sabır gerektiren bir iş. Sirke için seçtiğiniz malzemeler çok önemli. Ben sirke yapımında kullandığım ürünleri kendim yetiştiriyorum, bazılarını dağdan topluyorum, tamamen organik ürünler yani. Sirkelerimizin hepsi doğaldır. Bal sirkesi için en iyi balın sırrını kullanıyorum. Bal sirkesinin olması için en az sekiz ay bekliyorum, bu süre daha uzun da olabiliyor, ben zaten bu sirkeyi hemen satışa çıkarmıyorum biraz daha bekliyorum, bu tezgahta gördüğünüz sirkeler bir-bir buçuk yıl beklemiş olan sirkeler. Sirkenin oluşması için gerekli olan maya zaten geleneksel yöntemlerle

elde edilen bir maya. Yani yıllardır atalarımızın kullandığı maya. Daha önce sirkelerimi toprak küplerde yapıyordum, şimdi ahşap fiçılarda yapıyorum. Tadı daha güzel oluyor. Fiçılarda hazırladığım karışımın sirkeye dönüşmesi için gerekli ısının sağlanması ve hijyen koşulları için her zaman sirkeyi kontrol ediyorum. Fiçının üstünün maya tutması gerekir değilse sirke oluşmaz.

(Aslında sirke yapımı işinin bu şekilde seri üretime dönüşmesi ilginç bir hikayeye başlıyor. Kendisi için aile ve yakın çevresi için yaptığı sirkelerin dünyaca üne kavuşması, Nuh'un Ambarı Listesi'ne girmesi tamamen nasip, bu faydalı bilgi gizli kalmamalıydı aşikar olmalıydı ve unutulmamalıydı, bu hikaye tamamen bu sürecin bir parçası, NASİP'in bir parçası)

Ben kayınvalidemden öğrendiğim kadarıyla bu sirkeyi eşe, dosta, akrabaya ve kendime yapıyordum. Eşim Üsküdar'da arabanın arkasında köyde yetiştirdiğimiz ürünleri satar. Bir gün bir hacı dostum sirke istedi ben de bir şişeye doldurdum, eşimden rica ettim:

-Bu sirkeyi de götür , o arkadaşına ver. Eşim o gün tezgahına bu sirkeden de koymuş gelen geçen "Bunun ne kadar değişik rengi var böyle, bu nedir?" diye sormaya başlamış, merak eden bu kişiler tadına bakınca birer ikişer bu sirkeden almaya başlamışlar, böylece eşimin tezgahı için sirke yapmaya başlamış oldum. Şile Belediye Başkanı Can TABAKOĞLU 2015 yılında Şile Yeryüzü Pazarı'nı açınca eşime de orada bir stant verilmiş. Eşim bu standın düzenlenmesi için benden yardım istedi. O gün de İtalyan turistler gelmişler buraya. Bizim standımıza da geldiler sirkelerimizin tadına baktılar hepsini çok beğendiler buradan ayrılırken "Bunlar çok değerli aman değerini bilin" dediler. Yeryüzü Pazarı'nın resmi açılış töreninde de eşime yardım için gelmiştim bir bayan geldi benimle uzun uzun sohbet etti. (Ben öyle zannediyordum) meğer bu kadın bir gazeteciymiş ertesi gün gazetede haberim çıkmış, "Fatma Teyze artık ünlü oldun bunun gerisi gelir" dediler.

Tümay Bey diye biri var "Fatma Teyze ben İtalya'ya gidiyorum orada Slow Food yarışması var senin sirkeni de götürmek istiyorum." dedi. Ben de ona kestane balı sirkemden verdim. Uluslararası düzenlenen bu yarışmaya bütün dünyadan doğal ürünler getiriliyor ve değerlendiriliyormuş. Benim kestane balım çok ilgilerini çekmiş; çünkü dünyada bunun eşi ve benzeri yokmuş yani benim sirkem dünyada tekmiş. Çok beğenilen ve ayakta alkışlanan bu kestane balı sirkesine birincilik verilmiş. Benim bu birincilikten ise çok sonra haberim oldu.

Şile Kalemi:

Fatma Teyze Anadolu'da sizin gibi yetenekli insanlar bilgilerinin devamı için kendisinden sonra bu işi devam ettirecek birisine el verir. Kestane balı sirkenizin yapımının devam etmesi için kimi yetiştiriyorsunuz?

Fatma ÇETİN:

Gelinim ve torunum beraber sirke yapıyoruz torunuma da küçük fiçılar aldım heves etsin o da bu işe diye. Ona gösteriyorum, inceliklerini anlatıyorum, buraya satış yapmaya getiriyorum, sattığı ürünlerin parasını ona veriyorum sevsin bu işi devam ettirsin diye bakalım ne olur ileride. Aslında sirke yapımını herkese anlatıyorum fakat herkes, "Senin sirken farklı Fatma

Teyze", diyor. Sevgi ve özenle yapılan her işin güzel olacağını düşünüyorum.

Şile Kalemi:

Fatma Teyze tezgahınızda bulunan sirkelerden birinin nasıl yapıldığını anlatır mısınız bize? Bir de sirkenin faydalarını sıralarsanız çok seviniriz.

Fatma ÇETİN:

5 kiloluk cam kavanozun üçte birine kadar elma dilimlenip konur. Yarım kilo şekere su karıştırılıp üzerine dökülür. Karışım, komposto tadında olmalı. Kavanoz ağzına kadar doldurulmamalı. Sirke olurken gaz çıkışı olacağından ağzına kadar doldurulursa taşar. 4 parmak kadar kavanozda boşluk bırakılır. Üstüne tülbent örtülür ve kavanozun kapağı kapatılır ancak sıkılmaz. Önce sıcak yerde sonra oda sıcaklığında bekletilir. Sirke, 1-2 aya olur. Olunca süzüp ağzı kapalı şekilde serin yerde saklanır.

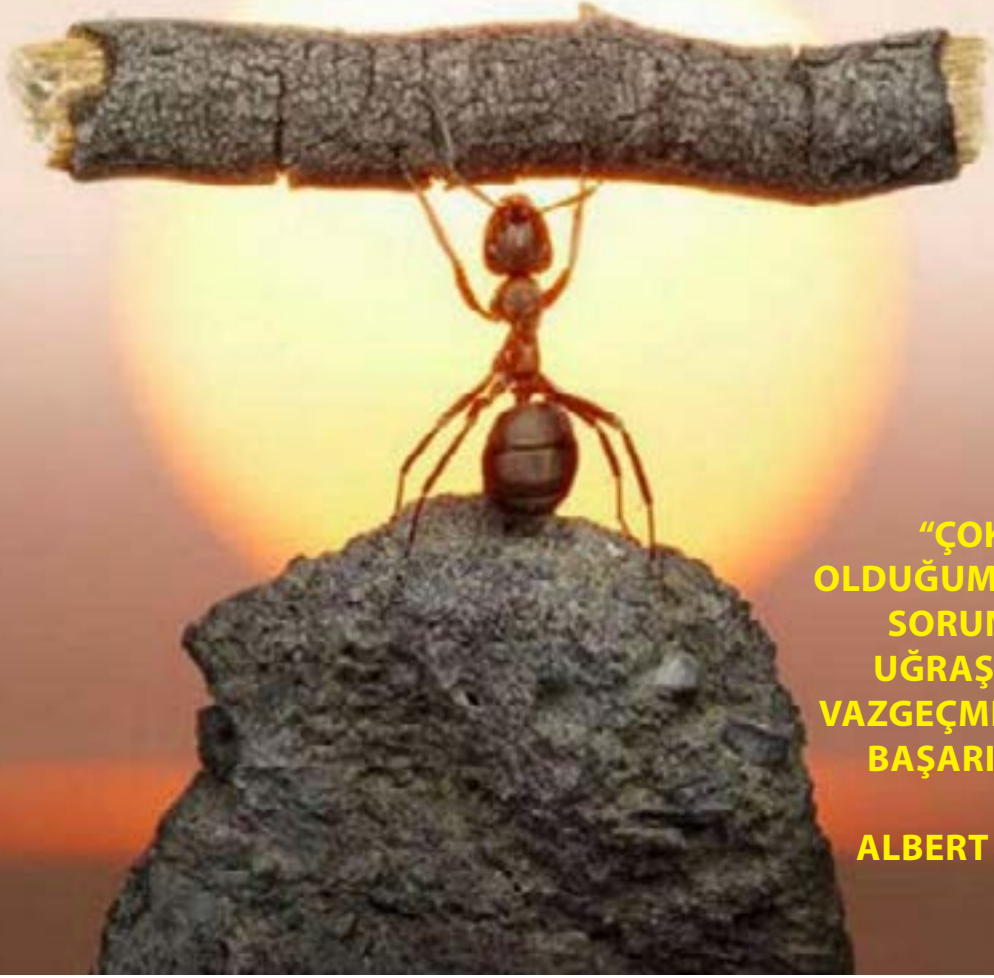
(Elma sirkesi, maya konmadan yapılabilirdiymiş. Yukarıdaki mayasız tarifi. Maya, bir önceki seneden kalan sirkelerde oluşan ve yüzeye çıkan kalıp şeklindeki şeye deniyormuş. Elma sirkesi mayalı yapılmak istendiğinde, suyla birlikte yaklaşık bir kibrit kutusu büyüklüğünde maya ekleniyormuş.)

Sirkenin faydaları saymakla bitmez ben size en önemli özelliğini söyleyebilirim iyi bir dezenfektandır bütün vücudu zararlı atıklardan temizler, eskiden bal sirkese ameliyatlarda da kullanılırmış dezenfektan olarak.

Şile Kalemi:

Fatma Çetin sadece sirke yapmıyor onun tezgahında tamamen doğal sebzelerden yaptığı un tarhanasından erişteye kadar birbirinden farklı ürünler görürsünüz, bal kabağından un tarhanası, üzüm posasından erişte bunlardan bazıları. O gerçekten eli öpülesi bir anne. Çok mütevazı, bilgi cimrisi değil, ilim bazen de böyle insanlarla sohbet ederek tahsil edilir. Hayat okulundan yetişmiş insanların birikimleri sayfalarda yer alanlar kadar değerlidir. Okumasını bilen için hayat en iyi öğretmendir.

**“ÇOK ZEKİ
OLDUĞUMDAN DEĞİL,
SORUNLARLA
UĞRAŞMAKTAN
VAZGEÇMEDİĞİMDEN
BAŞARIYORUM.”**

ALBERT EINSTEİN

BAŞARININ SIRRI

Hasan Basri YAZICI*

Başarı; başarma, muvaffakiyet, bir işten yararlı sonuç elde etmek, hedefe ulaşmaktır.

İnsan yeteneklerini kullanarak çalışmaktan, artı bir değerortayakoymaktan, biresermeydana getirmekten, bir işe yaradığını görmekten mutluluk duyar. Başarıyı hedefleyen kimse kendine, ailesine, çevresine ve ülke ekonomisine katkı sağlar. Başarı; para, mal-mülk, makam ve varlık sahibi olmak değildir. Bunların hepsi insan için birer araçtır. Bunları kullanarak insanların sevgisini kazanmak mutluluğun kaynağıdır. Bunlara ulaşmayı hayatının odağına koyanlar, hedeflerine ulaştıklarında hayal kırıklığına uğrayabilirler. İyi işler yapabilmek için bu araçlara ihtiyacımız vardır. Bunlar insanı hedefe ulaştıracak vasıtalarlardır.

Dünyanın en zengin insanı olarak bilinen Süleyman Peygamber: “Parayı sevenin hiç bir zaman yeteri kadar parası olmaz. Zenginliği seven kimse de hiçbir zaman elindekiyle tatmin olmaz” demiş. Amerikalı işadami Rockefeller’e sormuşlar:

- Ne kadar paran olursa tatmin olursun?
- “Biraz daha olsun, yeter.” demiş.

David Rockefeller, dünyanın en zengin adamıydı. Sahip olduğu parayı yeterli görmüyordu. Dünyanın ekonomisini elinde tutan, herkesin imrendiği bu insanları John Maxvel, Başarı Yolculuğu isimli kitabında şöyle anlatır.

“En büyük çelik şirketinin sahibi Charles Schwab, meteliksiz öldü.

En büyük buğday tüccarı Arthur Cutten, iflas ettikten sonra gurbette öldü.

New York borsasının genel müdürü olan Richard Witney, hapse düştü, serbest bırakıldıktan hemen sonra öldü.

Amerikalı bakan Albert Fall, hapse düştü, hastalandı, sonunda evinde ölsün diye cezası affedildi.

Borsa ayısı olarak bilinen Jes Livermore, intihar etti.”

Netice olarak şunu söyleyebiliriz:

Para, mal-mülk, mevki, makam ve şöhret gibi şeyler gelip geçicidir. Ebedi yaşamak, ebedi mutluluğu arayanlar için Yunus Emre:

“Mal sahibi, mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan , mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan!” der.

Yunus Emre

Bu mısralar ışığında hareket ederek; kendimiz için, başkaları için, yapacağımız güzel işlerle hem insanların gönlünü alır hem de Allah'ın rızasını kazanmış oluruz. Kısaca çok çalışarak, başarı tekniklerini iyi kullanarak, hedefimize doğru yürüyerek ebedi mutluluğu yaşarız.

Başarının sırrı, kendimizi gerçekleştirmek olduğuna göre, yeteneğimize uygun olan, seveceğimiz bir işi seçmemiz bize başarı, mutluluk ve huzur getirir. İşinde risk almaktan korkmak insanı fazlasıyla sıkıntıya sokar. Uzmanlar çok az insanın iş hayatı boyunca aynı kurumda çalıştığını söylemektedir. Birçok iş

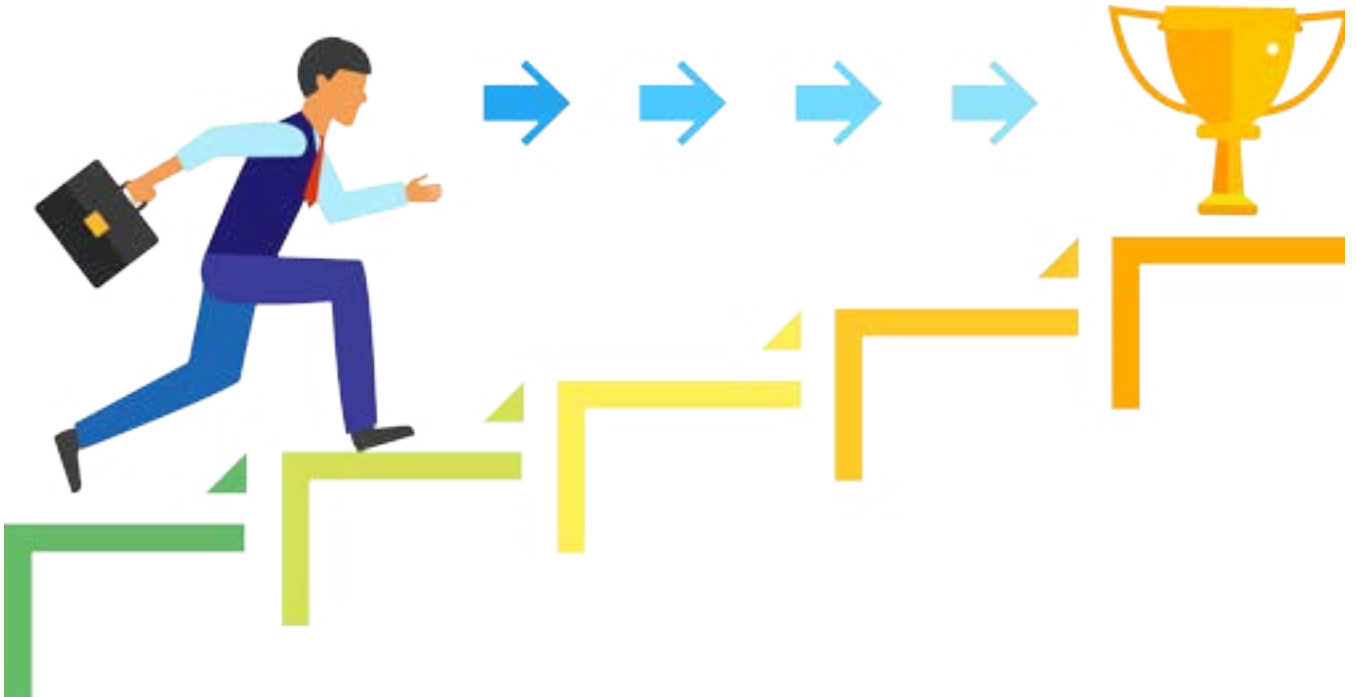
değiştirmek mümkündür. Bu deneyim doğruyu bulmak için uygun karşılanır.

Başarı hayalle başlar. Hayal edin, başarın. Başarı kader, şans veya rastlantı değildir. Kendi özgür seçimlerimizle, çalışarak, fırsatları iyi değerlendirerek kaderimizi Allah'ın takdiri ile başarıya dönüştürebiliriz.

Hayatın amacı, başarılı olmak, hayata katkıda bulunmaktır. Başarının sırrı, büyük düşünmek, hayal etmek, akıl ve zekâyı iyi kullanmaktan geçmektedir. Öğretmensiniz, en büyük başarınız, size emanet edilen çocukları en iyi şekilde yetiştirmektir. Başarı en iyiyi, en güzeli yakalama azmidir.

Dünyanın en başarılı ve iyi insanı olmanız dileğiyle....

**Şile İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü*

BİR NEŞET ERTAŞ GEÇTİ BU YALAN DÜNYA'DAN...

Murat DEMİRTAŞ*

Üç tarafı denizlerle çevrili uçsuz bucaksız Anadolu bozkırında bir katreydi Neşet ERTAŞ, sesi ve duruşu o kadar bizdendi ki gönüllerimiz de bir ummana dönüştü.

Neşet Ertaş 1938 yılında Kırşehir'in Çiçekdağı İlçesinde Abdallar (Kırtıllar) Köyü'nde doğmuştur. Yoksul bir ailenin yedi çocuğundan biri olan Neşet ilk okula gitmesi gereken yaşlarda babasıyla düğünlere gitmiş; bazen keman, bazen de saz çalmış, yeri gelmiş köçek olup düğünlerde oynamıştır. Yoksulluğu ve garipliği küçüklüğünden itibaren tüm zerresinde hisseden ozanımız biraz da bu talihsizliğini yenmek için 1957 yılından sonra doğduğu topraklardan koparak İstanbul'a gitmiştir. Kendisinin söylemiyle yapabileceği tek işin "Çok sevdiği sazıyla türkü havalandırmak" olduğunu anlayan ozanımız uzun uğraşları neticesinde 'Neden Garip Garip Ötersin Bülbül' adlı ilk plağını 1957 yılında Şençalar Plak aracılığıyla piyasaya çıkardı. Gurbetin zorlukları ve sılanın özlemi ağır basınca iki yıl durabildiği İstanbul'dan tekrar ait olduğu topraklara yani "bozkır"a avdet etti. Fakat bu dönüş babaevine değil Ankara'ya idi. Ankara Neşet ERTAŞ'ın hayatında ayrı bir öneme sahiptir. Burada çeşitli mekanlarda sahneye çıkmış hayatını düzene sokup bir saz evi açmış ve Mecnun olup Leyla'sıyla tanışmıştır. Anadolu'nun çetin soğuğunun insanı yakması gibi Leyla da Neşet'i yakmıştır.

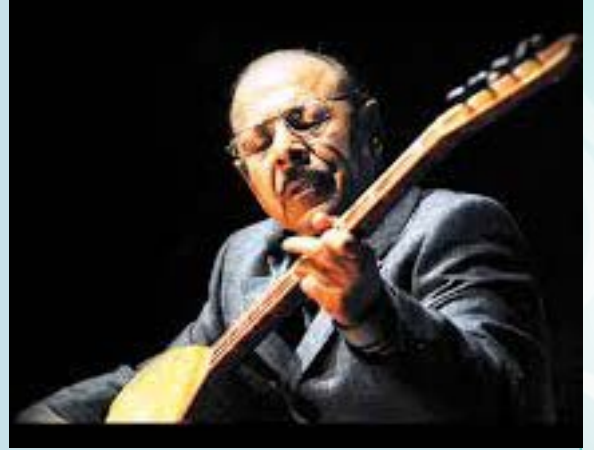
Babası ve Usta'sı olan Muharrem ERTAŞ oğlunun Leyla ile evlenmesine derdini en iyi anlattığı sazıyla karşı çıkar:

'Küsmedim Neşet'im kahrettim sana
Baban değil miydin sormadın bana
Olan olmuş yavrum ne deyim sana
Sen aklını yitirmişsin evladım'

Büyük Ozanımız da Ustasına aynı dilden karşılık verir:

'Aşkı kimden aldın, sevgiyi kimden
Aslı bozuk deme, gel şu insana
Soracak olursan eğer ki benden
Aslı bozuk deme gel şu insana...

Yazımızı felek yazdı Mevla'dan değil
Senin dediklerin evladan değil
Her hata suç bende Leyla'dan değil
Aslı bozuk deme gel şu insana...'

Sonuçta gönül insanı gönlünün sesini dinlemiş ve Leyla ile evlenmiştir. On yıl süren bu evlilikte Neşet ve Leyla Çiftinin: Döne, Canan ve Hüseyin isimli üç çocuğu olmuştur. Evliliğinin bitmesi Neşet ERTAŞ'ı derinden üzmüştür. O da üzüntüsünü içinden geldiği gibi haykırarak ve kendim ettim kendim buldum(!) demiştir:

Karadır Bu Bahtım Kara,
Sözüm Kâr Etmiyor Yara
Sen Düşürdün Beni Dara.

Bilmez Yar Gönülden Bilmez,
Akar Göz Yaşlarım Dinmez.
Bir Kere Yüzüm Gülmez.

Söylerim Sözüm Almıyo
O Yar Yüzüme Gülmüyor
Garip Gönلümü Bilmiyo

Kendim Ettim Kendim Buldum.
Gül Gibi Sarardım Soldum.

Aile hayatında mutluluğun avuçlarının içinden kayıp gitmesine engel olamayan ozanımız derdini sazının tellerine nakşetmiş ve sanatıyla yükselmeye; yazdığı, söylediği türkülerle insanlar tarafından tanınmaya ve sevmeye başlamıştır. Düşünler, gazinolar, plaklar ardı ardına gelirken bir de TRT' de haftada iki gün yayın yapması Neşet ERTAŞ'ın daha geniş kitlelerce tanınmasına ve sevilmesine vesile olmuştur.

Neşet ERTAŞ için her şey yoluna girdi gibi görünüyordu, kendince de gönül yarasını sarmaya başlamıştı fakat herkesin çok sevdiği bir görenin bir daha görmek istediği, bir dinleyenin bir daha dinlemek için kaseti başa sardığı bu gönül ustasını, karabahtı da çok sevmiş ve bir kez daha ziyaretine gelmişti. Hem bu sefer öyle çabucak gitmeye niyeti de yoktu. Bu kez çok sevdiği, yanından hiç ayırmadığı sazına, dokunmasını bizlere içindeki sevgi ve hoşgörü ummanının ulaşmasını sağlayan parmakları felç olmuştu. Düşenin dostu olmazdı ya hani işte birkez daha tarih tekerrür etmiş ve bu gönül ustasının etrafında hiç kimse kalmamıştı. Kendi ifadesiyle elinden tuttuğu; işsizse işverdiği, bekarsa evlendirdiği, dostluk ettiği kim varsa ona kapıları sürmelemiş, kendi geçmişlerini hemen unutuvermişlerdi. Boşuna değildi eserlerinde GARİP mahlasını kullanması işte birkez daha garip kalmıştı Neşet'imiz. Yaşadıkları yorgun bedenine ve kırgın gönlüne ağır gelmişti. Hem ağabeyini görmek hem de tedavi olmak için 1979 yılında Almanya'ya gitmeye karar verdi.

Bedenindeki rahatsızlığın tedavisi bitmesine ve iyileşmesine rağmen gönlündeki yaranın tedavisi henüz bitmemiş olmalı ki Ozan'ımız Almanya'da kalmaya devam etmiş hatta çocuklarını da yanına almıştır. Çocuklarını okutabilmek en büyük hayallerinden biriydi onların eğitimi ve geçimini sağlamak için çalışması gerekiyordu. Almanya'da bir sanat okulundan gelen davet üzerine saz eğitimi vermeye başladı artık pasaportunda saz öğretmeni yazıyordu. 1984 yılında babasının rahatsızlanmasıyla doğduğu topraklara gelmiş babasını görmüş iyi olduğunu düşünerek tekrar Almanya'ya dönmüştür. Ne hazindir ki o gittikten çok kısa bir süre sonra babası Muharrem ERTAŞ vefat etmiştir. Bu haber sanatçımızı derinden sarsmış ve daha da içine kapanıp münzevi bir yaşam sürmesine neden olmuştu. Yaşadıkları onu sanatına da küstürmüştü. Kendi ifadesiyle: "Gönlü geçmişti bu işten, doyurdu ama yordu" diye eklemeyi eksik etmedi.

O Almanya'da kendi halinde yaşarken türküleri Anadolu'da, İstanbul'da dilden dile yayılmış korsan kasetleri çoğalmıştı. Bu da yetmezmiş gibi öldüğüne dair haberler de yayılmaya başlıyordu. Geçen yirmi yıla yakın süreden sonra Türkiye'ye dönme kararını şöyle ifade ediyor: "Birgün devletin radyosu TRT' de biri benden bir türkü söyledi sonra da rahmetli Neşet Ertaş'dan alınan bir türkü deyince devletin kanalında yalan söylenmesi olmadı." İşte tüm bu yaşananlara bir de çektiği sıla hasreti eklenince Türkiye'ye dönmeye karar verdi.

Türkiye'ye döndüğünde ilk olarak Harbiye Açık Hava'da bir konser vermiş sevenleri konser alanını tıklım tıklım doldurmuştu. Hani demiştik ya O bir gönül dostuydu ve bu kalabalık bile onun enaniyetini kabartmamış kendine özel duruşunu bozamamıştı. Kendine has giyimi ile sahneye çıkmış dinleyicilerini selamlamış ve gördüğü büyük ilgiden utanmış olacak ki kulaklara küpe olacak ve hafızalardan silinmeyecek şu sözü söyledi: "Saygısızlık olmazsa çeketimi çıkarabilir miyim?" İşte gerçek sanatçı ve gerçek bir halk Ozan'ı . Yirmi yıl ara, hem O'na hem de sevenlerine fazla gelmişti. Halk Neşet ERTAŞ'ı bu sefer öyle bir bağrına bastı ki bir daha asla bırakmadı. O da sanatının en olgun döneminde Anadolu insanından aldıklarını gönül süzgecinden geçirip ölümsüzleştirerek gene Anadolu insanına aktardı.

"Sazının emanetini babasından almış zirveye çıkarmış Dünya'ya tanıtmıştı. Artık bir sonraki kuşağa el verecek emaneti devredecekti." 2012 yılında yakalandığı hastalık sonucu yalan dünyadan uçmağa gitti.

Doğal olmak, olduğu gibi kalmak çok zor. Neşet ERTAŞ belki de bunu başarabildiği için, 1957 yılında İstanbul'a gitmek için bilet parası bulamayıp bir bilet için üç saat boyunca saz çaldığında nasıl ise; yıllar sonra Harbiye'de on binlerin önüne çıktığında da aynı kalabildiği için; Dokuzuncu Cumhurbaşkanı'mız Süleyman DEMİREL döneminde kendisine sunulan "Devlet Sanatçısı" olma teklifini: "Devlet sanatçısı olmak ayrımcılığa yol açar, ben halkın sanatçısı kalmayı tercih ederim" diyerek bu ünvanı ve devletten para almayı reddettiği için, gönül tahtımıza kuruldu. Büyük "Üstad"ı sevgi ve rahmetle anıyoruz..

BİR HAYALİN HİKAYESİ-ŞİLE

İbrahim ÇELİK*

İlkokul ikinci sınıftaydım. Sevim Öğretmenim ile hayat bilgisi dersini işliyorduk. Soğuk bir kış günüydü. Sınıfımıza orta yaşlı bir adam, her ay gelir, dergi dağıtır ve tüm konular derginin içindeki ünitelere göre işlenirdi. O senenin aralık ayının dergisiydi ve ilk sayfalarında küçük bir hikâye vardı. Herkes, içinden o hikâyeyi okumuştum. Sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk, ahşap, iki katlı, yarım çatılı bir evin kırık dökük kapısının önünde duruyordu. Ev derme çatmaydı ve rutubetten duvarları solmuştu. Yokuş üzerine kurulmuş olan bu evin eski zamanlardan kalmış izlenimi veren bir görüntüsü vardı. O çocuk, babaannesinin yanına ziyarete gitmiş ve orada beraber birkaç gün geçirmişlerdi. Karadeniz sahilinde yeşil ile mavinin buluştuğu, münzevi bir yaşamı olan bu yer Şile'di. O zamanlar kendi kendime sordum: "Bu kadar doğası güzel olan bir yer, kim bilir ne kadar güzel bir yerdir! Keşke o çocuğun yerinde ben olsaydım." 2010 yılının aralık ayıydı ve soğuk bir kış günüydü. İlk

atama sonuçları açıklanmış ve ilk tercihlerimden biri olan Şile Teke İlköğretim Okulu'na atanmışım. Okulum bir köy okuluymuş. Ulaşımı başta gözümü korkutmuş olsa da Teke köyü, yeşillikler içerisinde keşfedilmeyi bekleyen gizemli bir ada gibiydi. Doğası adeta gözümü kamaştırmıştı. Bir düş gibiydi. Çocukluğumdan bugüne kadar hayalini kurduğum şey gerçek olmuştu. Çocuk değildim ama gerçekleşmesini dilediğim o hayalim, Şile'de babaannesini ziyaret eden çocuğun yaşındaydı.

Köyde, öğretmen lojmanında kalmaya başladım. Sobalı bir evdi. Şile'nin nemli havasına mağlup olmuş evin duvarlarından sıvaları yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Kapalı bir mahzende oluşan rutubet gibi kışın ağırlaşan havanın etkisiyle evin muhtelif yerleri tamamen koyu bir renge dönüşmüş ve çürümeye yüz tutmuştu. Gündüzleri okula gidiyor, okuldan sonra kalan vakitlerimde evi tamir etmeye çalışıyordum. Evi onarmam tam bir haftamı almıştı. Artık evim tam anlamıyla hazır. Yol boyunca uzun kavakların uzandığı bu sokakta, tek katlı bahçeli

evlerin gölgesinde taze görüntüsü kazanmış bu evin içinde tam dört yılım geçecekti.

İlkbaharın esintileri başlamış ve takvim nisanın ayının başını gösteriyordu. Yağmurlar azalmış, kahverengi kendini tamamen yeşile bırakmış, adeta ölü toprak dirilmişti. Kuşların sesleriyle ağaçlar neşe buluyor, rüzgârla dans eden yapraklar, hışırtılarıyla bu neşeye eşlik ediyordu. Çiçeklerin açmasıyla kokular, sokakların eşiğine kadar uzanmış evlere giriyordu. Hafif rüzgârın da etkisiyle bu kokular insanın içini huzurla dolduruyordu.

Okula iyice alışmışım. Her gün sabah töreniyle başlayan okul, bitiş ziliyle sona eriyordu. Taşlar yerine oturunca zaman da iyice hızlanmıştı. Okulun sınav zamanı gelmişti. Öğrencilerin telaşına ilk defa şahit oluyordum. Öğrenciler her gün iki sınava giriyorlar ve sınavlardan sonra alabildiğine soruları tartışıyorlardı. Koridorlar artık daha sesliydi. Herkes birbirine girdiği sınavının raporunu verir gibi tekrar tekrar anlatıyordu. En çok anlatanlar da sınavları iyi geçen öğrencilerdi.

İlk defa bir öğrencinin azmi benim dikkatimi çekmişti. Sessiz sakin bir görüntüsüne rağmen içindeki kıpırtıyı hissetmişim. Eğlenceli, samimi ve çalışkan bir öğrenciydi. Küçük yuvarlak başlı, yüksek alınlı, beyaz çehreli, hiddetlendiğinde çatılan kaşları ve küçük burnuyla sevimli bir yüzü vardı. Mütebessim çehresiyle konuşmayı çok severdi. Kendine has ses tonuyla ve üslubuyla konuşması her ne kadar herkesi etkilese de bu konuşmalar bazen haddini aşar ve susması için ihtar edilirdi. Muhataplarına her haliyle şahsına münhasır bir yapısının olduğunu fazlasıyla hissettirirdi. Bunu fark etmiş olmalıyım ki üç yıl boyunca sınıf başkanlığı görevini ona verecektim.

Sınıf başkanımın sağının solunun belli olmadığını, her an her şeyi yapabileceğini sınıf arkadaşları da anlamışlardı. Bu yüzden ona baktıklarında ister istemez ondan çekiniyorlardı. Açıkçası bu durum sınıf açısından işime gelmişti. Sınıfta kurduğum bu düzen sayesinde sınıfın rengi değişti. Sınıf artık bir ivme yakalamıştı. Derslerdeki başarılar artmış, diğer öğretmen arkadaşlarımdan taltifler duyar hale gelmişim.

Altıncı kademedeki aldığım sınıfım yedinci sınıfa gelmişti. Okul normal akışında devam ediyordu. Zaman zaman çocukların yaramazlıkları olsa da hepsi benim gözümde işlenecek birer cevherdi. Mesleğinin ilk yıllarını yaşayan biri olarak heyecanım çok tazeydi. Çocukları çok seviyordum. Bazen öğle aralarında bir araya gelip sohbetler ediyorduk. Top oynadığımız, yeşilliklerde beraberce gezdiğimiz hatta ip atladığımız da oluyordu. Güzel bir ortamımız olmuştu. Hafta sonları da bir araya

geliyorduk. Bazen ders bazen de piknik yapıp çok güzel vakitler geçiriyorduk.

Hafiften soğuk havasıyla o gün Teke köyünün hüzünlü ve kasvetli bir havası vardı. Mart ayının henüz başıydı. Bir haftadır sınıf başkanım okula gelmemişti. Daha önceden hiç böyle bir durumu olmadığı için sınıf başkanımın okula gelmemesi dikkatimi çekmişti. Annesini bir gece apar topar ambulansla hastaneye götürdüklerini ve o günden sonra da bir haftadır yoğun bakımda olduğunu arkadaşlarından öğrendim. Birkaç arkadaşımın beraber evine gittik. Öyle hüzünlü bir duruşu vardı ki ürkek bir ceylanın narinliğini andırıyordu. Durumu babasından öğrendiğimizde onun halini daha iyi anladım. Annesi behçet hastasıydı ve yoğun bakıma alınmıştı. Ona ne diyeceğimizi hiçbirimiz bilemedik. Belki ilk defa birisine karşı söyleyecek söz bulamamıştık.

Okulda bahçe nöbetçisiydim. Okul müdürü rehber öğretmenle beni yanına çağırıldı. Müdürün bakışlarındaki soğukluktan ve sesinin titremesinden anlamıştım bir şey olduğunu. Acı gerçeği öğrendikten sonra sınıf başkanım da yanımıza gelmişti. Henüz bir şeyden haberi yoktu. Bahçeye çıktık. Nasıl söylenirdi bu? Rehber öğretmeni ile beraber durumu dolaylı yoldan yavaş yavaş söylemeye başladık ama sonunu getirmeden öğrencim durumu zaten anlamıştı. Cümlemizin sonunu getirmeden ağlamaya başlamıştı. "Hayır, hayır!" diyen haykırıları yüreğimizi dağlamıştı. Ne acılı bir gündü!

Sekizinci sınıfın son günüydü ve karne heyecanı ile dolup taşan yürekleri görüyorduk koridorlarda. Sınıfıma girdiğimde herkes ayakta idi. Sınıf başkanım okulun son gününde görevini yapmamayı tercih etmişti. Her ne kadar zaman, birçok şeyi unuttursa da kader izi nasıl silinebilirdi! Hayatının önemli bir yerinde sınıf başkanımın önceki sene yaşadığı iz hep olacaktı. Güçlü bir kız olduğu için çabuk atlatmıştı ama nihayetinde annesini kaybetmişti. Oradan oraya koşmakta olan çocuklara, sınıf hâkimiyetini kurduktan sonra yerlerine oturmalarını söyledim. Tüm gözler benim üstümdeydi artık. Meraklı, endişeli ve heyecanlı gözler... Onların o heyecanına karşın ben bir o kadar üzüntülüydüm. O kadar yaşanmışlıklar içinde, ömrümün kalan kısmında bu güzel çocuklardan ayrı kalacaktım. On dakikalık konuşmamdan sonra karneleri dağıttım. Helallik istedikten sonra tek tek vedalaştık. İlk sınıftan, ilk öğrencilerimden ve ilk sınıf başkanımın bu şekilde ayrıldım.

İlk göz ağrım olan öğrencilerimi Şile sokaklarında zaman zaman zaman görüyorum. Birçoğunun üniversitede olduğunu; hukuk, psikoloji, işletme, öğretmenlik gibi bölümlerde okuduklarını öğreniyorum. Sınıf başkanım da Trakya Üniversitesi'nde kamu yönetimi okuyor. Şile'de babaannesini ziyaret eden çocuk değildim ama ondan daha fazla mutlu biriydim artık. Öğrencilerimin Allah bahtlarını açık etsin. Ömürleri hayırla dolsun.

* Özel Büro

NEREYE GİDİYORUZ?

Fatma ASLAN*

"Nereye gidiyoruz?" diyorum kendime. Nerden geldik nereye gidiyoruz? "Nayman Ana" ya (2) nasıl dönüştük? Yüreği ve beyni milletin evlatları için içten içe yanan, bir şey yapamamanın acısıyla kavrunan bütün "Nayman Ana"lar için soruyorum bu soruyu?

Biz kökleri cılız bir ot muyuz, biz yuvasız bir göçmen kuş muyuz, biz rüzgar önünde savrulan kuru bir yaprak mıyız... Ne çabuk unuttuk kıtalar arası at koşturan, idealleri uğruna gemileri yakan, esir olduğunda zincirleri kıran, zincirleri kıramıyorsa bağımsızlık uğruna bülbül gibi canına kıyan, esareti zilletin en büyüğü gören necip bir milletin soyundan geldiğimizi... Ne çabuk unuttuk...

Aslan parçası oğullarımız, ceylan bakışlı kızlarımız global dünyanın görünmez kölesi olurken, ninnilerle uyutulan bizler ne zaman uyanacağız bu kirli uykudan? Evimize, kalbimize sinsice yerleşen orada taht kuran her birimizin boynuna esaret yularını takan televizyon, internet, sosyal medya gibi çağımızın "deve derisi"ni ne zaman başımızdan çıkaracağız ve yavaş yavaş "mankurt"laştığımızı "Nayman Ana"lar ölünce mi anlayacağız?

Yıllar süren kimilerinin kimliksizleştirme, kimilerinin globalleşme diye adlandırdığı bütün toplumları acısız, ağrısız, gönüllü mankurtlaştırma oyununun bir parçasıyız, ne yazık... Kendimize ait olanları sandıkların köşelerinde küflenmeye, çürümeye bırakırken "efendilerimizin" bize diktikleri kıyafetleri ne de allayıp pulluyoruz... Beynimizin içinde dolaşan kirli ellerin nöronlarımızı boğarak öldürmesini kayıtsız izliyoruz... Ellerimizin arasından kayıp giden doğurduğumuz ama sahip olamadığımız çocuklarımız için ne zaman "Elif gibi dik, pervasız" olacağız....

Oyun kurucuların elimize, gözümüze yapışan, çocuklarımızı kucağına alan, "Mankurt" gibi bizi düşünemez, planlayamaz yapan sosyal medya, youtube, internet ve televizyon zincirlerinin yanında; aramıza yıkılmaz duvarlar ören "o" cu, "bu" cu , "öteki", "beriki" anlayışı, biz kafeslerimizi kırmadan, özgürlüğe kanat çırpmadan, yaşayan ceset, yürüyen ölü olmaya devam edeceğiz...

İçinde bulunduğumuz durumu ölümsüz yazar Cengiz AYTMATOV tek bir kelime ile ne güzel ifade ediyor: Mankurt...(1) Bu destansı hikayenin bize anlattığı bir çok mesaj var:

* Üç kıtaya hakim kocaman bir devletin yetim evlatları dedelerinin başarılarını nasıl da görmez, saklı cevheri ortaya çıkarmak için neden harekete geçmez. Ecdadına sövüp sayanlar, yerden yere vuranlar bunu hangi anlayışla yapar?

* Endonezya, Hindistan, Kore vb. ülkeler "efendilere" rağmen teknoloji yarışında ipi göğüslerken Birunileri, Hazerfan Ahmet Çelebileri, Mimar Sinanları, Harezmileri sayamadığımız bir çok İslam alimini yetiştirmiş bu kültürün evlatları neden yerinde sayar?

* Neden "efendiler", tarihinde kölelik nedir bilmeyen; vatan, bayrak, hürriyet söz konusu olunca yardan, anadan, babadan vazgeçen bu millet içinden terör seviciler, vatansız köleler yetiştirebilir?

* Neden çocuklarımız konuşurken, giyinirken ve davranırken kendi özü gibi değil de Hollywood'un bize rol model gösterdiği kişiler gibi olmaya çalışır?

* Neden bir çocuk uyuşturucu parası için annesini parçalar?

* Neden erkeklerimiz kendilerine emanet edilen, hepsi nadide bir çiçek kadar narin kadınlarımıza zulmeder?

* Neden kadınlarımız eşlerine sadık kalmaz, çocuklarını terk ederek sevgilisine kaçar?

* Neden zenginlerimiz malı veren Yüce Rabb'lerini unutarak fakirleri gözetmez?

* Neden insanlar düşeni yerden kaldırmaz da bir tekme daha atar zavallıya?

* Neden "Hay"dan geldiğini unutup da Firavunlaşır?

* Neden öğretmenini babasına şikayet eden Fatih'in padişah babası gibi olamıyor insanlarımız, "Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum" anlayışından bugünlere nasıl geldik?

* "Kim kazanmazsa bu dünyada bir ekmek parası, dostunun yüz karası düşmanının maskarası" diyen dedelerimizin torunları neden tembelliğin dibine vurur?

* Neden...neden...neden....

Özümüze dönmek için neyi bekliyoruz...

Bir gece vakti kalekimden dökülen bu düşünceler ezilen insanların büyük balığa yem olan fakat bu döngüye artık razı olmayan ezilmişlerin bir çıığı mıydı!..

Modern dünyanın köleleri olarak hastalığımızı teşhis ettik fakat çözüm yolumuz var mıydı?

Güçlenen ekonomiler, dünyayı parmağında oynatan süper güçler kendilerine hizmet edecek insanları "mankurtlaştırmadan" nasıl devam edecekler bu zulme?

Bu döngünün devam etmesi için bazılarının efendi, bazılarının da "mankurt" olması zorunlu mu?

Tabii ki zorunda değil, sorun ne biliyor musunuz? Sorun insanoğlundaki, azıcık güç ve kudret elde edince kendini "tanrı" zanneden zavallı insanoğlundaki..

Bu zavallı insanoğlunun zulmünden kurtulmak için ne yapmalı? İşte bu sorunun cevabı belki de hepimize huzur ve saadeti kazandıracak.

(1) MANKURT EFSANESİ

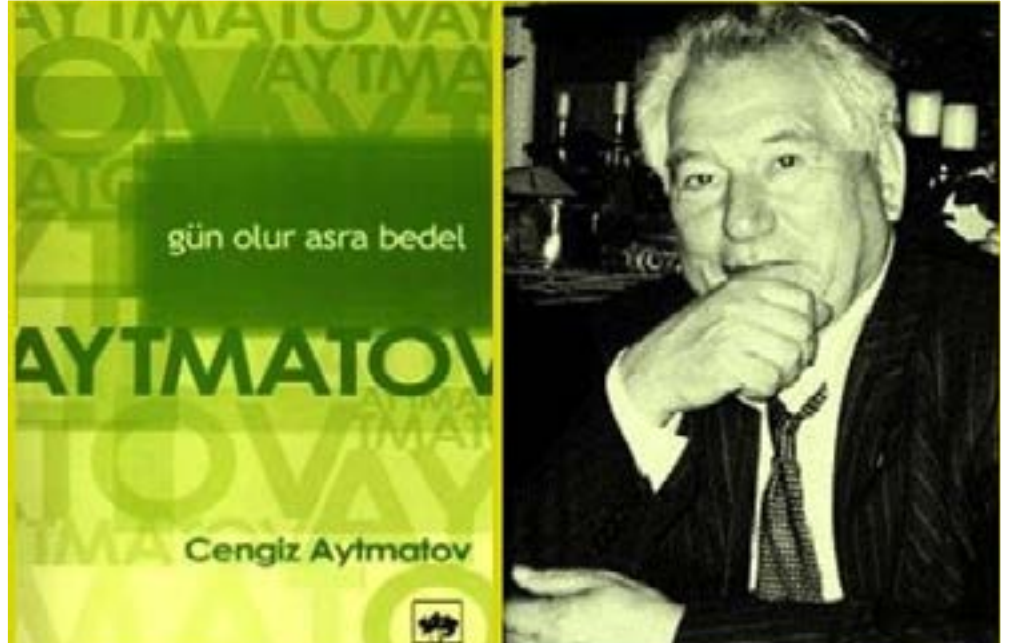
Türk dünyasının en büyük yazarlarından biri olan ve eserleri yüzlerce dile çevrilip milyonlarca kişi tarafından okunan fakat Nobel ödülü alamayan bir Kırgızistan Türkü'nün, yani Cengiz Aytmatov'un 1980 yılında yazmış olduğu "Gün Uzar Yüzyıl Olur" (Gün Olur Asra Bedel) adlı romanında yer verdiği bir Kırgız efsanesinde "mankurt" sözcüğü ve "mankurtlaştırmak" deyimini geçmektedir.

"Ana-Beyit mezarlığının bir efsanesi, Juan-Juanlar'ın bozkırı işgal ettikleri çağlara dayanan bir hikayesi vardı: Sarı-Özek'i işgal eden Juan-Juanlar tutsaklara korkunç işkenceler yaparlarmış. Bazen de onları komşu ülkelere köle olarak satarlarmış. Satılanlar şanslı sayılırmış, çünkü bunlar bazen bir fırsatını bulup kaçar, ülkelerine dönerek Juan-Juanlar'ın yaptığı işkenceleri anlatırlarmış. Ama asıl işkenceyi, genç ve güçlü oldukları için satmadıkları esire yaparlarmış. İnsanın hafızasını yitirmesine, deli olmasına yol açan bir işkence usulleri varmış. Önce esrin başını kazır, saçları tek tek kökünden çıkarırlarmış. Bunu yaparken usta bir kasap oracıkta bir deveyi yatırıp keser, derisini yüzermiş. Derinin en kalın yeri boyun kısmı imiş ve oradan başlarmış yüzmeye. Sonra bu deriyi parçalara ayırır, taze taze, esirin kan içinde olan kazınmış başına sımsıkı sararlarmış. Böylece sarılan deri, bugün yüzücülerin kullandığı kauçuk başlığa benzermiş. Buna "Deri geçirme işkencesi" derlermiş. Böyle bir işkenceye maruz kalan tutsak ya acılar içinde kıvrılarak ölür, ya da hafızasını tamamen yitiren, ölüncüye kadar geçmişini hatırlamayan bir MANKURT yani geçmişini bilmeyen bir köle olurmuş. Bir devenin boynundan beş-altı kişinin başını saracak deri çıkıyormuş. Bundan sonra, deri geçirilen tutsağın boynuna, başını yere sürmesin diye, bir kütük ya da tahta kalıp bağlar, yürek parçalayan çığlıkları duyulmasın diye uzak, ıssız bir yere götürürler, elleri ayakları bağlı, aç, susuz, yakan güneşin altında

öylece bir kaç gün bırakırlarmış. Bu tutsaklar birer mankurt olmadan yakınları bir baskın düzenleyip onları kurtarmasın diye, yanlarına gözcüler koyarlarmış. Açık bozkırda her taraf kolayca görüldüğü için gizlice gelip baskın yapmak kolay olmazmış.

Juan-Juanlar'ın bir tutsağı mankurt yaptıkları duyulur, öğrenilirse, artık onu en yakınları bile gerek zorla, gerek fidye vererek kurtarmak istemezlermiş. Çünkü bir mankurt, eski vücuduna saman doldurulmuş bir korkuluktan farksız olurmuş onlar için.

Bununla birlikte bir defasında, adı tarihe Nayman Ana olarak geçen bir göçebe kadın, oğlunun başına gelenlere dayanamamış, onu kurtarmak istemiş. Efsane böyle anlatır. Ana-Beyit mezarlığının adı da buradan gelir. "Ana-Beyit" ana barınağı, ana huzuru' demektir.

Sarı-Özek'in kızgın güneşine 'mankurt' olmaları için bırakılan tutsakların çoğu ölür, beş-altı kişiden ancak bir ya da ikisi sağ kalırmış. Onları öldüren açlık ya da susuzluk değil, başlarına geçirilen soğumamış deve derisinin güneşte kuruyup büzülmesi, başlarını mengene gibi sıkıp dayanılmaz acılar vermesiymiş. Bir yandan deve derisi büzülüyor, bir yandan da kazınan saçlar büyüyüp başına batıyormuş. Asyalıların saçları fırça gibi sert olur zaten. Kollar üste doğru çıkamayınca içeri doğru uzar ve diken gibi batarmış. Bu dayanılmaz acılar sonunda tutsak ya ölür ya da aklını, hafızasını yitirmiş. Juan-Juanlar'ın işkencenin beşinci günü 'sağ kalan var mı?' diye gelip bakarlarmış. Bir teki bile sağ kalmışsa, amaçlarına ulaşmış sayarlarmış kendilerini. Hafızasını yitirmiş tutsağı alır, boynundaki kalıbı çıkarır, ona yiyecek verirlermiş. Köle zamanla kendine gelir, yeyip içerek gücünü toplarmış. Ama o bir mankurt imiş artık ve böyle bir köle, pazarlarda, güçlü-kuvvetli on tutsak değerinde sayılırmış.

Hatta Juan-Juanlar'ın arasında bir gelenek varmış ki buna göre, aralarında çıkan bir kavgada bir mankurt öldürülürse, bunun için ödenecek bedel, hür bir insanın ölümü için ödenecek bedelden üç kat fazla olurmuş.

Bir mankurt kim odluğunun, hangi soydan, hangi kabileden geldiğini, anasını, babasını, çocukluğunu bilmezmiş. İnsan olduğunun bile farkında değilmiş. Bilinci, benliği olmadığı için efendisine büyük avantaj sağlamış. Ağız var, dili yok, itaatli bir hayvandan farksız, kaçmayı düşünmeyen, bu yüzden de hiç tehlike arz etmeyen bir köle imiş. Köle sahibi için en büyük tehlike, kölenin başkaldırması,

kaçmasıdır. **Ama mankurt isyanı, itaatsizliği düşünemeyen tek varlıkmiş. Efendisine köpek gibi sadık, onun sözünden asla çıkmayan, başkalarını dinlemeyen, karnını doyurmaktan başka bir şey düşünemeyen bir yaratık..** En pis, en güç işleri, büyük sabır isteyen çekilmez işleri gık demeden yaparlarmış. Sarı-Özek'in ıssız, engin, kavurucu çöllerine ancak bir mankurt dayanabileceği için, buralarda deve sürülerini gütmeye işi onlara verilirmiş. Böyle yitik yerlerde, bir mankurt bir kaç kişiye bedelmış. Yanına yiyeceğini, içeceğini verince, kış demeden, yaz demeden, o ilkel hayata dönüşten dolayı sızlanmayı düşünmeden kalabilirmiş bozkırda. Onun için düşünmeden kalabilirmiş bozkırda. Onun için önemli olan tek şey efendisinin emirlerini yerine getirmekmiş. Açlıktan ölmemesi için yiyecek, donmaması için eski püskü giyecek verdiniz mi, başka bir şey istemezmiş...

Bir tutsağın içine korku salmak için ona kafasının uçurulacağını ya da başka bir yerinin kesileceğini bildirmek; onun hafızasını silme, son nefesine kadar taşıyacağı ve başkalarının anlayamayacağı yegâne kazancı olan bilincini kökünden yok etme cezası yanında hiç kalır." *Cengiz AYTMATOV*

(2)Nayman Ana:

Mankurtlaştırma ile ilgili "Nayman Ana" adında bir kadının çocuğunu mankurt olmaktan kurtarması için yaptığı mücadelenin anlatıldığı bir söylence (efsane) de vardır. Bu söylenceye göre; Nayman Ana'nın oğlu Juan-Juan'lar tarafından kaçırılmıştır. Nayman Ana, yetişkin oğlunu mankurt olmaktan kurtarabilmek için -diğer birçok annenin aksine- çocuğunun peşine düşmüştür. Araya taraya oğlunu Juan-Juan'ların develerini gütmekle

görevlendirdikleri bir yerde bulmuş ve gizlice oğlunun yanına kadar sokularak onun karşısına çıkmıştır. Fakat oğlunu bulduğunda, o çoktan "mankurt" olmuştur. Annesi oğluna her ne kadar kendi adını, babasının adını falan söylemişse de, artık her şey için geçtir. Çünkü oğlu, artık eskiye dair her şeyi unutmuş bir mankurttur. Annesi bunu bildiği hâlde bıkmadan, usanmadan oğluna her fırsatta "Senin atan (baban) Dönenbay'dır. Sen Dönenbay'ın oğlusun." demiştir.

Bir gün oğlunun efendisi sayılan Juan-Juanlar, bu durumdan kuşkulmuş ve köleye karşısına çıkacak her kim olursa olsun, onu oklayıp öldürmesini emretmişlerdir. Annesi yine oğlunun yanına gelip "Senin atan Dönenbay..." demek isteyince, köle hiç duraksamadan okunu çekip annesinin göğsüne saplamıştır. Söylenenlere göre zavallı Nayman Ana'nın ruhu, bir kuş olup havalanmış ve oğlunun başının üstünde dönmeye başlamıştır. Havada dönerken bile oğluna "Senin atan Dönenbay, senin atan Dönenbay, senin atan..." diye seslenip durmuştur. Hatta bu olaydan ötürü, o kuşun adına "Dönenbay Kuşu" demişlerdir.

*Şile Halk Eğitimi Merkezi Müdür Yard.

TARİH İBRETTİR

Ayla BEŞİR*

İslamiyet ile 9. Yüzyılda tanışan Türkler kendi devlet anlayışlarını İslam dünyasına taşıdı. Böylece devlet ve hukuk kavramlarında, bağımsız sivil otorite ve onun kanun koyucu gücü lehine büyük bir değişiklik ortaya çıktı. Yavuz Sultan Selim Han 1517 yılında Ridaniye Savaşı ile birlikte Mısır'ı fethetti ve hilafet makamını İstanbul'a taşıdı.

İstihbarat çalışmalarında mahir olan İngilizler Osmanlı Devleti'nin güçlü olduğu dönemlerde ülke yönetimini ve stratejisini incelediler ve Osmanlı'nın İslam coğrafyası üzerinde kurduğu hâkimiyet gücünün temelini Hilafet makamı olduğu sonucuna ulaştılar. Böylelikle Hilafet makamının gücünü kendi kontrolleri altına alma projesini 1700'lü yıllardan itibaren casusları eliyle kurdukları "Vehhabilik" mezhebi üzerinden başlattılar. (İngiliz Casusun İtirafı, M. Sıddık Gümü, Hakikat Kitabevi)

"Vehhabilik" mezhebini Haşimi soyundan gelen Suud ailesi üzerinde işlemeye başlarlar. Bu aile Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in büyük dedesi Haşim'in soyuna dayanır. Soy özelliklerini Osmanlı düşmanlığı geliştirmek için kullanırlar. Osmanlı'nın Hilafet makamını hedef gösterirler. 1699 Karlofça Anlaşması ile birlikte duraklama ve çökme dönemine girmiş Osmanlı Devleti bir yandan kendisine karşı kurulmuş kutsal ittifak ile mücadele ederken diğer yandan yumuşak karnı olan mezhep ve etnik konularda çıkarılan zorluklar ile mücadele etmek zorunda bırakılır. Öte yandan ekonomik tuzaklar kurularak kısaç iyice daraltılmaya çalışılır. Buna Kapitülasyonlar ve faiz savaşları eklenir böylelikle mücadele iyice zorlaştırılmaya çalışılır.

Osmanlı Devleti bu çetrefilli konular ile baş etmeye çalışırken reform üstüne reform geliştirir. Bir batılılaşma hareketi başlatarak eski gücüne kavuşabileceğine olan inançla mücadelesini sürdürür. Ancak öte yandan bu hamleler İngilizlerin elini "Vehhabiliği" işleme konusunda kolaylaştırır, Osmanlı'nın Peygamber Efendimizin sünnetinden ayrıldığı yolundaki fitne hareketlerini pekiştirir. Hilafet makamını temsil eden Osmanlı padişahının Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in yolundan saptığını onun gerçek temsilcisinin ancak onun soyundan gelen ve onun kanını taşıyan Suud ailesinin olabileceği konusunu daha güçlü işlerler. Bu arada "Vehhabiliğin" içresine İslamiyet ile ilgisi olmayan Osmanlı'nın o coğrafyada bırakmış olduğu tarihi izleri yok edecek bir anlayış da eklemeyi ihmal etmezler.

Haşimoğulları, Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in vefatından sonra farklı onursal ünvanlar elde ettiler. Bunlardan bir tanesi de "şerif" ünvanıdır. Bu unvana

sahip olanlar kutsal mekânı korumakla görevlidirler. Mekke şerifliği görevi 11. yüzyıldan itibaren bu sülaleye verilmiştir. Yavuz Sultan Selim döneminde Osmanlı Devleti kontrolüne giren Mekke'de de bu sülale önemini sürdürür. 20. yüzyıla gelindiğinde şeriflik ünvanını Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in 37. soyundan gelen Hüseyin bin Ali alır.

Osmanlı Devleti II. Abdülhamit döneminde güçlü bir istihbarat organizasyonu kurarak İngilizlerin oyununu çözer. Mekke şerifi Hüseyin'i Mekke'ye gidip İngilizler ile işbirliği yapmasını engellemek için İstanbul Boğazı'nda bir yalıda göz hapsinde tutar. İngilizlerin bir sonraki hamlesi Mekke şerifi Hüseyin ile planlanmıştır. Onun bu göz hapsinden kurtarılması gerektir. Dolayısıyla istihbarat faaliyetleri ile bir kısım Vehhabilik ekolüyle Mankurtlaşmış halk "Biz şeriat isteriz!" söylemleri ile ayaklanma başlatırlar. Bu yürüyüşü batılılaşma normlarını benimsemiş ve aynı görünmez aklın zit kolu olan İttihat ve Terakki hareketi durdurur. Ancak tüm bu olanlar devletin başına fatura edilir ve baş gövdeden ayrılır, II. Abdülhamit Han tahttan indirilir. Artık başsız gövde üzerine çakalların çökme vaktidir. Bir el Mekke şerifi Hüseyin'i Mekke'ye gönderir. Hicaz'da Arap ayaklanmasını başlatması yönünde onunla anlaşır. Kendisinin Hicaz kralı ilan edileceğine ve yeni halife olacağına inanan Hüseyin, Osmanlı Devletine karşı ayaklanır. Mekke ve Medine'yi ele geçirir. Ancak savaşın sonunda İngilizler yapmış olduğu hizmetlere teşekkür ederek kendisine oğlunun yönetiminde Ürdün'ü teslim eder. Bu toprakları da yüzyıllardır hazırladıkları "Vehhabilik" ile Mankurtlaştırdıkları Suud ailesine teslim ederler. İngilizler başarı ile tamamladıkları bu proje neticesinde İslamiyet'in kalbini kendi kontrollerindeki Suud ailesine teslim etmiştir.

Yukarıda adı geçen tarihi olayların birbiriyle bağlantılı olduğunun sembolik mimari mührünü de görmek isterseniz Mekke'de inşa edilmiş rezidansların ortasındaki saat kulesinin İngiltere'deki "Big Ben" saat kulesinin mimari özelliklerinin benzerliğini fark etmeniz yeterli olacaktır. Ancak Mekke'de yapılmış olanın üzerinde hilal sembolü var. İngiliz kontrolünde bir İslamiyet.....

*Kimya-Kimya Teknolojisi Öğretmeni

ÇOCUKLUĞUM...

Zeynep Sare BECER*

Sessizliğe bürünmüş sokaklar. Her yer suspus olmuş. Mahalle aralarından sokağa dağılmış çöpler. Çöplerin etrafına toplanmış üç beş kedinin çıkardığı sestten başka hiçbir ses yok. Her yeri kaplayan sessizlik içimi ürpertiyor. Kimi evlerin ışıkları yanıyor, kimileri zifiri karanlık. Oldum olası merak etmişimdir. Perdeleri özenle çekilmiş pencerelerin arkasında, o küçük evlerde nasıl hayatlar yaşanıyor, acaba? Perdeler yaşanan ıstırapları mı örtüyor yoksa ışığın ortaya çıkardığı fakirliği mi?

Kömür kokusu bacalardan yükselirken küçük adımlarla karanlığa doğru ilerliyorum. Sokaklarında kan ter içinde kalana kadar oynadığım bu küçük kasabaya aşkla bakıyorum. Öyle ya burası çocukluğumdu, gençliğimdi, deliliğimdi. Kimi zaman korkularımdı. Ama en çok huzurumdu. Şimdi yine eskiden olduğu gibi bıraktığım yerden aynı umutla devam eder gibi ciğerlerime doldurmak istiyorum bacalardan tüten duman kokusunu. Ellerim yavaş yavaş hislerini kaybediyor, üşümüş olmalıyım. Oysa sabahın ilk ışıklarına kadar dolaşmaktı niyetim. Biriken özlemlerimi gidermek... Bir güne sığdırdığım vuslatın tadına varmaktı. Gitmek zorunda olduğum gerçeğiyle yüzleşene kadar... Özlemek aylar hatta seneler sürer. Vuslat bir göz açıp kapamak kadar kısa. Gidiyorum. Her adımda bir arkama dönüp uzun uzun bakmakla yetindiğim çocukluğuma veda edip gidiyorum. Acıdan nefesimin kesildiğini hissede hissede gidiyorum. Gitmek istediğim için değil, zorunda olduğum için gidiyorum...

* Şile Anadolu İmam Hatip Lisesi 12. Sınıf Öğrencisi

HACER

İshak ASLAN*

Küçümen ayakların bulut bulut yürümekte güneş ardı
Ne güzel seyahatname elimizdeki yağmur gözlerin
Uçuyorken oturmaktayız yürürken adımlar çağları.

Siyah inciler giyinmiş derin, okyanus yüklenmiş damla
Akmakta sessiz ve dolunay toplamış çöllerde susuzluğu
İçmekteyiz güneş buhuru nefesin, çağlayan içmekteyiz.

Bütün çocukluklarını yüklenmiş taşımaktasın bohçanda
Kırık bir sandalda köleliğini sürüklemiş kürekler kırgın
Yüreğin bin umuttur bil, toprağa atılmış kumul gözlerde.

Elimi uzatıyorum ahü bir sıçrayış gövden uçarı uzaklaşır
Saçlarında yollarımı tanıdım kılavuzluğunda gözlerinin
Bir işaret görüyorum alında anlam bulan gelecek.

Sayırsız yıldız sağdım, ayı gözledim gök sandığında
Dil burcunda güneşi aradım Bir olanı ikindi sularında
Kayboldu lakin gözlerinde saklıydı yıldız ay güneş ve Bir.

Yeniden bir göğü çizelim samanyolu düşlerinde yayılmış
Yüzün merkezi olsun gezegenimizin yeni bir nesile hazırız
Tanrım Hanif olsun tohumu, özü Adem kabuğu Nuh'tan.

Senin yaşayamadığın özelemler benim dileğim olsun
Elini uzat kuşlar varlığın anlamını sende te'vil etsin
Elimden tut sevgilim çocuklar kuşlar özelemler yürüsün.

*Üsküdar İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü

KORE SAVAŞI VE “AYLA” FİLMİ

Ayla ERGEN*

Başbakan Adnan Menderes, TBMM Başkanı Refik Koraltan ve Genelkurmay Başkanı Nuri Yamut'un katılımıyla yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında 25 Temmuz 1950'de Kore'ye asker gönderme kararı aldı. Bu karar TBMM'de alınmadığı için muhalefet ile iktidar arasında tartışmalara neden oldu. Türkiye, Kore Savaşı'na Tahsin Yazıcı komutasında 4500 kişilik bir tugay ile katıldı. Daha sonra bu sayı 6000'e çıktı. Türkiye, Kore'ye asker gönderen on beş ülke içinde ABD'den sonra en çok asker gönderen ülke oldu. Türk Tugayı Kore'de kahramanca savaştı. Savaşı ABD ve müttefiklerinin kazanmasında etkili oldu.

Türk Tugayı açısından en kanlı çatışmalar Kunuri Muharebeleri'nde Çin'le yaşandı. Türk ordusu Güney Kore'nin Pusan Limanı'na ulaştığında ABD-BM ordusu Kuzey Kore ile Çin sınırını oluşturan Yalu Irmağı'na ulaşmıştı. Bu durumda yayın organları ve kamuoyu savaşı fiilen bitmiş sayıyorlardı. Oysa Çin orduları aniden saldırdı, kanlı çarpışmalar yaşandı. Geri çekilen ABD kuvvetlerini korumakla görevli Türk birlikleri Kuruni'de kuşatıldı. Yüzlerce şehit, yaralı ve kayıp veren Türk ordusu kanlı bir çıkış hareketiyle kuşatmayı yarıdı; birçok şehidini ve yaralısını taşıyarak güneydeki BM kuvvetlerine katıldı. Türkiye ilk defa Misaki Millî sınırları dışında katıldığı Kore Savaşı'nda toplam 672 yaralı, 175 kayıp ve 234 de esir vermiştir.

(Aralık 19, 2017 <https://tarihbilgi.org/>)

Özet ve Detaylar:

Film, Kore Savaşı'nda yaşanan gerçek ve çok dramatik bir hikâyeyi beyazperdeye taşıdı. 1950 yılında savaşta yer alan Süleyman Astsubay savaş meydanında küçük bir kız bulur.

5 yaşındaki bu Koreli kız yetimdir ve nereye gideceğini bilmemektedir. Astsubay kızı yanına alır ve Ayla ismini verir. Birliğin neşesi haline gelen Ayla ile astsubay kısa sürede baba-evlat gibi olurlar. Ancak 15 ay sonra birliğin Türkiye'ye geri dönme kararı çıkar. Ayla'yı bırakıp dönmek istemeyen Süleyman Astsubay her yolu denese de Kore kanunlarını aşamaz. Küçük kızı geride bırakmak zorunda kalan Süleyman ve yetimlere uygulanan sisteme dâhil olarak yetimhaneye verilecek olan Ayla son vedalarında tekrar bir araya gelmeye söz verirler. Yıllar ikiliyi yeniden buluşturacak mıdır?... Yönetmen koltuğunda reklam filmleriyle dikkat çeken Can Ulkay'ın oturduğu dram filmi Ayla'nın senaryosunda ise Sınav, Uzun

Siz değerli okuyucularımıza “Ayla” filminden önce Kore harbini anlatmak istiyorum. Kore Savaşı, 1950-1953 yıllarında, Kuzey Kore ve Güney Kore arasında meydana gelen iç savaştır. Soğuk savaşın ilk yıllarında meydana gelen bu çatışma, ilk önce ABD ve müttefiklerinin daha sonra da Çin Halk Cumhuriyeti'nin katılımıyla uluslararası bir boyut kazanmıştır. Kore savaşı sonunda Kore'nin bölünmüşlüğü devam etmiş ve iki ayrı yönetimin birbirine olan düşmanlığı bugünlere miras kalmıştır. Savaş, tarafların karşılıklı saldırılarıyla devam etse de birbirine üstünlük kuramamışlardır. Kore Savaşı, 2007'de Kuzey Kore (Sovyet Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti) ve Güney Kore (ABD/ BM ittifakı) arasında imzalanan antlaşmayla yazılı olarak hükmünü bugünlere değin korumuştur. (Kaynak; www.tarihiolaylar.com/tarihi)

Türkiye'nin Kore Savaşı'na Katılması:

Türkiye NATO kurulduktan sonra üyelik daveti bekledi. Bu beklentisi sonuçsuz kaldığı gibi 11 Mayıs 1950'de yaptığı üyelik başvurusu da kabul edilmedi. Bu arada 25 Haziran 1950'de başlayan Kore Savaşı'na BM asker gönderme kararı almıştı. Türkiye; Cumhurbaşkanı Celal Bayar,

Hikaye, Kavak Yelleri, Doludizgin Yıllar'ın da senaristliğini yapmış Yiğit Güralp'in imzası var. Başrollerini Çetin Tekindor, Taner Birsnel, İsmail Hacıoğlu ve Ali Atay'ın paylaştığı filmin kadrosunda Duygu Yetiş, Büşra Develi, Erkan Petekkaya, Esra Dermancıoğlu, Deniz Seviyesi filmindeki performansı ile Milano Uluslararası Film Festivali'nden 'En İyi Kadın Oyuncu' ödülünü alan oyuncu Damla Sönmez, Altan Erkekli, Sinem Öztürk Uslu gibi önemli oyuncular yer alıyor. Filmin müziklerini ise Fahir Atakoğlu üstleniyor.

(Kaynak: <http://www.beyazperde.com>)

"Aslında yıllar önce TRT ve Kore televizyonunun yaptığı bir araştırma ile ortaya çıkan bir hikâyedir bu. Hikaye 25 yaşında Kore'ye asker olarak giden Süleyman Dilbirliği'nin savaş sırasında karlar içinde soğuktan büzüşmüş halde bulunduğu 5 yaşındaki bir Koreli kız çocuğunu birliğe getirerek ona babalık yapmasıyla başlıyor. Bu küçük kızın anne ve babası öldürülmüştür. Süleyman Bey bu küçük kıza Ayla ismini veriyor. Türkçe öğrenen Ayla tercümanlık bile yapmaya başlıyor Türk askeri için. Tam bir buçuk yıl Ayla'ya babalık yapan Süleyman Bey ondan ayrılmak zorunda kalınca onu bir yetimhaneye bırakıyor. Baba-kız istemeyerek de olsa ayrılıyor. Ayla bir kez daha ailesini kaybediyor o gün.

Ve aradan 60 yıl geçiyor. Süleyman Bey, 85 yaşına geldiğinde, bu küçük kızın nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyor. Bunun için de Türk Kore Savaşı Gazileri Derneği'ne, bir umut diyerek adımını atıyor. Elindeki tüm fotoğrafları yanında getiriyor. Tek bildiği ise ona Ayla ismini verdiği. Gözleri doluyor. Onu evladı gibi benimsediğini ve İstanbul'a getirme çabalarının sonuçsuz kaldığını dün gibi hatırlıyor. Aradan 60 yıl geçse de Süleyman Amca'nın umudu tazedir, Ayla'yı bulacaktır. Kore televizyonunun da zemin oluşturmasıyla adeta bir seferberlik ilan ediliyor.

Türk askerinin üssündeki tek yetim Ayla değildi. Anne ve babasını kaybeden 20 kadar yetim çocuğa da sahip çıkılmıştır. Bütün bu çocuklar için Kore'de Ankara Okulu kurulmuş ve onların bakımları, eğitimleri burada sağlanmıştır. Ankara Okulu 1979 yılında başka bir okul ile birleştirilmiş. Eski bina yıkılmış ve yerine Ankara Parkı yapılmıştır. Öğrencilerin kayıtları, birleştiği okulda tutuluyor ancak bir yangın esnasında bazı kayıtlar yok oluyor. Ne yazık ki Ayla'nın kayıtlarının

da bunlardan biri olduğu öğreniliyor. Bunun üzerine Ankara Okulu'ndaki yetkililerden yardım isteniyor, Ayla'yı tanıyan birisine ulaşılmaya çalışılıyor. Tanıyanlar olsa da şimdi nerede olduğu hakkında bilgilerinin olmadığını belirtiyorlar. Ayla'yı bulma umutları tükenirken 1 ay sonra güzel bir haber geliyor. Ankara Okulu öğrencilerinden olduğunu söyleyen bir adam, Türk askerinin okula getirdiği

Ayla'yı hatırlıyordu. Ve güzel haber. Ayla bulunuyor. O küçük kız, şimdi 60'larında bir kadın. Kullandığı isim "Kim Eunja"dır. Bir çocuk yuvasında çalışıyor. Ankara Okulu'ndan ayrıldıktan sonra iş bulmuş ve evlenmiş. Ayla'nın bugün sahip olduğu tek aile bireyleri, oğlu ve torunları. Kore televizyonu, Ayla'nın kapısını çalıyor. Ayla, neyle karşılaşacağından habersizdir. Ayla'ya fotoğraflar gösteriliyor Ayla hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlıyor. Onca yıl hissettikleri nasıl da ortaya çıkıyor... 60 yıl... Koca bir 60 yılın ardından Süleyman Dilbirliği, Kore hükümetinin aracılığıyla ülkeye davet edilir. Gaziler, buluşmadan bir gün önce şehitliği ziyaret ederler. 60 yıl önce evlerine dönemeyen Türk gençleri bugün bu şehitlikte yatıyor. Hayatını kaybeden 741 gençten 462'si burada.

Ankara Okulu yıkıldıktan sonra yerine yapılan Ankara Parkı'nda, yani 60 yıl önce Süleyman'ın Ayla'yı bırakmak zorunda kaldığı yerde buluşma gerçekleşiyor. Ayla şimdi 60'ın üzerinde olmasına rağmen, sonunda gurur duyabileceği anne ve babasını buluyor. TRT ve Kore televizyonu tarafından çekilen belgesel yıllar sonra yeniden gündeme geliyor ve senaryosu hazırlanarak film haline dönüşüyor."

Hikayeyi dinlerken, izlerken gözyaşlarımıza hakim olamıyoruz. Bilmediğiniz bir ülkenin ormanlık alanında, yol, iz ve dil bilmeden bir savaşın ortasındasınız. Savaşın bütün çirkinliğine rağmen vicdanı dip diri olan Türk askerinin savunmasız, yardıma muhtaç insanlara nasıl sahip çıktığını görüyorsunuz, gururlanıyorsunuz, bir kez daha gözyaşlarınıza hakim olamıyorsunuz. Kilometrelerce uzakta bir yerde bir Türk askerinin ekmiş olduğu sevgi tohumunun nasıl büyüüp dal budak saldığını görüyorsunuz yine duygulanıyorsunuz. Kore ve Türkiye arasında kadim bir dostluğun oluşmasına vesile olmuştur.

*Necda Moralıgil İlk-Ort. Müdürü

ŞİLE'DEN ESEN HOŞ KOKU... MERCANKÖŞK ÇİÇEĞİ

HATİCE ÇELİK*

Mercanköşkerin iki varyetesi yaygın olarak kullanılmakta olup, birisi *Origanum onites* L. (Syn: *O.smyrnaeum* L.) diğeri de, *O.heracleoticum* L. (Syn: *O.vulgare* L. subsp. *hirtum* (Link) Letswaart) dir. Asıl mercan köşk olarak bilinen tür *O.majorana* L. (Syn: *Majorana hortensis* Moench) dir. Çiçekli dal ve yaprakları kullanılan bölümleridir.

Akdeniz havzası bitkisidir. Çeşitli türleri ülkemizde de Trakya, Ege, Marmara ve Akdeniz bölgelerinde yabancı olarak yetişir. Kurak yerlerde, kayalık bölgelerde sıkça rastlanan, çalı görünümüne, hoş kokulu çokyıllık bir bitkidir. Tatlı kekik diye bilinen mercanköşk, ismi ile cismi müsemma bir zerâfetle diğerkkekik türlerine göre daha bir mülayim tabiatlıdır.

Şile adını bir çiçekten almış derler... Çiçek kokulu yemyeşil dağları, berrak mavi denizi, ışı ışıl gökyüzüyle İstanbul'un yakın cenneti olan bu âsude şehre ne de güzel yakışır bir çiçek adı...

Şile adını Yunanca *Philee*'den alır. *Philee* kekik benzeri bir yabancı çiçeği... Şile'nin ismi de, antik Miletos'lu kavimlerden ve onların güzellik ve doğa tutkularından gelir. Miletoslular'ın kentlerini, çevrenin doğal özelliklerinden esinlenerek adlandırdıkları bilinir. Bu ilk yerleşimcilerin, tepeleri renklendiren ve çevreye mis gibi kokular saçan pembe, mor, beyaz çiçekleri görünce, kente kendi dillerinde 'Mercanköşk' anlamına gelen *PHILEE* veya *SHILA* (ŞİLE) adını verdikleri kabul edilir.

Öyleyse bir şehre adını verecek kadar kendini sevdiren bu çiçeği yakından tanımaya değer değil mi...

En çok bilinen adıyla mercanköşk, Farsça'da mercangüş, merzengüş, Latince adıyla *origanum majorana*... "beauty of the mountain"...dağın güzelliği...

Farsçada merzengüş *شوگون زرم* dağın keyfi, 'dağın neşesi' anlamına gelen sözcükten dolayı Türkçeye 'Mercanköşk' olarak geçmiştir.

L a m i a c e a e, Ballıbabagillerden, küçük yapraklı, dağlarda, orman açıklıklarında, kayalık ve kuru yerlerde kök salan; güzel kokulu, beyaz ya da pembe çiçekli, otsu bir bitki, bir yayla kekiği...

Antik çağlardan beri kendisinin mutluluk ve güzellik vermek üzere yaratıldığına inanılan mercanköşkün, anavatanı olan Akdeniz ve Ege taraflarında evlilik törenlerinde, hem mecâzi hem de hakiki bir baş tacı olarak kullanılması da bundandır.

Bazı yörelerde Güveyotu, Keklikotu ya da Mercan Köşkü isimleriyle de bilinir. Koyu yeşil yaprakları kekik gibi aromalı kokar. Haziran ve ekim ayları arasında beyaz, mor ya da pembe çiçeklerle doğayı şenlendirir. Halk arasında çay gibi demlenerek soğuk algınlıklarına karşı kullanılmaktadır. Kekikle karıştırılarak çay gibi içilmektedir. Drog olarak, nefes açıcı, ateş düşürücü, mikrop öldürücü özellikleri yanında bazı kadın hastalıklarına karşı etkilidir. TSE tarafından mercan köşkler için bir standart hazırlanmamıştır.

Romalılar döneminden beri özellikle Orta Avrupa'da kekiğe yakın bir tatta oluşuyla ün salmıştır. Hemen her türlü et yemeğinde, sebzelerde, salatalarda kendine has aromasını özgürce sergiler. Afrodit, mercanköşkün müthiş kokusunu 'mutluluk' simgesi olarak kabul etmiştir. Bir mezarın üzerinde 'Mercanköşk' çıkarsa ölen kişinin ruhunun sonsuza kadar mutlu olacağına inanılmıştır.

Hoş kokusu ve sindirimi kolaylaştırıcı özelliği nedeniyle sofralarda, taze veya kuru, tat verici olarak kullanılır. Mercanköşk bitkisinden; mercanköşk çayı, mercanköşk yağı, mercanköşk tentürü,

mercanköşk merhemi ve mercanköşk kolonyası gibi esanslar, parfümler de üretilir. Ayrıca içeriğindeki tanen ve uçucu yağların zenginliğiyle çok çeşitli ilaçların muhteviyatına girmiştir. Kurutulmuş dalları ve çiçekleri şifa verici olarak kullanılır.Halk arasında MACURAN OTU ve MERCAN GÜÇ olarak da bilinir. İstanbul kekiği, güve otu, İstanbul güve otu ve İzmir kekiği gibi isimler ile anılır. İstanbul ya da Çanakkale mercanköşkü; (*O. heracleoticum* veya *O. hirtum*) denilen mercanköşkü türü ise, Trakya, Marmara bölgesi ve Batı Anadolu'da yetişir.50 cm. kadar boylanabilen çokyıllık bitkidir. Temmuz-ağustos ayında çiçek açar. Yaprakları kekiğimsi kokar. Döktüğü tohumlarıyla çoğalır.

Yaygın olarak yaprakları kullanılan mercanköşk bitkisi, fesleğen, kekik, kuru nane gibi baharat olarak tüketilir. Kurutulan mercanköşk, etli yemeklere eklenir ve aromatik kokusu ile özellikle domatesle hazırlanan salataların soslarına eklenir. Izgarada ve fırında pişirilen balık yemeklerinin üzerine zeytinyağı ile karıştırılarak dökülür. Lahana, havuç ve pırasa gibi sebzeler ile yapılan yemeklere de konan bitki, fırında yapılan tavuk yemeklerine eklenir ve çorbaların içine baharat olarak katılır.

Çok eski çağlardan beri süren bir gelenekle, ayrıca fitoterapötik özellikleri ile de doğal tıbbın

vazgeçilmezlerindedir. Teskin edici özelliği başta olmak üzere, sindirimle ilgili sorunlarda, üst solunum yolu hastalıklarında ve özellikle dişi üreme sistemi üzerinde olumlu etkileri olduğu kabul edilen mercanköşk çiçeği, ağır, salçalı yemeklerde de hafifletici ve lezzetlendirici unsur olarak da sıkça kullanılmaktadır. Gıda sanayinde de kullanılan mercanköşk, sosisin içine ve pizza sosuna eklenir. Özellikle Güney Avrupa mutfaklarında yaygın şekilde tüketilen mercanköşk, Gürcü mutfağına özgü yemek soslarında kullanılması ile meşhurdur. Yemek yapımı dışında şifalı bitki olarak da tüketilen mercanköşk, halk arasında çay ve merhem yapımında kullanılır.Bütün bunların dışında farmakolojik özelliği olmasıyla ünlü, mercanköşk otundan homeopatide (tamamlayıcı tıpta) 'origanum majorana' adı ile anılan tentür elde edilir. Homeopatik ilaçlar henüz Türkiye'de üretilmiyor ve satışı yasal olmasına rağmen eczanelerde yaygın olarak bulunmuyor ancak önümüzdeki yıllarda Türkiye'de de yaygın olarak kullanılacağına inanılıyor.

*Şifalı Bitkiler, Flora ve Sağlığımız, OVAK yayını

*Şile Gezi Rehberi,2017

*<https://atib.ogm.gov.tr>

*Şile Oya Ali Osman Keçiçi Sosyal Bilimler Lisesi Müdür Yard.

KİM ENGELLİ?

Mehmet ÖZDEMİR*

Ben dünyada biriciğim. Benden başka ben yok. Benim gibisi çok ama tam olarak bir ben yok. Bu herkes için böyle tabi ki. Hepimiz çok özeli. Hiç birimizden bir tane daha yok. Bizi özel yapan da zaten bu biricikliğimiz. Aynı olsaydık bir özelliğimiz kalmazdı herhalde. Hepimizin boyu, kilosunu, göz rengi, saç şekli, parmak izi, göz retinası, neyi varsa birbirinden farklı. Fiziksel olarak nasıl birbirimizden farklıysak ruhen de, zihnen de farklıyız. Kalben; inançlarımız, duygularımız, beğenilerimiz, nefretlerimiz, sevgilerimiz farklı. Zihnen de ilgilerimiz bilgilerimiz farklı. Anne babamızı, ırkımızı biz seçmedik. Doğum günümüzü biz belirlemedik. Cinsiyetimize biz karar vermedik. Yaratılış olarak hepimiz eşitiz. Ateşten yaratılan insan yok. Hepimiz çamurdan yaratıldık. Farklılıklarımız olmasa hayat ne kadar monoton, insanlar ne kadar sıkıcı olurdu. Endemik bir bitki gibiyiz yani. Kendimizin son örneğiyiz. Aramızda farklılık derecesi fark edilecek kadar farklı, engelli diye sınıflandırdığımız kişiler de var tabi. Örneğin; gözleri görmeyenler, kulakları duymayanlar, ayağı olmayanlar, geç ve güç öğrenenler. Yaratılışta eşit olduğumuz, engelli diye de ayırdığımız insanların aslında bizim gibi tek ve biricik olduğunu unutmamalıyız. Bizler ne kadar değerliyse onlar da o kadar değerli. İnsanı değerli kılan fiziksel ya da zihinsel özelliklerinin iyi olması mı, yoksa insani ve ahlaki değerlerinin iyi olması mı?

Eğer bir işi başarabilme açısından değerlendirme ya da sınıflandırma yaparsak o zaman soruyorum:

- *Hiç resim çizemeyen mi engelli yoksa gözleri görmediği halde müthiş resimler çizebilen Eşref Armağan mı engelli?
- *Hiçbir müzik enstrümanını çalamayan biri mi engelli yoksa çok iyi derecede bağlama çalan Dawn Sendromlu Çağatay Aras mı engelli?
- *Tekerlekli sandalye yarışmasında arkadaşı düştü diye birinci olacakken yarışını bırakıp arkadaşına yardım eden fiziksel engelli mi engelli. Yoksa birinci olabilmek için arkadaşını düşüren mi engelli? Kalbinde sevgi olmayan mı engelli yoksa ayakları olmayan mı engelli.
- *Zihinsel engelli belki okuyamayabilir, matematik öğrenemeyebilir ama yere düşen birinin acısını anlar. Gözleri görmeyen kalbiyle görür. Kulakları duymayan kalbiyle duyar.

Çünkü duygularda engel yoktur.

İnsanın vicdanı engelli olmasın. Kalbi engelli olmasın. Ruhu engelli olmasın. Sevgi engelli, merhamet engelli olmasın. Can da engel olmaz.

*Özel Büro

HER İNSANIN HAYATTA YAPAMADIKLARI VAR

Bu Bizi
Engelli mi Yapar?

İNSANIN FARKLI BOYUTU VE GÜZEL AHLÂK

Dünyanın en güzel duygusu, başkaları tarafından sevilme, aranan bir insan olmaktır. Başkaları tarafından seilmeyi beklemeden, başkalarını sevmeye daha fazla zaman ayırabiliriz. Siz başkalarını sever, başkalarına yakın olursanız, onlar da sizi sever, size yakın olurlar.

Hasan Basri YAZICI*

Başkalarının sevgisini kazanmak için önce kendinizi severek, kendinizle iyi bir iletişim kurarak işe başlarsınız. Kendinizle iletişim kuramaz ve sıkıntı yaşarsanız, hayatınızın en zor günlerini yaşarsınız. Kimsenin sizi sevmediğine ve kimse tarafından sevilmediğinize inanmaya başlarsınız. Sabahları yatağınızdan zor kalkar, uykusuz ve yorgun olduğunuzu hissedersiniz.

*“Şafak vakti kanatlanmış bir gönülle uyanmak,
Ve bir sevgi gününe daha, teşekkürle uzanmak..
Sessizce çekilmek öğle vakti, sevginin vecdini duymak,
Akşamın çöküşüyle de eve huzurla dönmek..
Ve uyumak, kalbinde sevgiliye bir dua,
Ve dudaklarında bir şükür şarkısıyla...”*

(Halil Cibrin)

İnsan, kendisiyle ilgilenmeden temel ihtiyaçlarını karşılayamaz. Başkalarının da kendisine iyi bakmasını bekleyemez. Hayatın bir kuralı var, hiç vermeden almak olur mu? Vermeden sürekli alacağımız bir dünyada yaşamıyoruz. Olgun insan, başkalarının hayatına katkıda bulunur, başkaları için bir şeyler yapar.

Kendimizi sevmezsek başkalarını da sevemeyeceğimize göre nasıl mutlu yaşarız? Mutluluğumuz için önce kendimizi sever, kendi benliğimizle ilişki kurar, benliğimizi kucaklarsak başkalarının da bunu yapmasına izin vermiş oluruz. Dikkatinizi kendinize ve sevdiklerinize çevirirseniz başkalarının da sevgisi ve ilgisi üzerinizde olur. Bu şekilde hayatınızda büyük değişimin başladığını, mutlulukların dalga dalga geldiğini ve her şeyin öncesinden çok daha farklı olmaya başladığını görürsünüz.

Sadi'nin ifadesiyle; **“Sahrayı okşayan bu hayat, bu varlık eser, geçer gider. Açlık, tatlılık, hoşluk, iyilik, kötülük, güzellik ve çirkinlik hepsi gelir, geçer. Geçer gider de bir şey kalmaz. Zalim bize zulmettiğini sandı, zulüm geçer gider ama bu zulmün yükü zalimin boynunda ve omzunda ebediyen kalır.”**

(Aslanhan, s. 42)

Gençlik, güzellik, mal-mülk, en cazip makamlar ve ihtişam, bir gün elinizden uçup gider. Yaptığınız iyilikler, kazandığınız kalpler ve güzel hatıralarla var olursunuz. Yalnız, hayatına dokunduklarınızda yaşarsınız. Yaşadığımız dünya etrafımızda dönerken, yer kürenin bir yerinde kendilerini severek hayatın sunduğu nice nimetlerden faydalanan birileri her zaman olacaktır. Dünyada hepimiz için yaşanmaya değer bir yer vardır. İnsanlar birbirlerini sevdiğinde güvensizlik ortadan kalkar, dostluk gelişir. İnsanın iç huzuru sağlamanın

yolu, kendini kucaklamasından, kendini sevmesinden geçer. Bu sevgi, insanların gönlünü kazanmayı ve birçok başarıyı kendiliğinden getirecektir.

Biz, kendimizi sevdiğimiz kadar da başkalarını severek, başkalarının hayatına dokunarak yarınlarda var olabiliriz... Bunun için de öncelikle güzel ahlâklı olmak gerekmez mi? Malumalınız peygamber efendimiz bir hadisinde, “Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim” demiştir.

Güzel bir ahlâka sahip olmak kolay gibi görünür, ama kolay değildir. Hatalardan uzak durabiliyor muyuz? Ne kadar ahlâklı, doğru, dosdoğru olursak, mutluluğa o kadar yakın oluruz. Ahlâk; huy, tabiat, soy temizliği, insanın manevi nitelikleri, tutum ve davranışları anlamına gelir. Yanlış alışkanlıklar, yanlış arkadaşlar, takıntılar ve cehalet insanı ahlâklı kalmaktan ve mutluluktan koparıyor. Sürekli hata yaparak mutlu olunamaz. Güzel ahlâka sahip olmanın yolu; kendini geliştirmek, iyi insanlarla arkadaş olmak, yalandan uzak durmak, haramdan uzak durmak, kötülüklerden uzak durmak ve hep iyi kalmaktan geçer.

Ahlâkın bir ilkesi bir kökü vardır. “Sana yapılmasını istemediğini, sen de başkasına yapma.” Kolay gibi görünür ama kolay değildir. Sen başkasına kötülük yapmıyorsun, bu yetmez. Sizin yüzünüzden olmazsa da başkalarının birisine kötülük yapmasına kayıtsız kalmazsınız. Başkalarının yaptıkları kötülüklerle engel olmanız gerekmez mi? Siz kötü olmak istemezsiniz. Başkalarının da kötü olmasına katlanamazsınız. Kendinizi başkasının yerine koyarak, empati yaparak onu anlayabilirsiniz. Başkaları tarafından yapılan kötülükleri engelleyerek hayata katkı yapabilirsiniz. Ahlâklı olmak, ahlâklı kalmak kolay değildir.

İyi insan, ahlâkı iyi olan insan demektir. Allah, sevgili peygamberimizi iyi ahlâk üzerine yaratmıştır. Onu iyi anlayarak, iyi tanıyarak, var olan değerlerimizi koruyarak, iyi davranışlarla beslenerek ahlâklı kalabiliriz.

İyi ahlâklı insan; kimseye yan gözle bakabilir mi? Kimseye kötülük yapabilir mi? Kimseyi incitebilir mi? Kaba, hoşgörüsüz olabilir mi? Olamaz diyorsanız, iyi bir insansınız. Şu fâni âlemde kimseyi kırmaya değmez. Hayat çok kısa üzülmeye ayıracak zamanımız yoktur. O halde; konuşurken, düşünürken, davranırken hep güzellikleri aramanız dileğiyle...

*Şile İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü

Gözlerimin önünde yavaş yavaş süzülüğünü hissettiğim harfleri bir araya getirip anlamlı birkaç kelime oluşturmaya çalışan zihnim, düşüncelerimi toplayabilmeme imkân vermiyor, su üstündeki bulanık yazılar misali anlık hislerimi darmaduman ediyordu. Hisler, bir müddet varlığını gösteriyor ve ardından göz açıp kapamalık bir zaman diliminde yok oluyordu lakin varoluşuna tanık olan gözlerim, suyun buharıyla arşa doğru yükselen harflerin fütursuzca özgürlüğe kavuşmasını izlemekten kendini alıkoyamıyordu.

Dakikalardır oturduğum tüyler ürpertici soğukluktaki mezar taşında, gözlerimle etrafı kolaçan ederken, aslında beni tutsak eden düşünce ve hislerimden başka hiçbir şeye odaklanamadığımı fark ederek avcuma biraz toprak aldım. Toprak; avuç içimdeki çizgilere, vakti zamanında babamın geceleri bana uyumadan önce okuduğu masalların satırlarını dokurken su çalkalandı, çalkalandı... Gözlerimin odaklandığı noktada geçmiş, sudaki yansıma gibi tekerrür etmeye başladı ve yedi yıldır kum saatinin akan kısmından yavaş yavaş süzülerek gündüzlerimi geceye, anılarımı kâbuslarımdaki olağandışı varlıklara çeviren zaman; bir kalp atışlık sürede durdu işte o an. Çünkü bugün ayın on üçüydü... On üç Kasım...

Avuç içimde ufalanarak bana geride kalan boşluğun saf ve sert küf kokusunu yadigar bırakan toprak; seneler öncesinde neşeyle bakabildiğim, ta göz bebeğine kadar ulaşmış "Kızım" kelimesini çocukken sessiz kahkahalarla zıplayarak atlattığı ipe ve de şu an o ipin ilmeğini ruhumdaki çürümüş bedenlere düğüm attıran, koyu kahve gözlerini anımsatmıştı. Rengini, tonunu ondan aldığım gözleri...

Sonra bir anı patlak verdi zihnimin mayın tarlasında; Sahaflar çarşısında birliktedir... Kitap sayfalarının kokusu, şu anki yaşıma (17) usul usul varlığını üflüyormuşçasına etrafımı sarıyor. Yanımdan geçip gidenlerin sadece kıyafetlerini inceliyorum o zamanlar... Şimdiki gibi gülüşünün altında yatan manaları veya bir yere yetişirken ki telaşını çözmeye çalışmıyorum. Pembe eteğimin pilesi uçuşurken minik ellerim bir kitaba gidiyor alelade; yaşıma uygun olmayan bir kitaba... Babam başını olumsuz anlamda sallıyor, Küçük Prens' i uzatıyor bana doğru. Şu yaşıma kadar hep en sevdiğim kitap olsa da o zaman diretiyorum biraz, elimde avcumda olabilecek en güzel anılarımdan birinde nefesini hissedebilir şekilde küçük bir anlaşmazlık oluyor aramızda... Şimdi olsa... Ah, şimdi olsa her dediğini tereddütsüz, sorgusuz, sualsiz yapardım oysaki... Sonra... Sonra, kazanan o oluyor, sanki benim inadım üstün gelmiş gibi de bir şekilde mutlu etmeyi başarıyor işte.

Bu anıyla birlikte diğer anılarda zihnime katmer katmer diziliyor. Suyun üzerindeki harflerin birbirine karışıp

birer düğüm olduğunu hissediyorum adeta. Cümleler, kelimeler, hatta duraksamak için aralara konulan virgüller bile pek fazla olmayan hatıralarımıza batıyor... Gözyaşlarımın timsali... Özlem ve hasret duyguları, gülün kökünde dallanıp budaklanırken tozlu raflara konulan her kitabın zihnimin içinde karıştırılmasının ve hızlı hızlı çevrilen sayfalarının o anki hışırtı sesini duyabiliyordum. Salıncakta beni sallarken sırtımı döven saçlarımın ve parkın sesine ses kattığını düşünmek istediğim sessiz kahkahalarımın anlam kazandığı bir zaman diliminin olduğu kavanoz, hızla yere düştü zihnimin koridorlarından birinde. Parkta kaydırağa koşarken peşimden koşuşunu, gelip sarılmasını anımsamamla kalbimde oluşan his, yerlere serildi kavanozun düşmesiyle birlikte.

Akşam güneşi gökyüzünü kızıla boyamışken gecenin henüz laciverte çalmayan koyu mavisini, ruhumdaki katran karası lekelerle bulaşmışçasına hissettiren semaya başımı hafifçe kaldırarak baktım. Yağdığını daha önce fark edemediğim, yüzüme doğru çiseleyen yağmurun, düşüncelerimi de zihnimden alıp beraberinde toprağa götürmesini diledim. Ama yalnızca diledim... Sanki anılardan bir çığ oluştu dileklerimin ucunda. Çığ büyüdü, büyüdü... Koskoca mezarlığın ortasında yalnızlığım boğazımda takılı kalırken gözümü sımsıkı kapatıp açmamla koca bir duvara toslamış gibi hissettim. Bu toslamanın etkisiyle etrafa yığılan karların soğukluğu adeta duygu silsilelerime karışmıştı. Duygularım, gözlerini yummuş, sayarken; mantığımı, saklandı çocukluğumun saklambaç oyununda.

Seneler ayaklarımın dibindeki su gibi birikirken beni dehşete düşüren krizleri beraberinde getirirse de özlemimi ve kimsesizliğimi göz ardı etmeye çalışarak kelimeleri sürekli yuttum bir şekilde. Avcumun içindeki toprak dakikalar geçtikçe yok olmaya yüz tutarken 'Bana bir masal anlat baba' şarkısının nakaratı eşliğinde insanlara ördüğüm duvarın tuğlalarının uzun zaman önce yıkılmaya başladığını fark ettim.

Bir rüzgâr esti ansızın. Tuğlaların her biri, belki de içimde bir yerlerde hala nefes alan pembe etekli kız çocuğunun başına yıkılıyormuşçasına irkildim rüzgârla. Bakışlarımın boş mu yoğun mu olduğunu bilemesemde kendime gelmek istedim o an, daha kendimin ne, kim olduğunu bilmeden... Tümcelerimdeki harfleri etrafın dağınıklığında bertaraf olmuş şekilde görmek, içimdeki çocuğu hüzünlendirse de andan soyutlanıp adımlamaya başladı zihnimde. Adımlarımın takip ettiği yolda, hatırlayamasamda annemin anlatımlarıyla hayal edebildiği bir anı daha canlandı özene bezene yazılmış bir piyesi gözler önüne serercesine...

Piknik yapıyoruz birlikte. Son senelerinde kavgası bol olsa bile huzur kokan evimizin bahçesinde... Daha yeni yeni

adım atmaya çalışıyorum o zamanlar. Annem gülen yüzündeki o samimiyeti hiç kaybetmemiş; gözünün içi parlıyor sana doğru gelmeye çalışan beni gördükçe... Düşüyorum ve emekleyerek devam ediyorum... Ama şuan ne kadar devam edersem edeyim gelemediğimi bilmek ruhumu tekrar tekrar kasvetli havalara sürüklüyor baba...

Emeklemelerinin ne ara adımlara dönüştüğünü fark edememiştim, ruhum üşüdü adeta güçsüzlüğümde. Rüzgâr yüzüme yüzüme vurdu sanki babasızlığı. İçim titredi. Keşke dişlerimi zangır zangır titretecek soğuk olsaydı da bu denli ıssızlıkta boğulmuşken böylesine üşümeseydim yokluğunda. Yokluğun çok ıssız baba... Çok soğuk... "Keşke düşüncelerin seline kapılmış giderken suyun beni sürüklediği yerlere hırçın hırçın çarpmayı bırakıp seninle saatlerce konuşabilsem be baba..." cümlesi ayna karşısındayken ardıma baktığımda gördüğümü zannettiğim silüetler gibi varolup yok oldu sanki göz açıp kapamalık bir zaman zarfında. Hislerimi, düşüncelerimi yakıp yıkan bu yere gelsem de tek bir cümle kurmaya yüzümün olmamasının yanı sıra bana kırgın bir şekilde, benden; bizden gitmendi asıl zihnimi ve kalbimi alev topuna döndüren... Keşke konuşabilsem baba... Çığlık atmak istiyorum artık...

Beynindeki gün geçtikçe büyüyen; belki de benim geleceğim için düşündüğün güzel hayallere sarmaşık misali dolanan tümör kurduğun belkili cümleleri, keşkeli günleri, umarımli hayalleri yangına çevirmişti, biliyorum.

Ateş, küllenmeye doğru adım adım ilerlerken üzerine savurduğum keşkeli sayfaların birkaç parçasında bile hissedebiliyordum özlemimi. Hissetmek bu denli yakmamalıydı canımı baba... O parçaların kara isine rağmen birkaç cümle seçebiliyordu ruhum. Annem ve seninle birlikte küçük evimizin mutfağında şen şakrak hallerimiz... Sohbetlerimiz... Beni okula götürdüğün zamanlarda minik elimle parmağını tutmam... İlk baba dediğim o an... Babam iyiki var dediğim o anlar... İyiki senin kızınım diye düşündüğüm zamanlar... Ses tellerimin hasar gördüğü o kaza... Daha sonra hiç baba diyememişim...- Lal olduktan sonra her ay gelip içimden konuşmalarım... Düşüncelerim... -

...Bir sürü cümleyi böyle sıralayabiliyor olsam da aklıma son zamanlarımızda ettiğimiz kavgaların geliyor olması kalemimi duraksatıyor baba... Kalemimin ucu gün geçtikçe katran karası bi hal almaya başlıyor.

Elimdeki toprağa bakıyorum. Özlüyorum baba... Annemi sensiz bırakmışken bir de bensiz bırakmam düşüncesi

olmasa çoktan gelmişim yanına. Biliyorsun zaten hiçbir zaman alışamadım şu soluk alıp verme telaşına... Ben bu telaşı düşünedururken ruhumdaki tüm açık renkleri benliğine karıştırıyor gökyüzü; hava kararıyor... Suyun dibini göremiyorum... Düşünceler, hisler dilimin altında büyüdükçe büyüyen bir çığ sanki. Oysaki kalbimde ve zihnimde olduğunu düşündüğüm ateşin bu çığı eritmesi gerekmez mi?

Bu sorunun altında kaldığımı anlayarak ağlamaktan şişmiş gözlerimin boş bakışlarını toprağa dikmeden önce çalan telefonumu açıyorum uyuşuk hareketlerle... Saatlerdir zaman kavramını unutmuş olmamın gebe olduğu hisle saate takılıveriyor aklım kısa bir süreliğine. (20.08)

Alo diyemiyorum... Dinliyorum yalnızca... Ekranda gördüğüm yazıyla annemin kadife sesini duymak için bekliyorum ama hayatımı bitirecek olduğunu o an bilmediğim bir başkasının sesini duyuyorum. "Alo, Masal Hanımla mı görüşüyorum? Alo? Ses versenize hanımefendi. Alo? Şile Devlet Hastanesinden arıyorum. Anneniz bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Kime diyorum....."

Toprakta takılı kalan gözlerimin önünden harfler süzülürken hiçbirine dokunamıyorum. Suyun dibi çalkalana çalkalana bir sel oluyor düşüncelerimden... Anılar birbirlerinin üzerine devrilirken içimdeki kız çocuğu dışardan gözlemlere inat üstünü başını yırtıp çığlıklar atıyor. Baba bugün on üç Kasım... 'Annem' kelimeside boğazımda takılı kalan bir çığlık oluyor. Dilbaz sukünetime karşın lal oluyorum yine. Çığ büyüyor; tüm bedenimi kaplıyormuşçasına, konuşamıyorum... Zaten titrek, cılız bir sokak lambası gibi gidip gelmekte olan hislerim lambanın bir anda kapanmasıyla etrafı karanlığa boğuyor; hissizleşiyorum... Avcumdaki toprak nefesimi lime lime ediyor. Bugün on üç Kasım ve ben de babamın mezar taşında kulağımda annemin ölüm haberiyle ölüyorum...

*Şile Oya-Ali Osman Keçici Sosyal Bilimler Lisesi 10. Sınıf Öğrencisi

BUĞDAY FİLMİ ÜZERİNE

Ayla ERGEN*

Özet ve Detaylar

Cemil, parlak kariyerini bırakıp, yorucu şehir hayatını terk ederek modern hayata sırtını dönmüş bir bilim insanıdır. Ölü Topraklar bölgesine yaptığı yolculukta yolu tohum genetiği uzmanı Profesör Erol Erin ile kesişir. Yola yeşertecekleri tohumları aramak için çıkan ikilinin hayatı bambaşka bir hal alacak, Erol'un bugüne kadar öğrendiği her şey değişecektir.

Filmin senaristliğini ve yönetmenliğini Semih Kaplanoğlu üstleniyor.

Vizyon tarihi: 23 Kasım 2017 (2s 8dk)

Yönetmen: Semih Kaplanoğlu

Oyuncular: Jean-Marc Barr, Grigoriy Dobrygin, Cristina Flutur

Tür: Bilimkurgu, Dram

Ülke: Türkiye, Fransa, Almanya, İsveç, Katar

BUĞDAY

YAZAR VE YÖNETMEN
SEMİH KAPLANOĞLU

Semih Kaplanoğlu'nun Buğday filminin üzerine konuşulacak çok şey var. Gerçekten çok güzel bir film. Sinematografik açıdan kaliteli. Çekimlerin perspektifi Kubrick ve Tarkovsky filmlerini hatırlatması açısından filmi son derece başarılı yapmıştır ama bu film tamamen Semih KAPLANOĞLU'nun kendine has üslup ve anlatım dili olan özel bir filmidir.

Yönetmen bu filmde izleyeni büyümlü bir aleme götürüyor. Ayrıca bu film insanı içine çekiyor ve siz sanki filmin içinde yaşıyorsunuz Siyah beyaz çekim filme ayrı bir anlam yüklemiş. Evrensel oluşu Türk sineması açısından önem arz ediyor. Oyuncu seçimi özenli ve isabetli.

Filmin konusu ağır ilerliyor gibi görünse de bir o kadar anlaşılır, akıcı, izleyiciyi sıkmadan filmin ilerleyen bir film. Sinemaya gidip izleyemeyenlere DVD'sini mutlaka almalarını tavsiye edebileceğim ders ve arşiv niteliğinde bir film. Hayatın asıl kaynağı olan hava, su, toprak üçlemesinden oluşan ve bu üç elementin insanoğlunun en değerli besin kaynağı olan filmin ana teması buğdayın, kâinatın yaratılışından bu yana serüvenini en güzel biçimde anlatıyor. Buğdayın tasavvufi açıdan anlatıldığı sır, buğdayın ortasındaki çizginin Elife benzetilmesi mana açısından önemli bir ayrıntı. Günümüz insanının doğaya verdiği zararın sonrasında insanlığı ne kötü felaketlerin beklediğinin de en güzel ifade edilışıdir Buğday filmi. Kendi iç dünyamızda dev şirketlerin genetiği ile oynadığı ürünlerin sorgulamasını yapıyoruz. Toprağın yok oluşu, her şeyin sentetik ve yapay hale gelip, temiz su kaynaklarının yok oluşu, suyun asitle karışarak yavaş yavaş kendimizi nasıl zehirlediğimizin anlatıldığı bu filmin konusu, buğdaya felsefi açıdan farklı bir bakış açısı kazandırıyor bize.

Kuran-ı Kerim’de yer alan Kehf suresinde geçen Hz. Musa ile Hz. Hızır’ın kıssasına da değinilmiş. Bana göre tasavvuf anlayışının filmde işlenişi son derece evrensel olduğundan bu filmin dünyanın her ülkesinde rahatlıkla kabul göreceğine inanıyorum. Film müziğinin doğal seslerden oluşması, başak tarlalarının doğal sesi ayrı bir güzellik katmış filme. Bilim kurgunun, hayatın içindeki gerçekliğin ve tasavvufun aynı anda bir bütün olarak ve uyum içinde işlenişi ayrıca filmin akıcı izlenmesini sağlıyor. Bir avuç toprağın ve buğdayın ne kadar kıymetli olduğunu anladığımız bu filmin son sahnesi de çok etkileyici... Karınca... Bin bir zorlukla türbeden çıkarılan ve taşınan toprak... Karınca yuvasından çıkan bir avuç doğal buğday....

Son olarak diyebilirim ki Allah’ın bize sunduğu doğal nimetlerin insan oğlu tarafından nasıl bozulduğunu sorgulatan ve ekolojik sistemin dengesini bozmamak için nasıl bir yol izlememiz gerektiğini izah eden güzel bir film.

Nefes mi, Buğday mı sorusu insanı derin düşünceye sürüklüyor. Semih Kaplanoğlu karmaşıkmiş gibi olan bu sorunun cevabını izleyiciye bırakıyor. Ben ise bu soruya her ikisi de diye cevap vermek istiyorum.

Kaynak: <https://gezegenbusbutun.wordpress.com>

<http://www.beyazperde>

<http://www.mucerret.com>

* Necda Moralıgil İlk-Ortaokulu Müdürü

Bakışları her zaman çevik, vücuduna inat...Bir minderin üzerinde veya yumuşak bir şiltenin üstünde hep uyur vaziyette...Biraz yaklaşıncamüzik aletini andıran mırıltıları gelir kulağa...Siyahı, alacalı, beyazı, uzun tüylüsü, tüsüzü bu ilginç canlının insanın en iyi dostlarından biri olduğunu söylesek. Eskiden her evin vazgeçilmez olan kediler bir çok yazarın da kalemine sokularak sevgi istemiş ve başarılı da olmuş bence.. Minik bir yavru kedinin kandıramayacağı kalp yok gibi. Kedi fobisi olanların yanında onları en iyi dost belleyenlerin sayısı da azımsanamayacak kadar fazla.

Bu yazımızda kedileri olan yazarlarımızı ve eserlerinde geçen kedilerle ilgili bölümleri derledik sizlere.

Peyami Safa'nın meşhur eseri Fatih-Harbiye eserinden bir bölüm. Doğu-Batı çatışmasının anlatıldığı, harika benzetmelerin yer aldığı Neriman ve babasının aralarında geçen konuşmaya kulak veriyoruz:

"Neriman düşündü ve bir anda şarklıların kedileri garplıların köpekleri niçin bu kadar sevdiğini anladı. Hıristiyan evlerinde köpek ve Müslüman evlerinde kedi bolluğu şundandı: Şarklılar kediyeye, garplılar köpeğe benziyorlar! Kedi yer, içer, yatar, uyur, doğurur; hayatı hep minder üstünde ve rüya içinde geçer; gözleri bazı uyanıkken bile rüya görüyormuş gibidir; lâpacı, tembel ve hayalperest mahlûk, çalışmayı hiç sevmez. Köpek diri, çevik, atılgandır. İşe yarar; birçok işlere yarar. Uyurken bile uyanıktır. En küçük sesleri bile duyar, sıçrar, bağıırır.

Şark ve garbı temsil eden bu iki remiz, Neriman'ın zihninde iki zıt âlemi o kadar müşahhas bir hale getirdi ki epey zamandan beri kendi kendine halletmeye çalıştığı muammaların birçok anahtarlarını bulur gibi oluyordu; büyük bir kültürü olmayan Neriman, ancak bu basit remizlerin ziddiyetleri arasında mukayeseler yaparak, kendine göre bazı fikirlere daha sahip olmaya başlamıştı.

Hemen bu fikrini babasına söylemek istedi ve alacağı cevabı merak etti. Fakat babasıyla hiç buna benzer mevzularda konuşmamış, ona hiçbir mülâhazasını, fikrini açmamıştı. Zekâsının bakir ve

mahrem bir tarafını göstermek isterken babasının karşısında soyunacakmış gibi utanıyordu. Fakat soracağı şey, epey zamandan beri, babasıyla kendisi arasında çıkan ve henüz hiç münakaşa edilmeyen hayatî meselelerle karıştığı için ehemmiyetliydi.

Epeyce tereddütten sonra nihayet söyledi:

-Bakın, dedi, Gülter de uyuyor, Sarman da.

Faiz Bey başını kitaptan kaldırdı ve gözlüğünün üstünden kızına baktı. Bu sözlerin bir mukaddime olduğunu anlamayarak tekrar gözlerini kitaba indirirken, Neriman söylemek istediği şeyleri unutmaktan korkarak hem de neticeyi çabuk almak isteyerek, sinirli bir acele ile anlattı:

-Sadece onlar uyumuyorlar, bütün Fatih uykuda. Ne düşündüm bilir misiniz?

Neriman, mütalâasını beyan etmek sırası gelince biraz kızardı ve Faiz Bey'in alâkası arttı.

-Ne düşündüm bilir misiniz? Bütün bu semt, Müslümanlar...

Biraz düşünerek kelimeyi buldu:

-Bütün Şark kedilere benziyor...

Bu mülâhaza Faiz Bey'i güldürmüştü. Takdirle istihzadan hangisine maruz kaldığını anlamayan Neriman şaşırıp ve büsbütün kızarak cesaretle devam etti:

-Garp da köpeklere benziyor.

Durdu. Söylenecek fazla bir şey bulamıyordu. Halbuki pek çok şeyler düşünmüştü. İzah etmek lâzım. Gene şaşırıp. Faiz Bey'in bir suali bu izahı istedi:

-Ne gibi?

Faiz Bey gözlüğünün üzerinden kızına hiç inhiraf etmeyen bir dikkatle bakıyordu. Ömründe ilk defadır ki Neriman'dan bir mütalâa dinliyordu.

Neriman devam etti:

-Şark da işte böyle miskin, uykucu, lâpacı... Bakın şimdi her taraf uyuyor. Bir de şimdi Beyoğlu'na çıkın... Ortalık mahşer gibi... Herkes ayakta, uyanık...

Faiz Bey hafif bir acılık ilâve olan tebessümüyle başını salladı. Aylardan beri kızının zihnini işgal eden bu meseleyi seziyordu. İşte bu gece, keyfiyet ap-âşikâr meydana çıkıyordu. Hayret etmedi ve bu mevzuda kendisine söz söylemek fırsatı çıktığı için memnun oldu, aceleye lüzum görmedi ve kızının bütün fikirlerini anlamak için sordu:

-Garplılar niçin köpeğe benziyorlar?

-Çünkü onlar daima uyanık, uyurken bile uyanık... Çalışıyorlar, kazanıyorlar, iyi yaşıyorlar.

Faiz Bey bir daha güldü; lâtifeci şahsiyetini ihtiyar yüzünün vakarında gizleyerek sordu:

-Şimdi bu Satman fena mı yaşıyor? Bak senin kucağında mışıl mışıl uyuyor.

Neriman da güldü:

-Ama biz olmasak açlıktan geberir.

-Köpekler de sahipleri olmasa açlıktan ölmezler mi?

Kızını daha fazla üzmemek istemeyen Faiz Bey ciddileşti ve müstehzi suallerinin cevabını beklemeyerek söyledi:

-Güzel bulmuşsun, dedi, filhakika şarklılar kedileri, şarklılar da köpekleri bunun için severler; şarklı tembel, garplı da çalışkandır. Fakat gel seninle bu muammayı birlikte halledelim. Acaba her oturan adam tembel, her koşan adam çalışkan mıdır?

Neriman'a baktı ve cevap vermesini beklemeyen devam etti:

-Kimi adam vardır ki sabahtan akşama kadar oturur ve düşünür. Onun bir hazine-i efkârı vardır, yani fikir cihetinden zengindir; kimi adam da vardır ki sabahtan akşama kadar ayak üstü çalışır, mesela bir rençper, fakat yaptığı iş dört tuğlayı üst üste koymaktan ibarettir. Evvelki insan tembel görünür velâkin çalışkandır, diğer insan çalışkan görünür velâkin yaptığı sudandır. Zira birisi maneviyat ile, zihin gayretiyle yapılan iştir; öbürü vücut ile, bedenle yapılan iştir. Maneviyat daima daha âlidir, vücut sefildir. Yapılan işlerin farkı da bundandır.

Peyami Safa (Fatih-Harbiye, s. 1)

Türk Edebiyatında durum hikayesinin öncüsü Sait Faik Abasıyanık'ı es geçmek olmazdı. Hayatın içinden çıkıp gelen Sait Faik hayatı resmederken de bir o kadar doğaldır. Onun betimleyemeyeceği bir şey var mıdır acaba? Sokağımızda, evimizde, ayaklarımızın dibinde dolanan pisicikler de onun kaleminden ve gözünden en doğal haliyle edebiyatımızda yer almazsa olmazdı. Sait Faik bir kediyle dostluğunun nasıl başladığını "Bir Kıyının Dört Hikayesi" adlı öyküsünde şöyle anlatır:

"Kedilerle ahbablığım şu şekilde başladı:

Bir akşam rıhtım boyunda yalnızca geziniyordum. Kalabalıktı. Kızlar delikanlıların koluna girmişler, kızların kollarına girmediği gençler, gürültülü ve şarkılı erkeksiz kızlara laf atarak geçiyorlardı. Rıhtımın kenarında mehtaplı denize gözlerini dikmiş kediyi görmüştüm. Fakat kediden çok insanlara baktığım için, bir zayıf kedinin denizin mehtaplı suratında ne düşündüğüyle alakadar değildim. Futbolcu gençlerden biri zebun kediye bir şut çektii. Kedinin denize doğru uçuşunu gördüm. Üç adım öteye düşmesiyle zıplaması bir oldu. Hayret içinde durakladım. Kedi ayaklarının ucundaydı. Bir lastik top çevikliğiyle denizin yüzünden sıçrayıp ayaklarının ucuna düşen kedi alakadar olunmayacak mahluk muydu? Bu harikulade aksülamelin, karşısında sporcu çocuk da hayret içinde kalmakla beraber bir ikinci defa kediye hücum etmek istedi. Fakat kedi, ayaklanma kafasını sıcak ve samimi hareketlerle sürüyordu. Sporcu gözlerine baktı, güldü. Fikrinden vazgeçti, arkadaşlarına iltihak ettim. Ayaklarıma sürtünen hayvanı okşadım. O müsterih, rıhtımın kenarına çekildi. Tekrar denizi süzmeye başladı. Sonra rıhtımın cezirle suları çekilmiş kıyısına indi. Oradan bir kaplan hızıyla denize atıldı. Ağzında bir balıkla çıktı. Gözleri bende, homurdanarak yedi. Bana öyle geldi ki, elimi ağzındaki balığı almak için uzatsam kedi, yarı yarıya unuttuğu vahşetini, iptidai vahşetini, birdenbire denizin içine düşüp tekrar fırladığı andaki aksülamelle hatırlayacak ve belki de benden bir parçayı, ağzındaki balığı yer gibi vahşetle yiyecekti. Onu sofrasında rahat bıraktım, çekildim."

Sait Faik ABASIYANIK

Sokağı en iyi anlatanlardan biridir Orhan Veli. Şiire yeni bir soluk getiren şairin, sokağın bir parçası haline gelen kedileri şiirlerine taşımaması düşünülemezdi. Onun yalın ve bir o kadar doğal anlatımıyla "Çiğercinin Kedisi ve Sokak Kedisi"nin arasındaki hoş muhabbete kulak verelim mi?

"Uyuşamayız yollarımız ayrı;
Sen çiğercinin kedisi,
Ben sokak kedisi;
Senin yiyeceğin kalaylı kaptan
Benimki aslan ağzında
Sen aşk rüyası görürsün,
Ben kemik."

....

Orhan Veli KANIK

Ahmet Haşim'in fıkralarına da konu olur kedilik. Bir yazarın dediği gibi kediler eğitilmez. Derki yazar: "Siz hiç sirkte gösteri yapan bir kedi gördünüz mü? Göremezsiniz çünkü kediler eğitilmez."

Onlar yaradılışlarına münhasır özel hayvanlardır, miras bırakılacak kadar ailedendir, nankörlüğü de aslında insanlardan öğrenir, Tefvik Fikret'in Zerrişte'si, Asaf Halet Çelebi'nin Benli Bahri'si, Köse Meali'nin Hirrename'si, Tanburi Cemil Bey'in Tekir'i kedilerin sürünerek, sokularak, yalanarak insanın kalbine nasıl yerleştiğinin kanıtı değil midir? Ahmet Haşim, usta yazarımız "Bize Göre" isimli eserinde "Kedi" yazısında kediyi nasıl tanımlıyor bir bakalım:

"Sanki karınlarını tika basa dolduran erimiş bir ateşi gözlerinden yeşil bir şule halinde akıtan bu garip yaratıkların arasından geçtikçe insan mukaddes bir karanlığın mahremiyetini dağıtıyorum vehmiyle adeta günah işlemiş gibi korkuyor. Sanki yere yıkılmış bir sema parçası üzerinde yürüyorsunuz ve sanki bütün bu yanan esrarengiz kedi gözleri, bu semanın yere dökülmüş hiddetli, korkunç yıldızlarıdır."

"Kedilerin biraz himmetle bir opera parçasısını teganni edecek derecede zengin" bir sese sahip olduklarını söyleyerek şöyle devam eder:

"Bir hayvan en çok iki üç nota ile bağırabilirken kedi müteaddit perdeli sesiyle teessüratı ifade edebilir. Karanlık bir gecenin yıldızları altında, kiremitler üzerinde iki kediyi dinlerken, iki insanın kah dostça ve kah düşmanca konuştuğunu

zannettiğimiz ekseriyetle vaki değil mi? Ahmet Haşim (Bize Göre)

Kedi babası denilince aklımıza gelen Ebu Hureyre'yi, dergahın hüccresini kedilerle paylaşacak kadar kedilere düşkün Fasih Dede gibi manevi dünyamızın kedi severlerini de yazımıza ekleyerek son sözü bir başka yazarımıza bırakalım.

"Bütün çocukluğum kediler arasında geçti. Annem, babam, kardeşlerim, hepimiz kediyi severdik. Büyük büyük bahçeli evlerde otururduk, yirmi beş otuz kedimiz bulunurdu. Martta, kabakta, doğurdular mı, sanki düğün ederdik. Lohusa şerbeti kaynatır, al basmasın diye sepetlere kırmızı kurdeleler bağlanır, küçük küçük altınlar takılırdı. Yavrulara ad arardık. Bir tanesi ölünce içimize dert olurdu. Öyle gömmeğe falan kalkmazdık, herkes gibi biz de çöp arabasına atardık ama arkasından ağlardık... Bunun için olacak, kedisiz bir insanlığı aklım almıyor." Nurullah ATAÇ

*Şile Halk Eğitimi Merkezi Müdür Yard.

FAALİYETLERİMİZDEN...

Mobil Anasınflarımız

İlçemiz 792 km² ile İstanbul Anadolu yakasının en büyük ilçesidir. 62 mahalle ve bu mahallelere bağlı 40 alt birimleriyle birlikte toplam 102 yerleşim merkezi vardır. Bu yerleşim merkezleri dağınık ve birbirlerine de uzaktır. Bu zorluklar nedeniyle okul öncesi eğitim çağındaki öğrencileri, veliler okula gönderememektedir. İlçemiz Halk Eğitim Merkezi eliyle yürütülen hizmetle bir çok mahallede mobil anasınflarımız açılmıştır. Başlatılan projeye köylerimizden güzel tepkiler gelmeye devam ediyor, bu da bizi fazlasıyla memnun ediyor. Zira köyde olup da anasınıfı eğitimi alamayan çocuklarımıza bu hizmeti götürmek, onların eğitim sürecine dahil edilmesini sağlamak bu yıl kendimize koyduğumuz hedefler arasındaydı. Hedefimize doğru, emin adımlarla gitmek bizim için sevinçlerin en büyüğü oldu.

Taşıma Kapsamındaki Öğrencilerimize Yemek Hizmetimiz

2018-2019 Eğitim Öğretim yılından itibaren taşıma kapsamında olan öğrencilerimize yemek hizmeti, Şile Halk Eğitimi Merkezimiz tarafından sağlanmaktadır. Bu yemek hizmetimiz taşıma kapsamındaki 1.611 öğrencimize, hijyen ortamında, sıcak olarak tam zamanında ulaştırılmaktadır. Sunulan bu kaliteli hizmet öğrencilerimizi ve velilerimizi memnun etmektedir. Emeği geçen herkese çok teşekkür ederiz.

Engelsiz Şile

İstanbul Kalkınma Ajansı Projesi kapsamında Müdürlüğümüze devredilen Engelsiz Şile Merkezinde, ilçemiz Halk Eğitim Müdürlüğü eliyle Şile Belediyesi'yle yapılan protokol çerçevesinde destekleri de alınarak, ilçemizin engelli bireylerine takı tasarımı, Şile Bezi dokuma, resim, açılılık, okuma-yazma, müzik, spor, heykel ve seramik kursları verilmektedir. Projenin amacına uygun olarak verilen kurs hizmetlerinden, veli ve öğrenciler oldukça memnun kalmaktadır. Emeği geçen herkese çok teşekkür ederiz.

Okullarımızda Müzik Kursları (Ağva Anadolu Lisesi)

Milli Eğitim Bakanımız Sn.Ziya Selçuk'un teşvikleriyle yola çıkarak okullarımızda gençlerimizin yeteneklerini ortaya çıkarmak amacıyla dersler bittikten sonra yeteneklerine göre saz, piyano, keman, resim ve sportif aktiviteler yapılmaktadır. Bu aktiviteler, öğrencilerimizin moral, motivasyon ve başarılarının artmasını sağlamaktadır.

"Sportif Yetenek Taraması ve Spora Yönlendirme Projesi"

Gençlik ve Spor Bakanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında imzalanan "İş Birliği Protokolü" ile hayata geçirilen "Türkiye Sportif Yetenek Taraması ve Spora Yönlendirme Projesi" kapsamında sağlıklı ve hareketli bir yaşamın gereği olarak toplumda spor yapma kültürünün yerleştirilmesi, sporun geniş kitlelere yaygınlaştırılmasıyla çocuk ve gençlere sporu sevdirecek, onları sporla tanıştırmak, spora başlama yaşında bulunan sportif yeteneğe sahip çocukların bilimsel yöntemlerle tespit edilerek, spor branşlarına yönlendirmek ve üst düzey sporcu yetiştirilmesi amaçlanmıştır. Sportif yetenek tarama ve yönlendirme 3. sınıf öğrencilerine uygulanmıştır. İlerleyen yıllarda diğer sınıflara uygulanması yönelik çalışmalar da devam etmektedir.

Projenin konusu, okullarda eğitim alan öğrencilerin spor bilimleri alanında sporda beceri ve yetenek gelişimi için kullanılan, geçerlilik ve güvenilirliği kabul edilmiş test protokolleri aracılığıyla, öğrencilerin spora olan yatkınlıklarının değerlendirilmesi ve bu değerlendirme sonucunda öğrencilere yönelik genel spor eğitimlerinin sağlanması ve genel spor eğitim süreci boyunca da öğrencilerin gelişimlerinin izlenerek, ilgili spor branşına yönlendirilmelerinin ve takiplerinin yapılmasını içermektedir.

2018-2019 öğretim yılında ilçemizde, %85 katılım oranıyla 3.sınıf öğrencilerine sportif yetenek taraması yapılmıştır.

Yetişkin Okuma Yazma Kurslarımız

Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan ve eşleri Hanımefendi'nin öncülüğünde başlayan ve devam etmekte okuma-yazma kurslarımız Şile Halk Eğitimi Merkezi'mizin desteğiyle büyük ilgi görmektedir. Tespit edilen okumaz yazmazlara ulaşılarak Şile'mizin okuma-yazma oranı yükseltilmiştir. Herhangi bir şekilde okuma yazma öğrenememiş kişilerin bu kurslara katılması bizleri ziyadesiyle mutlu etmiştir. Kursiyerlerimize, bu işe gönül veren öğretmenlerimize ve Halk Eğitimi Merkezimize teşekkür ederiz.

Öğrencilerimizle Boğaz Turu Gerçekleştirildi.

Müdürlüğümüz, Şile Belediyesi ve Üsküdar Belediyesi işbirliğinde Üsküdar Validebağ Sultan Gemisi ile öğrencilerimizle Boğaz Turu gerçekleştirdi. Öğrencilerimizin, yaşadıkları coğrafyanın tarihi, sosyal ve kültürel yerlerini tanıması, moral ve motivasyonlarının artırılması, kaynaşma ve arkadaşlıklarının pekiştirilmesi amacıyla gerçekleştirilen etkinliğimize ilçemizin resmi tüm 8. sınıf öğrencileri ve 12. sınıf öğrencileri katıldı.

31 Ekim Uluslararası Karadeniz Günü Etkinliği Yapıldı.

Karadeniz'in Kirliliğe Karşı Korunması (Bükreş) Sözleşmesi çatısı altında Karadeniz'e kıyısı olan altı ülkede her yıl çeşitli etkinliklerle kutlanan 31 Ekim Uluslararası Karadeniz Günü kapsamında yapılan faaliyette, Ayazma Plajında öğrencilerimizin katılımıyla kıyı temizliği yapıldı.

Okullarımıza Ziyaretlerimiz Devam Ediyor.

İlçe Kaymakamımız Sn. İbrahim Süha KARABORAN ile İlçe Müdürümüz Sn. Mustafa ÖZEN'in okul ziyaretleri devam ediyor.

Şile Okuyor!

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün "İstanbul'u Okuyorum" kitap okuma etkinliğine, Şile İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tüm okullarıyla katıldı.

Veli Akademilerimiz

"Veli Akademileri" projesi kapsamında okullarımızın tamamında yıl boyunca devam edecek seminer/konferanslar düzenlenmektedir.

Robotik Kodlama

İlçemize kazandırılan İnovatif Eğitim Merkezi Robot Tasarım Atölyesi'yle başlayan çalışmalarımız, ilçemizin çeşitli okullarında robotik kodlama kurslarıyla devam etmektedir.

ŞİLE ŞEHİR STADI

ŞİLE YERYÜZÜ PAZARI

ŞİLE LİMAN YENİLEME VE MARİNA PROJESİ

Şile Liman Yenileme ve Marina Projesi Şilelilere hizmet vermeye başladı. 90'lı yıllarda yapılan dolgu alanını, deniz turizmine uygun hale getirip, Şile halkının ve ziyaretçilerinin ihtiyaçlarına cevap veren fonksiyonel kullanım alanları haline dönüştürdük. Proje içerisinde, açık takım oyunları ve bireysel spor alanları, etkinlik alanı, çocuk oyun alanları, kafe-restoran, otopark, bisiklet yolları ve yürüyüş yollarını barındırıyor.

ŞİLE SPOR MERKEZİ

Şile Spor Merkezi'nde kadın, erkek, genç, yaşlı tüm vatandaşlarımızın spor yapmasının yanı sıra ilçemizi ulusal ve uluslararası düzeyde temsil edebilecek nitelikte yüzücüler ve atletlerin yetişmesini hedefliyoruz. Bay ve bayan iki adet yarış olimpiik yüzme havuzu, çok amaçlı salon, sosyal alan, jimnastik salonu, açık futbol sahası, yürüyüş ve koşu parkuru ile 75 araçlık kapalı otopark yer alıyor. Şile Spor Merkezi benzerleri arasından mimarisi ve modern çevre düzenlemesi ile hemen ayrılırken vatandaşlarımızın en çağdaş ve sağlıklı koşullarda hem bireysel hem de takım sporları yapmasına imkan verecek.

f t şilebd

www.sile.bel.tr / 444 74 53

ŞİLE BELEDİYESİ

Büyüme

Çimenler
İp-ıslak
Ben ağlayınca

Bir serçe
Konar pencereye
Ben gülünce

Gök masmavi
Bakıyorum diye
Bir gün

Kapıyı çalacak
Komsu çocuklar
Ben yürüyünce

Iste
Böyle böyle
Büyüyorum
Bir gündüz geliyor
Bir gece

A. Cahit Zarifoglu

